

Druga vrata levo

70ta

muska

Mndrejc Puved
Januar, Februar 2018

Kazalo vsebine

*** 70-ta ***	4	*** Moj trud ni opažen	89
*** Najprej je bila beseda	4	*** Anka	90
*** Segrevanjem	4	*** Nabor	90
*** Kontekst	5	*** Kam	92
*** Prej 60-ta	5	*** Kajenje	93
*** Čredni nagon	8	*** Kitara	95
*** Vsake pol ure	10	*** rajanja 75	96
*** Še pred tem	11	*** VELEPOET	102
*** Zdej	13	*** 76 ***	106
*** TRI SESTRE	14	*** RCL	106
*** 73 ***	24	*** Rock	107
*** "Pišuka, ***	24	*** Jazz	107
*** Gostilna 1 ***	24	*** Etno	108
*** "zanimalo?"	25	*** Forbes	108
*** "Splošno?"	25	*** Nihče me ne razume	109
*** "Zezancija?"	26	*** Nasmeh	110
*** "Muska (muzika)"	26	Andreja	110
*** Bilo je vse novo	27	Irena	113
*** Šola	28	*** Idimi Đodimi	115
*** Megla, ***	29	*** Rio	116
*** Gostilna 2	30	*** Festivalna	116
*** Muziko obvezno	30	*** rajanja 76	117
*** Šport	31	*** Navzdol	124
*** Šola 2	31	*** 77 ***	127
*** Ne razumem	32	*** Štop	127
*** Vici	32	*** Fever	128
*** Politika občasno	33	*** Merjasci	129
*** Hribi	34	*** Slabe ocene	129
*** Veslanje	34	*** Sanja	130
*** Pegice	36	Tatjana	131
*** Rajanja 73	36	Andreja F.	133
*** MIRA	40	*** Matura	134
*** 74 ***	49	*** Interrail	135
*** Prebujanje	49	*** rajanja 77	137
*** Opredeljenost	53	*** K.	140
*** Stališča	53	*** 78 ***	152
*** Ne vem kaj hočem	56	*** Neb verjel	152
*** Sava	57	*** FSPN	152
*** Hoja	59	*** Praslovan,	152
*** Pol	61	*** 101	153
*** Druga vrata levo	65	*** Logika	154
*** Vudi	66	*** Ne zaupam vase	155
*** rajanja 74	68	*** A veš?	156
*** VERA	77	*** rajanja 78	159
*** 75 ***	87	*** UKANC	162
*** Brstenje	87	*** 79 ***	172
*** Boom	87	*** Odsevi	172
*** Mungo	88	*** Rap	172

*** Svinec.....	173	*** Po pa Zares.....	186
*** JFD.....	174	1970.....	186
*** Potep.....	176	1971.....	188
*** Polček in valka.....	177	1972.....	191
*** Nimam poguma.....	178	1973.....	193
*** Ej, pojma nimam!.....	179	1974.....	195
*** Frustracije.....	181	1975.....	197
*** Mesečina bato.....	182	1976.....	199
*** Vsebina.....	183	1977.....	201
*** Travnne bilke.....	184	1978.....	203
*** Rock Dodatek ***	186	1979.....	206
*** En neobvezen:.....	186	*** ostanki.....	208

It is a good day,
to have a good day,
if you want a good day.

***** 70-ta *****

***** Najprej je bila beseda.**

Da se mi ne bi katera napihovala (napihoval tudi), da že ni bilo tako. Seveda ni bilo. Sploh ni da bi bilo. Je samo ena slaba interpretacija, enih luštnih (upam), spominov, navešenih več ali manj kronološko.

"Zdej.

To je tko."

Če kaj ni pomembno pa to ni. Če pa že koga to muči, pa bolj študiously nad povedano. Tole so samo občutja ob nekaterih dogajanjih v 70-tih, kakor smo jih, sem jih spremljal sam.

"Zdej.

To je tut tko."

Nekaj zaznamkov je zato omenjenih, ker bi sicer ostalo obviselo v medprostoru, pa je vsaj približna ilustracija, kam pes taco moli. Ene stvari mi pač ne potegnejo in potem pač tuje podajam.

Da bo jasno.

Vse je izmišljeno, pa magari bilo na realnih osnovah!

Vsako resno pisanje se začne z

***** Segrevanjem**

"Naprimera"

Npr.1.:

Noč je prekrivala mesto kot črna ponjava, katero bi položile vile, čez mesto, da si prebivalci napolnijo baterije, od minulega dne. Zvezde so prebadale jasnino neba, pod njim pa je kraljevala gluha tišina....

... Ja pa ja. Nič takega.

Npr.2.:

Bila je nekoč soseska. Vrstne hiše so počasi odstranjevali, da bi naredili prostor blokom, do česar pa še nekaj časa ne bo prišlo. Sedaj so na mestih odstranjenih hiš ostale betonske plošče pritličij, na katerih se je lepo videlo, kje so bile stene. Na nekaterih pa še kateri prostor so več uporabljali. Plevel je obrasel vse naokoli in tam je bilo še polno šare, katera

se je znala celo množiti
... a to je že druga zgodba.

Npr.3.:

Bilo je sobotno jutro, vse je bilo svetlo in optimistično, še ptice so prepevale od veselja. V vsakem srcu je bila pesem, na vsakem obrazu veselje, premnogi so kar malo poskakovali (hopsali) med hojo od veselja. Vrtnice so dehtele
... men se je pa kolcal.

"Ja pa ja."

Meni so pa ti uvodi vedno presedali, sem vedno preskočil začetek, ali celo prvo poglavje, in sem vstopil v že ogreto štorijo. Tisto temperiranje, segrevanje konteksta je večinoma povsem odveč. Ta del bom pač izpustil.

Zato pa nekaj pred in pol dogodkov, ki sicer nimajo veze z sledečo zgodbo, bi pa verjetno bila kar kje drugačna, če jih ne bi bilo ali če bi se zgodovina drugače pisala. Saj veš tisto. Zgodovino vedno pišejo zmagovalci. Še kako res, a o tem kje drugje.

***Kontekst

Kot vsak normalen (h?) sem živel, kakor da se je zgodovina z mano začela. Ja, saj vem. To se samo tako reče. Veš da sem se moral guliti, kot vsak bimbolo, bimola tudi, v tistih časih, pri zgodli in da ne naštevam, kje vse. A to ne šteje.

In tko grem enkrat po temni ulici, prav nemarno slabo osvetljeni
A o tem mal bol pol.

Sem hotel o nečem drugem.

Kakor že nastavljen, sem mislil, če sem sploh v tistih časih sploh kaj mislil, da se z mano vse začne. Konča niti ne. Začne pa precejkrat.

Potem sem pa ne stara leta svari povezal in videl, da so vse taboljše naredili že preden sem se rodil.

"Ka?"

Nekaj jih je, ki so mi bili od vedno naj. Skoraj kot sveto, tako je fajn. Sicer v različnih kontekstih in konotacijah, a končna sodba supernajbolšmožnfajn. (super-najbolš-možn-fajn)

Saj jih je na ostajanje a nekaj jih bi le rad izpostavil. Pri muziki John Coltrane My favorite things. Pri Slikarstvu Picaso, daleč najbolj portreti, pa bili še tako faulasti in arhitekturi Alvar Allto, ne vse, nekaj začetnih konstruktivizmov pa najbolšmožnfajn.

Tako da.

Vse nadaljnje je bilo samo še interpretacija. Moje udejstvovanje pa itak iznajdba tople vode.

"Pa pustmo to stat."

***Prej 60-ta

Potem je le treba omeniti iz česa smo izšli. Ja pa ja, raje reci smo s sabo prinesli. Ali vsaj pustili v bližnji okolici, preteklosti.

"Zdej, to je tko."

Zase lahko komot rečem, da sem bil glasbeno več ali manj na liniji. Skrajšano. Se na tem področju sploh nisem ven metal. Tisto kar so mi servirali, tisto sem poslušal. Pa niti ne zagrizeno, ker itak nisem imel časa poslušati. Niso pa to še bili časi, da bi muziko s sabo nosil.

Še telefoni so bili redki. Mi pa tudi malo doma, tako da sem telefon sicer znal uporabljati, a več kot to ne, ker je bilo pravilo, če gori voda, potem pokliči, vse ostalo bo pa počakalo, da se osebno vidi.

In se je.

Sploh nisem imel opravila, da bi kdaj poslušal radio. Ja zjutraj, ko sem stvari v torbo zlagal, lih ene pol minute, prej in pol pa ne, je bilo vse kaj drugega bolj pomembno, tako da. Sem na stara leta pogruntal (poguglal), da so se istočasno godile velike stvari. Najbolj me je veselilo, da je istočasno ko je Majda Sepe pela "Med iskrenimi ljudmi", tam eni dekadentni kapitalisti špilali "Sympathy for the devil". Je bilo izven mojega horizonta, a je vse eno hecna primerjava.

Se je včasih slišalo, ko sem mimo letel, Hej tovariši in Bandiera rossa, zadnja še v originalu. Sploh je bil to čas, ko je prenekateri, na kakšno sončno nedeljsko dopoldne imel okna na stežaj odprta, tako da se je slišalo lih po celi ulici. Še pomnite tovariši, vmes pa Na juriš partizan.

Brigalo? Ne to me pa ni.

"Kaj me pa zanima muzika. Politika pa še manj."

Ja smo bili vpeti v šport in je bilo to edino pomembno.

"Ne, ne gledat. Špilat."

Košarka, skoraj vedno. Občasno hokej na kotalkah, smučanje na gradu, ampak tudi sankanje. Ja pa pink-ponk smo tudi špilali, pred, med in še nekaj časa po SPENT-u. Ne vem kaj pomeni e. Ostalo pa se sliši kot Svetovno Prvenstvo v Namiznem Tenisu. Mogoče bi se samo butasto slišalo SPVNT. To bo.

"Mart sm pametn."

Pa ne da me TV ni zanimal. U, Cik-Cak pod obvezno. Pa Toni Gašperšič in Veseli tobogan, še kar. Potem pa ne vem če je še kaj. Gotovo, a se sedaj pač ne spomnim.

Če se, dopišem.

U, seveda.

Pol je tetka kupila Poni ekspres.

Tetka, je bila ena zanimiva, se ne spodobi napisati, hecna.

Je svoj vek obdelala kot knjigovez v Titovih zavodih v Beogradu.

Celo življenje, vsaj tisti, del, katerega se sam spomnim, je trdila da so ga zamenjali. In to strogo resno. Pa še zezat se nisem smel na to temo.

Sicer še kar prijazna oseba, je imela svoje muhe in če si jo kaj okoli muh, si jih tudi okoli uh dobil, tako da sem raje na daleč,

da me ni dosegla.

Torej, je imela pred televizorjem, takrat še globoko črnobelim, filter v treh barvah. Kadar so pokazali travnik in sončni zahod in nebo, še kar. V dnevniku so bili pa vsi marsovci mal fiu-fiu. Modri, oranžni in zeleni.

Čez TV je bil izvezen prtiček. Idrijska čipka postavljen po diagonali, tako da je rob čez ekran visel. Še lepše. Na njem je bila bela plastična gondola, kot bi bila v cukrer pomočena, na gondoli pa baldahin iz zvezd, katere so se dale prižgati, a samo ob velikih praznikih, pod baldahinom pa Marija, tej se niso svetile oči, a bi pasalo. Na primer ravno ko je imel Tito govor:

"Ko nama krade miljune?"

Trček pa:

"proletarci pa vzneseno skandirajo:

Tito, partija, Tito, partija"

Ok.

Nima veze.

Tetka, je tudi fotkala na porokah, krstih, obhajilih, pogrebih. Tako da je bilo kar letanja po sosednjih vaseh, blizu in daleč. Ker je imela tri fotoaparate. Ker ni bilo časa zamenjati filma. Je bilo kar troganje s piciklom v une brege.

Ter si je omislila Poni ekspres.

Motorček so ji pripeljali s kamionom. Zajahala ga je 3x. Prvič, zadnjič in nikoli več. Je namreč pri prvem in edinem speljevanju spustila balanco in na hrbet, mopet pa u ivo

(kolo s pomožnim motorjem)

(je odpeljala na)

(njivo

(večinoma obdelana zemlja, v tistem primeru, mlada koruza

(a to zadnje smo vedeli samo znalci

(ker je bila še premala, da bi kazala znake koruze

(ja, storže vendar))))).

Tako da je bilo kaj logično da sem ga dobil.

Sicer je vprašljivo, kaj je tukaj logičnega, pa vendar.

So jih že kar imeli. Boris si je celo namontiral balanco iz čoperja.

"Ka pa je že spet to?"

To ti je ista (skor (če imaš dovolj domišljije)) balanca kot jo je imel Peter Fonda v filmu Easy Rider. Skor tako. Tisti, ki pa filma niso videli, so bili pa še nad tako več kot navdušeni.

Zdej.

Ni bilo samo to. Imel je tudi od pravega mopeda auspuh (izpuh) in mu je zato v luft štrlel, tako da je bil zares frajer.

"Dobr."

Še večji frajerji so imeli dva, a za to si moral biti že fejest fiu-fiu.

Pol ko je pa Roman kupil okroglo pilo, da bo kanale povečal, sicer ideja uredu, a izvedba povsem mim, govori se namreč o stotinkah milimetra, to pa težko z okroglo pilo naštimaš, sem pa še sam pripeljal, tetkinim poni-eksperes. Meni se ni dalo nič kaj veliko ukvarjati z njim, itak to ni bil moj koncept. Mi je pač not padlo in nisem mogel reči ne. Čeprav sem ostale, še kar z zanimanjem poslušal, ko so se menili o prdulcah, sem sam razen zezanja, prav veselo specialko poganjal. To mi je bilo bistveno bližje. A če sem ga že dobil, potem pa izkoristi situacijo in smo noreli.

"U to pa je šlo."

Najraje sem imel nočni gozd, dol grede, ker prdulce so v breg glih za glih potegnile, če ne, pa še mal porivat.

"U, dol je šlo pa k sneta skira."

Po kakšnih kolovozih, tisti vkopani so bili ekstra fajn, ko si v ovinku kar po luftu vozil. No, tko se je zdelo, ker si zaradi centrifugalne sile, lahko v ovinku horizontalno peljal.

"A nevarn?"

Menda da tudi, a se ni nihče tega spomnil in se tudi ni nič kaj velikega zgodilo.

Ja, je en, sicer sošolec, a ne oz naše klape, iz ovinka na gradu zletel, na ravno odprti cesti. Si je odprl spodnji žnablo (ustnico) skor do brade. Lej, če ne zna vozit. Mi smo ga zvozili. Razdalje so se posledično zmanjšale. Če je bil prej Iški Vindgar Sezonski projekt, pomlad, poletje, jesen, je potem to postal tedenski.

V hribe smo še vedno klasično (javni prevoz) nastavljali, čeprav, to je bilo od obdobja odvisno. Nekaj časa veliko in velikokrat, potem, ko smo cele dneve pink-ponk (namizni tenis) špilali, pa občasno.

"In tko, skos kej."

Če kaj, pa se ne spomnim da bi nam bilo dolgčas.

Potrebno je omeniti še nežnejši spol.

Živa je bila stalnica. Pa spet povsem po svoje obračala. Smo ji bili pač preenostavni.

Karmen je bila stalnica, čeprav samo v moji domeni, ni spadala v našo klapo.

Maja me ni šmirglala 5%.

S Barbaro sva se zelo dobro pogovarjala, precej zaupnih, a jo je potem pred šolo čakal fant, tako da ..

Ne ne štejem sošolk. Cel regiment, a ni nobena bila v špilu. Razen Maje a ona je itak svoja kategorija. Tudi Micik iz naselja ne, pa magari stalno okoli svetile. Na primer na Koleziji. So sedele takoj zraven, tako, da so vedno dale en škc od sendviča, a nič kaj več. Ajd, še kero napolitanko. Tako da:

Nežnejši spol = Tera inkognita.

(Pa magari postajalo vse bolj pomembno).

*** Čredni nagon

"Zdej. To je tko."

Seveda od vsakega posebej odvisno, tako kot že tolikokrat in predvsem od razvoja in časovne distance odvisno, vsak zase, pa vendar. Jih je nekaj, ki nakazujejo na vzorec, ali vsaj vzorce. Področij lih kolikor hočeš.

Prvo nekaj misli na časovni razvoj.

Čas v katerem se godi določa marsikaj. Koliko se pustiš je sicer diskutabilno, vsak po svoje, pa vendar, ko smo gor rasli, je bil okoli nas veseli socializem.

"Zdej, veseli."

Ma, ja, takrat je Mancini pel Non Capito, Betty Jurkovič Paganini twist, Rafko Moj črni kojn (konj), gledali smo Vesno in Tonija Gašperšiča v Veselem toboganu, Ivačiča smo vsak teden, al koliko je bil na ekranu, pomno spremljali, Martina Krpana sem znal na pamet, še preden sem v šolo šel.

Pa ti povej, če ni bil en veseli socializem. Potem ko so me še med pionirčke vzeli, je bil pa vrhunec sreče.

Ja, seveda, nora 60-ta so bila vse kaj drugega. A sem to potem s časom noter prinesel.

Ok.

Sistem. Ja.

A to več ali manj na koncu. Kakor tudi spoznanje, da je istočasno ko je Marjana Deržaj pela Orion, odmeval na drugem koncu sveta Riders on the storm (Jim Morrison). A to šele ko sem že dolge lase nosil in sploh bil našpičen priti vsemu. Da ne omenjam, da sem sedaj na stara leta pogoltnil, da se je takrat v tistih sončnih dneh, dogajala zgodovina, za katero pa skoraj nismo vedeli. Ja nekateri, a mi navadni pa ne. Se nismo niti gnali. Lepo smo se prepustili toku in prav uživali v tistih malih srečicah.

"Ka?"

Ja. Če si imel za sladoled, je že ena taka. U, pa poni kolo. A je bilo sploh še kaj na tem svetu?

Ja, vsakodnevnih problemov, lih kolikor jih hočeš. A če pozabiš na domačo nalogo, ni zgodovinsko a ma baš nič pomembno. Kaj pomembno. Celo tako univerzalno in brezčasno, da bi lahko bilo med 10 zapovedmi, če bi jih bilo lahko kaj več.

11. Vsak dan naredi domačo nalogo!

Saj ne zanalašč, a se je kar dogajalo, da sem na njo pomislil, ravno ko je tršica rekla, odpri zvezek in pokaži nalogo.

Ne to nima veze z črednim nagonom, ali profiliranjem samostojne osebnosti.

"To je bit zmešan, pa konc."

Dočim uno prej, pa ne vem če ni. Ja, v teh letih, še ne gledaš na svet s takimi filtri. Prav nasprotno. Če imajo vsi modro poni kolo, potem hočeš a ma lih takega kot Boris. Potem sicer dobiš rdečega, za katerega potem živa reče,

"u kok je pa to fajn"

in je Boris potem skregan in do jutri ne govori s tabo.

A to so tudi že druge štorije. Da ostanem pri tistem, da je nekaj časa pojanta ravno v tem da si pripadnik skupnosti in individualizem in posledično celo uporništvo pride šele potem.

A je oboje čredni nagon.

Tudi če si proti, si proti enakemu kolesu. Kar je točno to.

Če bi ti bilo vse eno za kolo in barvo in vse po spisku, potem pa ok.

Zdej.

V resnici sem pristaš tistega, ne proti toku, je preveč destruktivno. Sem pa tudi za stalne stranpoti in poizvedovanja na temo črednega nagona. In vsaj forme radi mora biti vsaj malo drugače, če že ne rata nič prav posebnega. Ne rata vedno. To sploh ni tako enostavno.

A to so potem že vprašanja interpretacij.

Na primer. V bistvu ne more nihče ničesar na novo odkriti.

"Ka? A si mal fiu-fiu?"

Kakor vzameš ali pogledaš.

A je Kolumb odkril Ameriko?

Je pa ni.

Je za Evropejce. Za une tam, je bil pa prvi emigrant po dolgem času. Menda so se Vikingi tudi že nekaj tam zgubljali. Da ne rečem da je itak šel iskat Indijo.

Drugi primer.

Je bil Juha sila jezen, ker sem rekel, da je Altova vaza samo 3d eno jezero.

Tako da. So samo interpretacije že znanega. Še celo več. Če se komu ponesreči in iznajde nekaj, Srbi bi rekli:

"Čudo neviđeno"

Potem ga niti ne vzamejo gor. Potem s časom, večinoma posthumno ga proglasijo za genija ki je bil pred časom.

Zakaj.

Ker je s časom postalo jasno kam paše in iz česa se je razvilo in kako se da razložiti.

Skratka, ko postane domače. Sprejemljivo za večino. Če ne za široke ljudske množice, vsaj za akademsko, ali kakšno že, srenjo.

Tako da:

Se postavi vprašanje koliko?

Koliko je še sprejemljivo da je še apetitlih? Da ne rečejo, da si, je kdo povsem brez svojih možganov. Brez hrbtenice je hitro sprejemljivo. Sistem pa služba pa šef pa pričakovanja okolice.

***** Vsake pol ure**

Misliš da sem se zaljubil vsake pol ure?

Ma, saj je nekaj na tem. Lih zaljubil ne, a dosti drugače pa tudi ne. Polje bilo je povsem prazno, je pa prihajala pomlad in v zraku je bilo nekaj, da bi bilo potrebno zasaditi vsa pozitivna čustva.

Zdej.

Nekaj sem jih sam zacahnal, a o tem sem že pravil, da me večinoma niso šmirglale 5%. Pol jih je bilo nekaj, ki so se nekaj silile, al kaj ko je obvezno nekaj bistvenega falilo, pri par je bilo pa itak katastrofa. Da ne omenjam, da se jim povečini ni dalo nič dopovedat. A to je menda že druga zgodba.

Parkrat sem bil čist prepočasen. Saj veš punce v tistih letih prehitevajo, tako da je ena, ko sem po vseh letih le zbral pogum in ji v knjigo vtaknil listek s srčkom, rekla:

"Miloščine ne vzamem!"

sem kar rabil, menda da celo več mesecev, da se mi je posvetilo, da me je imela zacahnanega, pa je nisem zaznaval.

Teh nezaznanih je bilo precej. Sem potem na stara leta pogruntal,

a ta je bila moja sošolka in zraven prav butasto gledal. Namreč tista nezaznana je potem čez 20 let najbolj možn fajn. Taktat pa. Sploh je ni bilo. Al pa?

Pol, sem že pisal, so bile pa razno razne akcije. Opisana je priprava proslave in ker sem menda dobro risal, pa še za kazen, ker, kaj pa vem spet kaj nisem naredil, moram to pa to. Skratka 5 stvari preveč in me reši tam ena, katero sem sicer že videl, a je dobila etiketo, koza in zatorej povsem mimo, me potem reši tam na tistih pripravah. Ne samo to, še zasvetijo se oči in roki dotakneta in se izkaže, ne samo da ni koza, še celo, da je prav vredeu in sploh sem od zdaj naprej v njo.

Ker je bilo akcij še kar in se je v resnici stalno nekaj dogajalo, taki ekstra nadarjeni smo imeli pa še dodatno obravnavo, veš da je bilo tudi priložnosti. Na srečo nisem zelo resno jemal in niti ni bilo ne vem kaj dram, v smislu:

"Te nočem nikoli več videti, butl, ker si Dragici nesel stol."

U, pa res, menda še prejšnji teden sem pa Marjani marelo držal, ko si je morala čevelj zavezati.

Pa res ne morem pomagat, a se takoj zaljubim, čim je prijazna z mano.

Ja, vem. Tole bo treba bolj študiozno nastaviti. Tole ne samo da je otročje, kar niti ni najhuje, je še neodgovorno in predvsem nedoraslo. Pa saj noče odrasti. No, biti velik že, odrasli so pa odgovorni, to pa še ne čist zares.

Včasih mal, ni problema, pa spet ni da bi pretiraval.

*****Še pred tem**

je bilo tudi nekaj omembe vrednih.

Moje obdobje v ZSMS se je nepreklicno končevalo, če sem sploh kdaj bil zs-ms.

Formalno ja, saj smo bili vsi po difoltu vpisani.

Eni so se udeleževali. Bi rekel grebli. Te smo prezirali.

Eni so bili zraven. Teh je vedno največ, pa ne vejo niti zakaj.

Tko pač je. To vsi tako naredijo.

"Je tuvariš tko rekel.

A ti pa nič ne misliš?

Ka?"

Eni smo izkoristili situacijo. Smo dobili prostore, prej smo bili pod ulično svetilko. Smo dobili temnico. Prej sem v sobi razvijal filme in fotografije.

Eni so pa že prvi dan izgubili izkaznice in niso nikoli niti vedeli da so bili zraven. Teh tudi ni malo. Ok. Prvi dan. Prvi teden že več. Prvi mesec pa največ. Princip pa ostane.

"Ka?"

Pol je bila kriza, ker nihče ni za sabo pospravljaj, pa magari mu grozili z izključitvijo. In tko. Sploh ni bilo enostavno takole sodelovanje.

"Po pa raje grem."

U tega je bilo veliko.

Oto je pel 30 let. Slaki Visoko nad oblaki bi bil na vseh lestvicah, če bi te takrat bile in ne bi bilo vse splošno, no skor, prepričanje, da je to goveja muzika.

Če je dober komad, nima veze žaner. A to se pač ne prizna. Raje uno prej. Sicer ne vem kaj, a sem proti.

John Lennon je pel Imagine, George Harrison pa My Sweet Lord. Tako da se je po malem le slutila usmerjenost v ... Ne to pa še nismo vedeli kam. Da pa nekaj bo pa sigurno.

V kinu smo občudovali Dirty Hary-ja. Zdej. Ni vse za povedat. Ok, no. Bud Spencer and Terence Hill tudi.

Študentje so zahtevali ureditev Aškerčeve. Menda tudi izboljšanje že tako najboljšega socializma. Smo šli sicer pogledat. Se je kar govorilo. Pa je bilo tam taka gužva, da smo šli raje na basket v Tivoli. Tam je bilo kar težko dobiti prostor, ker je celotna ljubljanska mladina gravitirala tja. A ne na tak dan in res, bilo je fraj.

Z Dušo sva se rada videla, a več kot par krat spremljanja iz šole do doma in potem tam na vogalu pod lučjo klepetanja. Pol je morala pa nalogo narediti. Sicer rekla:

"Se vidiva!"

A nisva dalj prišla.

Pol je Alice Cooper s School's Out Forever precej pretresel intelektualno srenjo. Takrat sem prvič opazil sinhrono kanpanijo, pa magari še ne vedel da je to to. A vsi od TV do SZDLja, pa rulja tudi,

"kar sapo mi jemlje guspa,"

so se zgražali nad dekadentnostjo kapitalizma in lih zato gremo mi svetlim horizontom naproti. Takrat smo rekli: Kapitalizem je na robu propada. Mi smo korak dlje.

Martin je dobil Amija in vsi smo ga gledali kot svetovno čudo. Amija vendar. Martin je bil sicer tudi simpatiko, a razen 64 zob ni bilo na njem a ma baš nič posebnega. To je tapravega desca stališče. Kako so pa punce na to gledale pa ne vem.

U. Ja. Punce.

Ni vse dekadentno u trulom kapitalizmu. Se je pojavila takrat moda, se je reklo Bralessness. Ej smo zijali. Na koncu zna življenje še lušno postati.

Me je potem čez leta Tatjana vprašala ali sem jo zares samo zaradi fotkanja v Iški vindgar peljal?

"Ka pa drugga?"

Fotr mi je nehal težiti z glasbenim udejstvovanjem. Je povsem obupal. Tako da sem potem z veseljem špilal kitaro. Sosedov Andrej, od Džinota brat, Đino a greš u kino, mi je pokazal Em, Am in Hd, m=mol, d=dur, vse so pa akordi, v tem primeru kitarini,

tako da sem lahko potem ure in ure bluz (blues) špilal. Po nekaj letih, celo povsem uredi, a je bilo samo po 2h zjutraj, ko je večina zaspala, ostali so bili pa tako prbiti, da so potem še nekaj časa okoli razlagali kako dobr kitaro igram. A to je bilo že po končanju 70h, ko sem že na faxu bil.

"Viš, spet prehitevam."

A moram le še omeniti, ker sem ravno prebral nekje, se je en razpisal, da mu gre na jetra, saj ni uporabil teh besed, a se je dalo slutiti, v vsem tistem leporečju, da mu grejo na jetra pisanja, ko bralcu ni jasno kje, kdaj, kdo, komu, kaj. In šele na koncu pogruntaš, kaj je hotel povedati. Če sploh.

Ok. No. Nima veze.

Lahko da komu ne leže, a za tiste čase, bo povedano, ključno.

Ja. Informacije so bile sila skope. Da ne rečem usmerjene. Pa še ni bil čas usmerjenega izobraževanje. Se je pa nastavljal.

Skratka, tisti, ki se nismo kaj angažirali smo bili vodeni lih od vsakega.

Pa vendar. Občasno je kaj pljusnilo tudi čez sosedov plot. Ne samo to, še iz zahoda, tako da le ni bilo tako brezizhodno. Danes bi se reklo. Če si bil bogaboječ in si dal cesarju, kar je cesarjevega, niti ni bila neka kriza.

Ja. Problemov lih toliko. To nima veze z obdobjem. Ko nazaj gledaš, se režiš, kaj je včasih bila kriza. Verjetno bo s trenutno lih tako.

Da končno nastavim.

"Takrat, pa oh takrat je blo pa vse drgač.

Pa veš de."

Ampak res.

Takrat so Bitlesi izdali Let It Be. Veš da jo je bilo treba špilati lih skoz in povsod. "Dej zašpili uno ..."

Pol sta pa še Simon in Garfunkel izdala Bridge Over Troubled Water, pol pa res ni bilo več mira.

Na srečo je Santana izdal Abraxas, pa še kera bi se najdla (našla).

Zdej, ali je bila odločilna za razvoj dogodkov je pa že diskutabilno.

Tko so CCR (Creedence Clearwater Revival) izdali Cosmo's Factory. Led Zeppelin, LZ IV, John Lenon ' Imagine ' Cat Stevens Teaser And The Firecat, Jettro Tull Aqualung, Janis Joplin Pearl, The Doors L.A. Woman.

Ja, še ceu haufen, a nekje je treba nehat. Je že do tu jasno, da je bilo plodno obdobje. In v tega sem vstopal. Sicer še v megli, a se bo že pokazalo.

*** Zdej

"Zdej. To je tko"

Menda vsi pišejo, posredno ali še kako bolj zavito, o sebi. Tudi sam bom, vendar je potrebno podčrtati, da je izmišljena zgodba, protagonisti, prostori in čas.

"Zdej. To je tut tko."

Ja, seveda ne morem iz konteksta, tako bo to okoli norih 70-tih, v Ljubljani, kje pa. A naj bo Mengeš varoš ali celo Duplek. Čeprav verjamem, da so se tudi tam godile sila pomembne, v nekaterih glavah. A jih pač ne poznam in bom raje o tem kar mi je bližje. Seveda v maniri umetniške svobode. Kaj je tu umetniškega je diskutabilno, svoboda pa, toliko, da se lahko izmislim, po svoje obrnem, pomešam dodam odvezam, vse v nameri, da bi bilo eno luštno spominjanje enih, tudi luštnih časov. To je iz tistega štosca, ko naprej nosim samo vesele spomine, grenke pa niti ne registriram, kamoli posvojam.

"Zdej, to je že spet tko."

Sem veliko razmišljal, kako bi dal glavnemu liku ime. Sicer jih je kar kaj fajnih. Meni je super fajn Arčibald. A ni iz naših krajev. Konrad je tud fajn. Henk, Henrik.

Lahko bi bil, Janez, a se mu vidi da je za lese privlečen. Tako da mi paše šamo Andrej. Pa res nima veze z mano.

"To je čist en drug."

Iz vseh vetrov sestavljen. Zmešan pa lih tolk, pa še mal bolj.

You say I dream too big.

I say you think too small.

PS 1

Tale modra pisanja so bila že kje objavljena, a so v resnici iz tega obdobja in jih zato še tu limam.

*** TRI SESTRE

Ko takole za nazaj sestavljam drobce, se mi vidi da sem dobil ošpice samo proti koncu pubertete, če je bilo kaj v zvezi z starši, prej pa

Ali sam nisem bil tako občutljiv, ali pa ta stari v časih sploh niso tako težili.

Verjetno je povsem normalen razvoj vsakega povprečnega mozolarja. Mozolarke tudi, da se ne bi takoj kaj napihovala.

In tako midva, mama in jaz, pa seveda ne sama, je bila še kolegica ali prijateljica ali oboje, za detajle se pač nisem zanimal. Samo ali bo luštno ali ne. Pred izletom, gotovo brez veze, pa kok je to dolgčas, pa ne že spet, pol tam pa. Kot bo sledilo sploh ni bilo vse tako mimo.

In sedimo v hotelu Slavija v Celju. Zdej, ali je Slavija v Celju ali v Mariboru, bo treba poguglat, a je bilo ravno ene take vrste ime. In se hihitava. Igor in jaz.

Igor?

To je bil vsaj za leto starejši, pa bi rekel dve, osebek, sin od kolegice mamine, ki je tudi bil potunkan v teden počitnic v Logarski dolini v penzionu Pri treh sestrah, se mi zdi da se je tako reklo. To je nekje na začetku Logarske doline, ker se spomnim, kako se je vleklo ko smo nazaj korakali čez celo dolino, ene 3x daljšo kot gor grede, iz Okrešlja.

Jejhata se je vleklo. Peš, po soncu, sigurno je bilo 50 stopinj, 35 pa sigurno. Ok. 25 pa ziher. Saj ni važno, a v čevlju kar cmoka, tako je prešvican štumpf. Da ne omenjam, da mi je bilo takrat za hribe isto kot ... Kaj pa vem kaj ne gre skupaj. Vlak in ribe. Ja. Ne gre. Ampak prisposodba pa vse eno ni dobra, kamoli ilustrativna, za dano situacijo.

Če rečem da so mi šli vsi na jetra, bo še najbolj razumljivo, čeprav v tistih letih, ko ti še starši ne težijo skoz in sploh, recimo en 6 razred, ajd 7 bi tudi lahko bil, kakor bo iz nadaljevanja sledilo.

Sicer sploh ni bil napačen teden. Saj ni bil cel, se mi zdi da od ponedeljka do petka. Pa ne dam niti polena v ogenj, kaj še česa drugega, sicer pa niti pomembno ni.

Že tisto v Celjskem hotelu se je napravilo kot superfinofajn. Dobro, na avtobusu, sta kolegici, se pravi moja mama in teta, na kmetih smo vse odrasle klicali stric ali teta, bil sorodnik ali ne, teta Pepa. Pa spet ne vem če je bila Pepa, a se mi je ravno utrnilo to ime pa ga zapišem. Še sestra od babice je bila Pepa, pa menda zato taki utrinki. Nima pa veze z današnjo štorijo, kamoli kakšen pomen.

Lih nobenega.

Sta prijateljici še na avtobusu sila hvalili prihajajoče dni, pa je izpadlo bolj samohvala, kakor res kaj obetavnega, skozi moje oči seveda, zatorej moj namrščeni pogled, strumno samo ven, hudo gledati in se delati, da je življenje ena najbolj zoprna stvar, kar se ti lahko zgodi.

Potem tam sedimo v hotelski restavraciji in čakamo na povezavo za v Logarsko in .. In jeva sadno kupo. Igor sotrpin je tudi tam zaštekal, da je bolje s tokom, ker sicer itak ne bi nič dosegel, razen slabe volje, in mu potem še dve leti mlajši brez-veznik ni toliko šel na jetra.

Torej, uživava ob prelestih svežega sadja z smetano, ene prav posebne vrste užitek, se že nekaj zbadava, še kar prijazno, in opazujeva druge goste, mogoče je še kdo za isti avtobus.

Ni bil. Celo malo smo morali teči, ker, saj veš, kadar je preveč lušno, potem se kaj hitro spremeni v paniko. In se je. Lih zadnji trenutek poskačemo na bus. Vsaj tako se je zdelo, čeprav ... Kaj pa vem. Po moje bi počakal, če bi vedel kako smo fajni. Pa ni, in je zato vsaj izgledalo da je kriza.

Mogoče se je samo meni tako videlo in so ostali pač bili kar malo za hec malček rdeči v lička in globoko so dihali in gospod velecenjeni sprevodnik je grdo gledal, ker se takim pač to poda, ali je pa službena drža.

To bo.

Se razporedimo po penzionu. Kolegici v eno sobo, midva v drugo. V pritličju ena super jedilnica sa pogledom na, ne morš verjet, na slap. Pa ne Rinko. To smo v četrtek videli, ampak čisti privaten

slap. Takole za jedilnico je bila terasa. Niti ne velika, za ene 8 miz. Pol mali sadovnjak, se mi zdi. Takrat se še nisem za take detajle zanimal, danes pa vem da je bilo kaj običajno da je za hišo še par japk. Potem ene 50 m travnika, mogoče celo več in nato luštno pokonci postavljene skale, čez pa slapiči.

Zdej slap.

Če kdo trdi da je slap samo tisto, ko voda v prostem padu pada, potem to ni bil. Ker to je bilo po skalah mezenje. Na nekaterih mestih skor pravi pretok, predvsem pa čez več skal hkrati. A je to slap? Zame je takrat bil, sicer pa kašen leksikon v roke.

Definicija slapu!

Seveda sva takoj zlezla na vrh. Kar pa tudi ni bilo čisto malo. Zdej, prav visok tudi ni. Tudi za višine nisem ravno nadarjen. Če še kdaj zadanem koliko je kaj dolgo, pa raje široko, mi potem pri visoko raje po svoje potegne. Pa bi vse eno navrgel da ga je bilo ene, ene, ene ...

10 m.

Ok, več. Več, sigurno več.

20 po ta malem.

No skor. Recimo 15 za dobro mero.

Seveda je mama kričala da se bova ubila, in seveda so pritekli še ostali gostje in celo uslužbenci penziona. Kadar se je naša mama drla se jo je slišalo daleč. Pa je bilo bolj vreščanje kot dretje. Itak punce čisto druge zvoke spuščajo, da ne omenjam, da povsem drug teater zganjajo.

Prvič sva tudi takoj dol prišla. Pa ne zaradi mame, ampak se je nabralo toliko naroda, Igorju pa nerodn.

"Zakaj ti je pa nerodn?"

Ne sprašuj butl, k pojma nimaš.

Ok."

Potem sem par krat sam gor odšel, ker Igor je imel občasno res čudne reakcije. Kakor sva se po večini prav dobro razumela, vsaj z mojimi vatli merjeno, je potem občasno prav butasto reagiral. In to za čiste neumnosti.

Na primer.

Zvečer se prav fino pogovarjava. Se pravi sprašujem on pa naklada, kako je ko si velik.

Pol ga pa prime in vpraša:

"Pa zakaj si ne stisnem mozolja?"

Kakšnega mozolja?"

Na bradi maš enega prav mastnega."

Se ogledujem v ogledalu v kopalnici. Pa je bil res en dozorel. A osamljen kot palma sredi Sahare.

"Zakaj bi si ga pa stisnil?"

Pa to je edino normalno. Pa tko si grd. Pa mizole stiskati je prav lušno.

A dej dej. To je pa res butasto. Sploh nisem vedel da ga imam.

Prav malo mi je mar zanj. In sedaj ko tako težiš ga pa lih ne bom. Butl."

Se je obrnil na postelji in se delal da spi.

Sem ugasnil luč, brez lahko noč, z mislijo: Vosu kaj ti morem, če si težek, in kaj je to pomembno, če ima človek mozolj.

Zjutraj sem vstal mnogo pred ostalimi. Je bil že fino svetel, ves optimističen dan, se človeku kar smeje, pa ne ve zakaj, še celo žvižganje bi pasalo, a se takrat nisem spomnil tako sem hitel in se zapodim po rosni travi, ter uživam. Bosonogi tek mi je s ostal še iz rane mladosti kot največji užitek, čeprav že zdavnaj pozabljena utrjenost stopal. To je pri bosonogem teku zelo pomembno, sicer se ti takoj zapiči kamen v blazinico pod palcem. Ta je še posebej mučna. Od tam se namreč odrivaš, da ne rečem celo smer držiš. Mučno da bolj ne more biti in dobim ful ruker. Seveda se zložim, in dobim še v koleno in kot se ob pravem padcu spodobi še v dlani. Jej sem nadarjen. Ne morem kot vsi normalni kamen v podplat pa konc.

Se malo smilim samemu sebi, pa ni krize, ker tudi v travi ležati mi je lušno. Gre samo za to da sem pred sekundo še nekaj drugega hotel, sedaj se pa že tolažim z drugim.

"A te buli?

Mal, pa ni hudega.

Pukaš!

Sj ni nč.

Pukaš sm rekla."

Ena smrklja, sem jo že včeraj opazil z vrha slapu, ko se je narod nabral in je bila tam, pa se nisem menil zanjo. Danes, ko sem pa ven ofdurjal, je pa sedela na gugalnici, sicer pomahala ko sem letel mimo, pa tudi ne pogledal, kaj pa mene punce brigajo. Saj so na svetu samo zato da težijo sicer se pa z njimi lih nimaš kaj početi.

"Dej ti kamen iz podplata izbrskam.

Nehi to boli.

Tih bot, pa zobe stisn. As desc al nis?

Nism!"

Je bila vsaj za leto starejša, pa vsaj za glavo večja. Po moje Igorjeva številka. Se je tudi že videlo da je ženska, ne samo punca. Kako se pa to vidi?

Punce imajo rožnate copate, kite in očala.

"Pukaš še kumouc.

Nehi.

Pukaš sm rekla!"

Veš da sem pokazal. Me je tudi sila skelelo. Ni bila prijetna operacija. Če bo kdaj zdravnica rabi še veliko vaje, a se ji je videlo da je veseli kirurgija.

"Kok doug bote tuki?

Do petka, se mi zdi.

Mi tut.

A si hotu spet na slap?

Ja a greš zraven?

A te ne bolijo rane?

Kaj bi to."

In sem že tekel čez travnik.

Ja, me skelelo, pa če dovolj hitro tečeš pozabiš. Tega se spomnim še iz rane mladosti, ko smo deca sezuli škornje, takrat na začetku maja in je bilo nekaj časa še zelo mrzlo in vse je pikalo. Če si pa dosti dolgo tekel si pa pozabil.

"Pučak, ne morem tako hitro."

Zlezem dol. Ji kažem kje se je fino prijetei, kam stopiti in sva 1,

2, 3 na vrhu.

"Kok ti gre dobr plezanje. A si alpinist?"

Ja, na japki."

Pol se je pa smejala s tistim širokim nasmehom. Eni ljudje, ko pokažejo zobe povsem spremenijo karakter. In ta ga je na superfinofajn. Jo je bilo pa res fino videti nasmejano. Saj je tudi brez tega bila čisto prijetna. A nasmejana bistveno bolj.

Se zmeniva a ma glih vse, kar se z puncami lahko meniš.

Da je tudi iz Lj. Da je iz Most. Da je ata tudi na sindikalnem dopustu. Da je več v hribih kot doma. Da njej ni treba zraven. Samo če bi si to želela. Da je poizkusila in da je dolgčas. In raje bere. Bere vse kar ji pod roko pride. Prijateljic da ima nekaj, a je samo ena prava. Ta je pa več bolna kot zdrava a se lahko skoraj o vsem pogovarjata.

Da ne navija za nobenega, in da fuzbal ni zanjo ker bi se raje vse zmenila kot za žogo letala.

Pa reč če punce niso fiu-fiu.

Sicer je bilo pa čisto fino v njeni družbi in bi verjetno še dan današnji tam gori čepela, če ne bi mama spet panike zganjala, pa še da je zajtrk.

Sicer ni nihče več prišel pogledat. Tudi midva z Majo nisva prišla takoj dol. Sva se še fajn pogovarjala in je bilo lih vse bolj važno razen zajtrka, h kateremu je tudi njen ata klical.

"A boš marmelado? Je iz brusnic.

Bom raj klobaso."

U na klobase, posebej domače sem bil pa še od babice mahnjen. Tam je to bil redek dogodek, pa zato toliko bolj zaželen. Ni boljšjega kot domača, suha klobasa. Pa zelo na tanko mora biti narezana da je dobra. Če so predebeli kosi, kaj pa vem a izgubi lih pol privlačnosti če ne še več. Če je pa še domač kruh, ga pa ni boljšjega.

In tko mi jemo in se pomenkujemo, mame so hotele vedeti lih vse o deklici, ki se upa na vrh slapu.

Igor je bil pa čisto tiho in je zelo grdo gledal in sploh je bil najbolj možno tečen kar si lahko predstavljaš.

Nisem niti rinil vanj, sem ga sicer par krat pogledal, ali že kaj mehča stališča, pa ko ni sem pa opustil namen, ker kaj pa češ s takim, ki je še samemu sebi zoprn.

Mame so sicer cvilile, da bi morali na izlet, pa da ne vejo kam se pa tlele pride, in da bojo v penzionu vprašale.

Da je Majin ata hribouc pa lahko njega.

Da ga ne poznajo in ni vljudno ...

Vstanem, grem do Maje.

"A mi posodiš fotra, mamu zanima kam se klele pride?"

Nisem dočakal odgovora. Fotr me niti ni ogovoril, je kar do naše mize šel in se z našimi menil, sam pa za Majo. Zraven videl Igorja kateremu je nos po tleh opletal ko je ves namrščen v sobo šel.

"Kva je tečn.

A je kaj bolan?

Po moje ga puberteta šlata.

Zato ni treba biti take volje.

Lej, že včera mi je nekaj težil, češ da moram mozolj stisniti.

Saj res hecno zgleda.

Zdej pa še ti. Pa kaj vam je? Ste navalili.

Dobr. Sej ni kriza. Sicer je pa to tvoj problem.

Kakšen problem?
To da imaš takle
Jest ga sploh ne vidim. Sploh ne vem zanj. Če se ne bi vsi z njim ukvarjali sploh ne bi vedel kaj je to."
Tišina.
"Kaj boste danes počeli?
Pojma nimam. Mama je rekla, da se moram bolj potruditi okoli Igorja. Da mu ni lahko in bi mu moja družba gotovo prijala. Pa lih prijala. Raj trpel bi me, in potem pozabil, kako je tečn."

Pozneje.

"Igor kaj delaš?
Mmmm!
Kaj?
Ne tež?
Saj ti nič nočem. A bi partijo šaha?
Saj ne znaš.
Pol pa iz kota v kot.
To je za otroke.
Kaj pa karte?
Brez veze.
Kaj pa, kaj pa , kaj ... A greva na slap?
Dooooougcaaaaajt.
Pejva kr tko mal okol.
Ok."

Prideva v preddverje, tam so obešene glave trofej in rogovje nosorogov. No, ne teh a nekakšnih rogov pa sigurno. Pa cepin, dereze, palice in smuči in puška.
"Lej kakšna flinta.
Ka?
Puška. Pišuka je dobra.
A jo dosežeš.
Naj bojo vidl.
Čak grem na recepcijo vprašat.
Ne, čak, ka boš pa uprašu?
Če dajo pušo za pošlatat?
Tis čist prtegnen."

Sem ravno čez pult videl.
"Dooooober daaaaaan."
Me je skor spregledala, tako mali sem bil.
"Prosim.
A nama pokažete pušo.
Kaj?
No, flinto.
A se ti mal hecaš?
Ne. Čist zares. Puško bi rada videla, pa je prijatelju nerodno vprašat.
Ne morta. Puška je stara, zarjaveta, sploh ne vem od kdaj in koga, je tu samo za okras.
Lahko si pa sposodita zračni puški in gresta na strelišče, če imata denar. Stane 5 din na uro. Patrone je treba posebej plačat."

Letiva iskat mame.
Pokavcali sta že, pokadile ne vem več kateri cigaret, še časopis je bil že mimo.

"Pa kje sta?
Ej, pojma nimam. V sobi jih ni.
Edinkrat ko jo rabiš, je pa ni.
Tipiš mamiš."

Mami sta stali tam na koncu sadovnjaka z rokami na čelu, tisto ko si zastiraš obraz, ker bi rad daleč videl, tako kot to počnejo Indijanci in zreta na vrhove nad kočo. Sprovocirane s pokazi Majinega ata, v smislu kam se pa klele pride.

Sem stal tam kot vkopan. Če si pa česa nisem prestavljal, si pa nisem, da bi se kolegici tako za hribe zanimali, če se nikoli niso. Še manj da bo Majin ata izpustil jutranji vzpon in bo raje razlagal kje in kod.

Če pa tole ni sumljivo, pol pa res ne vem kaj je. A takrat niti ni bilo pomembno, ker je bila zračna puška bistveno bolj in bi lahko potekal državni udar, pa ga ne bi opazil. Ajd, poplavo že še, ker bi bilo potrebno po vodi brodititi.

"Mama, mama, mama.

Kaj je Andi?

A daš 10 din?

Prosim?

Prosim, prosim, prosim.

A je tako drag sladoled?

Ne, ne. Zračna puška in naboji.

Niti pod slučajno.

Oh no. Dej no. Sam 10din.

Pa saj sta odgovorna pionirja. Jaz bi pa Maji dovolil, pa jo ne zanima, samo brala bi."

Igor je ob omembi Maje prebledel.

Sam sem pa zažarel, ker se je obetal srečen konec, čeprav povsem nenadejan.

"Dej no."

Prav pobožno gledam. Nisem s trepalnicami migal, ker to punce počnejo, a bi pasalo.

"Ampak pazita, da ne bi kakšnih neumnosti uganjala. Zračna puška je lahko nevarna.

Saj smo imeli pri telovadbi preizkus.

Pa si kaj zadel?

No, skor."

In letim proti recepciji. Igor pa prav počasi za mano.

Kaj mu je? Še malo prej je bil poln energije, sedaj pa spet ene svoje reakcije. Ka me briga. Matr je težek.

Tišim denar čez pult.

"Za eno uro zračko in metke.

Ali za prijatelja tudi?

Tut. Saj takoj pride."

Stlačim municijo v žepe. Puši pod paisko in ga dočakam na pragu.

"Kero boš?

Si ju prav strokovno ogleduje.

Pejva do strelišča, moram prej probat."

Za parkiriščem, je bila ena lopa, na katero sva pritrdila tarči, od lope je bil pa ene 10 m dolg peščen trak, podobno kot balin plac. Se je videlo da so tam kar šicali, ker je bilo na lopi polno luknjic.

Igor pomeri in skoraj v sredino.

"Dej še drugo."

Zopet isto.

"Bom kar to, sta obe v redu."

Namerim še sam in ...

Sem vsaj 10x ustrelil, pa nikoli zadel niti tarče, kamoli krogov na tarči ali celo sredine.

Tako da sem kmalu s tisto pušo raje korakal okoli, kor da stražo pred Buckinghamsko palačo držim, čeprav takrat še nisem vedel kaj je to.

In tako naju dobi Maja, katera se je ravno vračala iz prejšnjega čička, kjer je čitala v naslednji kjer bo kaj pa drugega čitala. Punce so pa res fiu-fiu.

Igor, ki je niti ni pogledal, je potem vse falil, in kmalu tudi on zaključil, da je brez veze, če se samo zezam in okoli korakam kot kakšen klovn in da gre v sobo ker ima vsega dost.

Pišuka. Pa kaj je spet narobe. Nekaj časa ga je celo veselilo da nič ne zadanem. Potem ga sploh ni motilo da korakam okoli s pušo na rami, pol pa kar ne enkrat. Kot bi ga komar pičil.

Pasiram prav počasi čez travnik za penzionom. Gledam na vrh slapa, tam je ena prav posebna energija.

"A grem loh is tabi?"

M-h.

Zakaj si pa danes tako počasen, če vedno tako hitiš?"

Ne vem kaj sem naredil narobe. Zgleda negativno vplivam na Igorja. Ko bi vsaj vedel kaj naredim narobe. Tako se mi pa zdi, da je za isto lahko vesel ali hud. Ej, pojma nimam. Pol pa še mama teži da se ne prilagajam. Pa kaj mu naj še naredim. Saj je vse po njegovo.

"A upreš se pa nikoli?"

Veš de. Stalno."

A mi je že dolgo jasno, da je upor in je upor. No, hočem reči. Se upreš pa veš, da bi se dalo predrugačiti. In je upor ko ti je jasno, da bo samo še slabše. Teh se poskušam ogibati. Čeprav ne rata vedno. U, včasih ga fajn kiksнем.

Ko bi vsaj ljudje povedali kako in kaj. Včasih se ravno vidi, da lih ne vejo kaj bi radi. Pol se pa slikej.

"Se ti ne zdi da preveč kompliciraš?"

Ja. Včasih bi vse poslal v 3 krasne.

Potem si pa zopet rečem, ali ni tole čisto preveč enostavno. Pa še malo zapletem.

Lej, tak sm.

Zanimivo.

Kaj je zanimivo?

Vse tole."

Potem je paberkovala, kaj vse že ni prebrala in da eni celo bolj komplicirajo kot jaz, a ni nihče to počel pri teh letih.

To so večinoma komplikacije potem ko si v puberteti. Kar pa sam to že nisem. Ker tole je sicer mozolj, a ni pubertetniški. Se pač premalo umivam in se mi je lojnica vnela.

"Ka?"

Lojnica. Čak boste pri biologijo v sedmem jemali."

U kaj vse se nisva menila tam na vrhu slapa. Pa tako luštno se je videlo dol, penzion, pa gosti, pa cesta zadaj, vse tja do konca doline.

"A si že bila na koncu?"

Velikokrat. Je še kar luštno. Je slap, tak velik, ne kot tale naš curek. Nad slapom pa planina in planinska kočica na Okrešlju.

Ke?"

Okrešelj. A ni hecno ime? Ampak je luštno tam. Se vidi dolina in hribi okoli kot bi bili na dlani.

Ali bi šel pogledat?"

Ja, a danes je mogoče prepozno. Kok pa je do tam?"

Danes sigurno ne, mogoče jutri, moram očija vprašati. Mislim da je dobro uro do slapu, potem pa še enkrat toliko do Okrešlja."

In tako mi v četrtek korakamo po dolini. Luštno kot v filmih. Z Majo sva se podila gori doli na okoli, ne vem če nisva naredila pot 3x, glede na vse kar je bilo treba med potjo pogledati. Lih vsak kamen, pa štor, pa rožo pa skalo, ali pa kar nekaj. U je blo lušno.

Igor pa. Kaj bi to. Tega pa res meče. Ko je izvedel je bil ves evforičen in je komaj čakal da odrinemo, sedaj si pa stalno na nos stopa, ker mu po tleh opleta, tako je siten.

Zgleda da niso samo punce fiu-fiu. Pa še to ne vse. Maja je čist super. Vsaj večinoma. Če jo lih ne prime da mora nekaj nujno prebrati. Pol gre po svoje. Sicer se pa čisto v redu meni.

So se mame zbondale iz Majinim fotrom. So se že zmenil da gremo, tako da je potem Majino vprašanje koliko je do Okrešlja samo od sebe ratalo da gremo vsi, čoporativno.

Zgleda da takimle samotnim volkom, ki sicer sila radi sami po hribih šprudlajo, potem občasni sila luštno pade da je cel trop. Lej lih tako je izpadlo. Vsi veseli, eni bolj kot drugi zijamo v slap Rinko. Me je kar na rit vrglo, kako je velik, in kakšen šum v naravi.

Bi kar tam ostal, če me nebi prestavili, da ga bom lahko še nazaj grede gledal.

Me je prehitela do kočice za enih 100 m. A samo zato ker je poznala pot, sicer bi sigurno zmagal. Še prej, preden sva začela finalni šprint mi je pokazala izvir Savinje in superiorne pogleda nad slapom.

Da naj bom previden ob jeklenicah.

"Kerga se pa bojim?"

Sem letel mimo kot avion. Še vseč mi bo postalo v hribih, če je tako kot to.

Igor je prišel z glavnino prav pomno debatirajoč z Majinim fotrom o hribolazenju in previdnosti, ker je ne vem kako nevarno. Saj ne rečem. Takle prekaljen gornik, a prestrašiti vse z ne vem kakšnimi nevarnostmi. Vsaj prvič bi lahko bilo malo bolj izica. Ne rečem, naprej nad kočico so se videla ostenja nepremagljivih vrhov, katere zmorejo samo tisti pripravljeni za Himalajo.

"Hilari in Tensing.

Kdo?"

Sir Edmund Hillary and Tenzing Norgay. Prvopristopnika na Everest ali Čumulungo.

Ka?

Everest domačini imenujejo Čumulungma.

Čmuluga pa ja. Dej se zezat.

Pa res. A ne de oči?

Res je. Maja ve več o alpinizmu kot sam. Ker vse prečita. Sam pa raje hodim kot čitam. Tako sem bil tamle" in kaže na Turski žleb.

Mami sta prav z zanimanjem poslušali, čeprav so precej zariple prisopihale do koč, kjer so končno dobile svojo kauco in cigaret. Igor se je tudi delal, da je že pravi alpinist, čeprav nisem še nikoli slišal da ga je to vsaj malo zanimalo. A človek nikoli ne ve. Mogoče je pa to vzrok. Ko začneš v hribe hoditi, postaneš tečen kot brencelj in nepredvidljiv kot, kot ..., še en brencelj. Se ne spomnim kateri drugi bi bil nepredvidljiv.

Z Majo sva kaj hitro zapustila statično zasedbo za mizo pred hišo. A smo prišli da bomo sedaj sedeli? Tukaj je prelepo. Lej kakšen super travnik, pa hosta okoli in bregi in hribi ter na vrhu skale. Ti povem, zares super. Zakaj mi pa prej niso povedali da je fajn. Saj v resnici so mi, pa nisem zapopadel. Sem bil od vekomaj selektivno naglušen ali celo gluhi. Ne sicer zanalašč. Pač skoncentriran na nekaj drugega in me je kaj malo brigalo za hribe. Vse ostalo prej.

A kaj?

100 stvari po ta malem. Ni da bi razpredal.

"Ja pa ja, še Turki so tuki plezal?

Ne no. Tistemu prehodu se reče Turski žleb. Ne vem če ima kaj z Turki. Ima pa z imenom Turska gora. Evo ti jo.

Kaže nekam na levo."

Leživa tam na sredini travnika, na nebu se podijo nagajivi oblački. Pa bolj za dekoracijo, ne kot najava spremembe vremena.

"Tisti so razpotegnjeni pa še malček žmrčasto rata.

Kakšno?

No kot ene vrste meglica. Čeprav ta je bolj v kosu in se vleče po dolini okoli vogalov. Kadar je pa žmrčasto je pa povsod malo zamegljeno."

Ej se je režala. Sem mislil da se ji bo zaletelo. Eto isto kot če bi jo žgečkal.

Kar v naslednjem hipu tudi izvedem, da se ne bi zastonj režala. Jo zajaham in prežgečkam, po dolgem in počez, da so ji kar solze pritekale.

Se vsa zadihana uleževa, rama ob rami, oči v oči, zares ima lušten nasmeh in vpraša:

"A ti jih pokažem?

Ka?

Joškice.

Ka?

A bi jih rad videl?"

Si že vleče majico iza hlač.

A dej dej. Kaj pa to mene briga.

Odskočim kot da bi na kačo stopil.

Gledam kot butelj v nova vrata.

Menda je tele.

"Sej, sej sem se samo hecala."

Gleda prav prestrašeno.

Grem čez travnik, gledam v tla. Kaj je bilo pa to?

"Uprost!"

Kliče za mano.

Pa je ne poslušam več. Navlečem filter za druge zvoke, kot bi si nadel kapo in napovem ko pasiram mimo miz pred kočo:

"Bom šel kar počasi nazaj, sem nekaj utrujen.

Kje je pa Maja?"

Pride prec, kličem nazaj in že zavijam po poti v dolino.

Tudi glavčina se počasi odpravlja.

"A bo še kdo kaj?"

Igor a boš še en štrudelj?

Plačat prosim!

Dones jest častim."

In tko.

Kok se je pa tista pot vlekla. To se ne da opisat. Vsaj 3x daljša dolina je nazaj grede.

Pa vsi uni ovinki. Smrek ne morš verjet, nikoli ne zmanjka. Tudi sonce se je skrilo za vrhove, pa je še po tej plati turobno izgledalo.

So me prehiteli nekje kmalu na ravnini. Sem se vlekel kot megla.

Mama je nekaj časa silila vame, kaj mi je. Ali sem kaj takega pojedel? Pa nisem nič drugega kot ostali, torej ni drugega, kot da nimam dovolj kondicije in me je pač zmanjkalo.

Da bojo tudi ostali počasi hodili, da ne bom sam.

Ne. Ne. Točno to hočem. Biti sam.

Mi grejo vsi na jetra, hribi so pa čist mim in me nikoli več ne vidiijo.

Še najbolj mi je šel na jetra Igor ki je kar po eni nogi skakal, ko je lahko Maji težil. Ta je sicer precej mило gledala ko je šla mimo, se celo še ene trikrat obrnila a je tudi pri tem ostalo.

Maje nisem nikoli več srečal. Jo je še kar omenjala mama, a se mi zdi, da je lahko potem kaj dodala o njenem fotru. Kok da je fajn pa tak.

Maje so bile vedno zelo pomembne v mojem življenju.

Odločilne?

Ne to pa ne.

Vplivne pa fejest.

*** "Pišuka, ***

pišukaaa,
piiišuka."

Sem sikal skozi šklepetajoče zobe.

Nujno rabim boljše čevlje. Mi bojo prsti odpadli, lih kot unim na Himalaji. Sej sem kt kakšen Šerpa. Sam uni bogi hudiči so kar bosu na Makalu našim sode nosili. No ne na Makalu. A do baznega tabora je bilo kar kaj snega in našim ni kapnilo da bi jim čevlje zrihtali.

Premišljujem in hitim po megleni Ajnprenovi. Saj ni Ajnprenova, a se sliši ravno tako. Tam v Trnovem, so ulice s prav čudnimi imeni. Sicer za večino ne vem imena, pa magari hodil že pol leta po njih vsak dan. Tudi prej mi niso bile neznane, le da sem jih obiskoval samo za velike praznike. Sedaj se pa prebijam domov po istih, na pamet, ker točno vem pri katerem vogalu zaviti kam. Še za večino avtov vem kje bodo parkirani.

Lokalci pač parkirajo na enakih mestih, čeprav naj bi bile javne površine. A so tako domače, da jih je kar nekaj, kateri mislijo da je to njegov parking. Ok, takrat še ni bilo toliko prometa, pa niti ni prišlo do izraza. V detajle se pa tudi nisem spuščal, tako da nisem vedel za drame med lokalci, kdo je komu kaj na parkingu in za vogalom.

Vse bolj sem hitel, ker me je vse bolj zeblo. Superge so bile že zdavnaj premočene. Bo le treba drugo obutev. Dnevi znajo še topli biti, vsaj teoretično, pa če si dovolj aktiven, kar pa meni v tistih časih nikoli ni bil problem. Včasih je celo kazalo, da ne dohajam svojih dejanj, a to je menda že druga zgodba.

Tistega večera je pa kazalo da bo megla zaustavila tudi gibanje, ne samo zvokov. V takih situacijah mi je celo všeč, vsa tista neskončna tišina. Večina spi. Ostali so pa zadušeni v megli, tako da slišiš samo svoje dihanje in v tem primeru še utrip srca, ker ne glede na kondicijo, jo vse eno začne primanjkovati.

*** Gostilna 1 ***

Vračal sem se iz gostilne. Takrat smo kar hodili, tam nasproti Drame. Šumi mi ni ležal, so ga okupirale, stare ljubljanske face, katerim nisem niti do kolen segel. Ma ne po konstituciji. Tu sem celo premnogokaterega prehitel. A v frajerstvu sem bil pa težek začetnik.

"Zdej, kaj pa to sploh je?"

A začetnik?

Frejer. Butl!"

Uj. To pa je raztegliv pojem. Da ne govorim da je toliko razlag kot je razlagalcev, pa še od obdobja odvisno. Včasih to, potem pa drugič prav nasprotno.

Tako je na primer tu, na isti ulici, kjer je bila gostilna, bila tudi krojačnica. Tam sem si dal narediti hlače, a to je bilo že davno tega. Ko so bile moderne, une iste kot Travolta v Saturday Night Fever. So jih delali lih za celo Ljubljano. No, skor. Danes kaj takega živ ne bi oblekel. To je za butlne. Takrat pa, oh takrat.

"Kdaj?"

Menda da lani, ali pa leto prej. A kje je že to. Sedaj sem na srednji šoli in na to se pije.

Ok.

Saj sploh ni kriza. Smo bili povsem brez denarja, a so kelnerji prenašali, da si cel večer žulil eno pivo. Al pa čaj z rumom, al pa samo Kokto. To je bilo pogojeno s povpraševanjem. Bila so namreč obdobja, ko je bilo gostiln in bifejev na ostajanje, gostov pa niti ne. In v takih časih so te celo natakariji tolerirali.

Sploh je pa občasno kdo imel kaj, na primer rojstni dan in je dal za rundo ali dve. Včasih celo več in potem niti ni bilo tako mimo niti za natakarije. Takrat še veselo v obratu javne prehrane, ali kako se je takrat takim reklo. Privat jih še ni bilo. Čeprav je bil samo status tak. Vse ostalo pa precej privatno.

Ma ne lastniško. Ne. Takrat so bili tozdi. Se mi zdi da se je tako reklo. A premnogi lokal je imel izbrano klientelo.

"Izbrano?"

"Klientelo?"

To se samo tako reče. Pač v enem lokalu so se dobivali tako imenovani rokerji, v drugem šminke, v tretjem literati, in tko da ne naštevam, si lahko vsaj svoje misli.

Meni sicer ni bilo nikoli odveč tudi k ostalim pogledati. Kar se tega tiče sem bil zelo liberaren. Na, še napisati ne znam.

Demokratičen?

Ne za prvo ne za drugo ali celo tretje takrat nismo slišali. Ok.

Slišali že, a je šlo pri enem not, pri drugem pa ven. Ušesu vendar. Kdo se bo pa še s takimi trapil.

Takrat sta bili samo dve opciji. Naši in vaši.

Kar sicer ni res. Ker so bili njihovi in ostali. O naših in vaših, se takrat na glas ni upalo razglablјati. Menda v kakšnih zaprtih krogih, za katere mi je bilo pa še manj briga.

"Ka pa?"

"A kaj me je ..."

***** "zanimalo?"**

Ne lih veliko.

"Zdej, to je tko."

Seveda stalno kaj, če pa kaj se pa ne spomnim, da bi bilo zares dolgčas. Ja pri kakšni šolski uri, pa se tudi tega ne spomnim, ker če je že bilo, smo si pa svoj žur naredili, tako da je boga tršica samo še cvilila.

"Ok. No."

Pri opisni je bila absolutna tišina, a smo bili vsi tako prestrašeni, da niti pomislil nisi, da bi bil dolgčas in torej tudi tam ni bilo.

*** "Splošno?"

"Zdej."

Družba iz naselja je ostala za mano, čeprav se še nisem zavedal, a vse kaj drugega se je kazalo, kot stare, sicer fajne, vice praviti.

Pa ne da sem nekega lepega dne, ali celo tega in tega dne, nehal zahajati v staro klapo. Ne, sploh ne. Pač počasi so se med nas kradla različna zanimanja. Saj smo se še dobivali, a vse manj.

Ne glede na razhajanja, smo še vedno organizirali občasno kolovratenje. Ja, tega je bilo še kar nekaj.

"Kolovratenje?"

Oh, nič takega. Pač za par dni kam. Tako smo v jeseni še opravili pohajkovanje preko Vogla, Komne, Sedmerih, do Prehodavcev. Nazaj čez Lepo špičje. U fajn. Lepo. Zanimivo. Zabavno kot v starih časih. Zezancija na zezancijo, brez pavz.

*** "Zezancija?"

To pa sploh ni enostavno razložiti. Je mnogo, premnogo kriterijev. Zdej. Da so ravno kriteriji je tudi hudo rečt (reči). Še najbližje bi bilo z zvezdami. Če se prav pošlihtajo potem steče. Sicer se lahko pa na glavo postaviš, pa ne bo nič pomagalo.

Ja. Seveda moraš biti za. Pa niti ne zavestno. Tisti s pogledom na pol prazen kozarec težko. Ni da ni, a je sigurno težje.

Fajn je tudi da se poznamo. S tujci, kar traja, če sploh rata, da se kaj razvije. Velikokrat, je zaradi povsem drugih konceptov, prav nasprotna reakcija.

Če si pa "rileksnen" (relax), ja pa otročji tudi, brez slednjega ne gre, potem pa zna biti kar nekaj elektrike v zraku.

Zdej.

A je elektrika al kaj ne vem, je pa energija, da včasih nič več ne moreš, pa je še nadaljevanje.

Na sploh je pri zezanciji tako, da se začne z iskrico in če je kje kaj netila, potem zaprasketa in se plamenček prenese naprej. Če je kakšen zatežen v verigi, potem se samo malo pokadi. Če pa ni in se najde, kateri kot poper suh, potem pa vzplamti in se ne da kar tako ustaviti.

Zato potem tršica tuli, ven, pa ukor, pa ne vem še kaj, ker to je edino kar pomaga.

Zdej.

A pomaga je tudi diskutabilno, a se gotovo prenese vsaj iz prostora na hodnik. Če te tam še ravnatelj sreča, potem verjetno zaduši še zadnje plamene in ti prasketa samo še v dušo, pa magari že namontiral tisti izraz, ki naj bi kazal strah in spoštovanje, ok no, vsaj strah. Če te le ne razgoni, tisti še tleč plamen in eksplodiraš tam pred ravnateljem, ter je potem samo še ukor pred izključitvijo.

Pa je bila samo zezancija, katera ti lahko kompletno spremeni celotno življenje. Če bi mene kdo kaj vprašal kdaj, potem bi bilo prepovedano dajati ukore zaradi heca. Ja, če je kaj resnega. Če je pa hec, pa raje z šibo po riti, je biološko bližje.

*** "Muska (muzika)"

Že prej me je zanimalo rock, sedaj se je pa kar vsulo. Nekaj za nazaj, ker pač še nisem poznal, pa magari bile ta velike stvari že narejene. Večinoma pa sproti, sem komaj dohajal. Še tako je bilo vse precej površno in predvsem nedefinirano. Ja, smo poslušali Študenta. Tudi radio Luksemburg že prej, pa vendar je stalno kje kateri pravil:

"U, pišuka, a si vidu, (v resnici slišal, a se je pač tako podajalo) kak dobr komad so zašpilali uni?"

Potem je sledila daljša razlaga benda in konteksta, pa magari takrat še ne vedel kaj je to.

Seveda sem kimal in jutri že razlagal:

"U, pišuka, a si slišu kak dobr komad so posneli uni?"

Na domačem radiju itak ni bilo kaj poslušati. Ok no. Za nas rokerje. Veš da je Majda Sepe pela Med iskrenimi ljudmi, Zdravko Čolić pa Gori vatra, da ne omenjam Pepel in kri Dan Ljubezni. A to mi je bilo povsem mimo. Ne samo to, celo proti sem bil. Tako da sem celo pomiloval tiste, ki so kaj takega poslušali, pa makar še ne imel izdelanega stališča.

Ja, se je nakazovalo kam me bo odneslo. Stevie Wonder superstition, Elton John, Paul McCartney & Wings Band On The Run, če sem se hotel kakšni dišeči prikupiti. Sicer me je pa po malem tudi drugam nosilo. Sicer je bilo redko, a se je le slišalo, Chick Corea Return to Forever, te sem še posebej obrajal. Ploščo sem si pa iz Anglije naročil The Dark Side of the Moon. Ja tudi to se je delalo, sila redko, a tudi. Večinoma se je v Trstu hodilo po plate. Sam sem šel raje v Gorico, v Trstu so bile nepregledne množice.

Doma se je občasno tudi kdaj kaj dobilo. Sicer bleda senca tistega iskanega, a vse eno. Tiste plate so bile ene 3x težje od kapitalističnih. Je bila indijska založba DumDum.

Nekateri so že imeli gramofon Tosca. Se je ročica avtomatsko spustila. Da ne omenjam da je imel stojalo za več plošč. Ne veliko, a se mi zdi da se jih je dalo 5 gor zložiti. Tri pa sigurno.

Sam sem imel eno nemško firmo, leseno kišto, oblečeno v skaj, s prav modernističnim vzorcem, za kar pa takrat še nisem bil dovteten. Pokrov, zvočnik si snel, longplejka je pa na treh koncih čez rob gledala.

V resnici sem bil nesrečen, ker si moral s prstom spustiti ročico na ploščo. To je večinoma kar šlo. Pri pobiranju je bilo pa skoraj obvezno z razo na plošči. Zato so bile indijske tako debele. Posledično so tudi hreščale in preskakovale. A sem le vrtel Hendrixa in potem še vse ostalo.

"A če me je še kaj zanimalo?"

Niti ne.

Je bil kar šok, iti na srednjo šolo.

*** Bilo je vse novo

Bilo je v centru, v katerega sem zahajal samo če je bilo nekaj, več ali manj nujnega. Da bi šel pa kr mal tko, pa še niso bili taki časi. Tako rekoč sovražni teritorij. No ne tako zares, sovražnike smo poznali. Kje so, kod se moramo ogibati, če pa že pa sila hitro, da nas ne dobijo.

V centru, jih je pa lih mal brigal za vaške mulce, kar je Trnovo takrat tudi v resnici bil, saj je bilo še kar kaj kmetij in njiv.

Sedaj sem vsak dan peš hodil. Je kar pasala tista urica.

"Misliš 15 minut."

Samo če se je mudilo, kar je bilo pa redko. Ja, včasih sem tudi zaspal, a to je že druga zgodba. Načelno sem pa jutranji tip in mi ni nikoli bil zaresen problem zjutraj. No, pač glede na dogajanje. A če tega ni bilo, no problem. Grem malo prej. Se toliko stvari vidi. Zavijam takrat še po Solatendorfu. So jih ravno začeli izseljevati. Take hiške kot v Krakovem, no ne tako pošlihtane, sicer pa faj podobno so bile včasih tudi v Trnovem. Saj se mu je reklo Solatendorf. So od tu štartale branjavke naložene vozičke porivajoč proti tržnici.

Izbiral sem vedno, no ne vedno, toliko ulic pa spet ni bilo, vedno drugo traso, da sem privijugal v Križanke. Veliko sem jih tudi poznal, tako da je bilo tudi kar kaj klepetanja.

"Dobrjutr, kokostekej, padrgač, jeblaslana, glave (zelne) so fejest mokre, in tko."

Frenk (France) je izneveril branjevsko tradicijo in je že takrat šel študirat računalništvo, pa še vedeli nismo kaj je to. A on je bil vedno poseben. Me je pa njegova mama zato toliko raje ogovorila, ko je ravno nalagala zelne glave na voziček in sem mimo pasiral.

Luiz (Lojze) je pa že po osnovni napovedal da bo samo rože prodajal za stolnico.

U,

*** Šola

ta pa je bila.

Ne sploh ni kot sem si vedno predstavljal šole. Pač en ogromen centralen hodnik s stopniščem, na vsako stran razredi na koncu pa cekreti in zbornica. V resnici so cekreti pri stopnicah. A na tej šoli je bilo pa lih tako.

Hodnikov nič koliko pa še ene trije zraven. Za nekatere se je pa itak samo šušljalo kam da vodijo. S časom sem sicer obvladal, a začetek je bil pa res razburljiv. Na srečo so pručki bolj na začetku. Pol pa ko z leti gor ležeš, se pa na koncu dokoplješ še do zadnjih kabinetov na podstrešjih. U tega pa ogromno.

Pol.

Pol sploh ni bilo povezano. Kot normalne šole morajo biti.

Ne.

Mal šole, pol pa festival, pa spet mal šole, pa bife, po pa spet šola, pa cerkev, pa mal šole, pa še samostan. Ta je sicer bil nekaj pisarn od ne vem koga, ker so takrat une tri menihe ki bi še bili v tem redu, meni nič tebi nič izselili, če je že kateri kdaj mimo prišel. Sicer so pa govorili da so iz Malte.

Kar me v tistih časih sploh ni fasciniralo. Iz Malte. Lej ker

drug je pa iz betona. V vsakem primeru je pa to njegov problem, men se pa zdele mudi na pir.

In smo šli. Sicer nismo smeli v Plečnika, tam so sedeli naši učitelji. Je bila pa koj čez cesto gostilna Pod skalco. Tam pa kar veliko. To sicer mal bol pol.

Začelo se je pa povsem drugače.

Usedli smo se v razred povsem na koncu hodnika. V resnici en lep sončen prostor, bi mi moral biti všeč, če bi bil kaj na arhitekta. A me je zanimalo a ma baš vse ostalo, nego pogledi na krošnje kostanjev, katerim so se že frkali listi in postajali so vse bolj rjavi. Kostanj porjavi prej od ostalih, pa pojma nima kakšna fora je to. Tam na koncu poletja na začetku jeseni je že nasvalkan.

Ej kakšen folk. Iz vseh koncev so se nabrali. Pa nobenega rokerja. Same face iz vasi. Ne iz mestec. Prav iz vasi. Pa še to ne iz centra ampak nekje iz hribov. Prav žalostno je bilo videti.

Da ne omenjam do so bili sila resni. Eni so že takrat nekaj pisali. Kaj je pa za pisat prvi dan na prvi uri. Prvi zvezek se kupi po mesecu dni, ko že začneš zgubljeni zapiske, katere si delal na sposojene liste.

"A mi posodš list?"

U, me je grdo gledala. Ena luštna gorska roža. Očke sila simpatične, brada kar močna, ne vem če ni imela kakšnih Brdavsovih prednikov. Nos na frjuks. Postava, u, fajn. Sicer ne pride do izraza "bralessness". Lej ni vse v novostih.

Po mesecu ali dveh se je celo izkazalo, da niso vsi iz gorskih kmetij. Dva sva bila celo Ljubljjančana. Nekaj celo iz drugih mest. Tako da se je počasi mehčalo. Da ne omenjam, da so nekateri, pa magari bili po duši in srcu kmetje, bili sila fajn osebki. Do tam smo sicer še rabili a se je počasi kazalo da smo v istem čolnu. Sicer še ne vemo kam bi kateri, a ne prehitevajmo.

Tudi Mojca je bila kar malo razočarana, ko sem z zvezkom prišel. Na srečo mi je uspelo vedno kaj pozabiti, tako da je z olajšanjem lahko še vedno skrbela zame.

Ne sploh me ni imela na piki. Ne to pa ne. Ona je resno zaljubljena u unga svojga iz peskovnika in z njim se bo tudi poročila.

"Pa reč kej če morš."

***** Megla. *****

Da nadaljujem od tam ko se vračam iz gostilne po tisti gosti megli.

U je en fajn efekt.

Že res da je treba biti mal fiu-fiu da deluje, pa vendar. Torej. Cestne svetilke so bile v tistih časih tudi kaj redke.

"Zdej to je tko."

Če prideš iz vasi, potem niti ne, če si pa kdaj v kakšnem filmu videl London ali Paris, pol pa sila redke.

Pa spet.

V večini filmov od tam, se dogaja lih po unih koncih kjer je tud mal na Trnovo tistega decemberskega večera. No. Mal pred pol nočjo, a nima veze za današnjo zgodbo.

Sem hotel samo povedati, da je treba biti mal fiu-fiu. To menda edimo pod mus. Ostalo je pa samo za zraven. Ja, fejest pomaga ker rum. Ni pa nujen.

Ok.

Kontrast med temno nočko, gosto meglo in cestno svetilko je lih ene 1:100. Saj menda ni, a se lih podobno dojema. Ker so obdobja brez svetilk v veliki premoči, se ti oči navadijo na nočko in zenice razširijo kot pri sovi. In je potem pogled na cestno svetilko toliko bolj dramatičen.

Ok. A to je samo podlaga. Kontekst. Miljeau.

"Saj veš kaj bi rad povedal?"

Da ne."

Ok. Pozab vse. Saj sem res na široko nastavil. Tudi brez vsega prej povedanega deluje.

Torej.

Še bolši je efekt, če je pogled skozi ne preveč gosto krošnjo. Na vejicah kaplje. Na vsaki kaplji pa svetilka. In to v krogu.

"Koko krogu?"

Svetloba precej hitro pojenja, od svetilke. Tako je svetilka svetla, okoli nje roj malih svetilkic, ki se izgubljajo v temi.

"As mal fiu-fiu?"

"Sm. In lih v tem je pojanta. Čak!"

Pol pripreš oči in se iz vsake svetilkice pokaže žarek. In ko tako hodiš mimo se postavljajo v perspektivo, žarki vendar, in je lih kot ...

Ej, pojma nimam kje, a je super fajn.

In to sem sila rad počel.

Ja, seveda če sem hodil sam.

S kakšnim descem sem samo poškilil in takoj pozabil, ker večinoma je bila vroča debata. Da ne rečem, celo ene vrste prepir.

Ma ne lih prepir. A če nas nisi poznal, je bilo lih tako slišati. Precej vpitja in mahanja, da ne omenjam pomožnih glagolov.

Iz kero pa lih nasprotno. Sicer videl svetilko, a šepetal povsem druge.

Lej, to kar se pač šepeta v takih trenutkih.

*** Gostilna 2

Da končno že nastavim.

V tisti gostilni smo večinoma sedeli samo znani. Ok, tudi kak neznan, a tistih se niti ne šteje. Pri ostalih mizah pa večji ali manjši znanci. Pri isti mizi večinoma prijatelji, s katerimi je bilo treba nujno preleteti vse.

"Kaj?"

Ma saj veš. Vse.

*** Muziko obvezno.

Neil Young mi ni nikoli sedel, pa magari ga celo po malem špilal, a to zato ker so drugi hoteli. A znaš uno ...?

John Denver Rocky Mountain High sem sila rad poslušal. Celó do kasete prišel.

"A kaset?"

Ha. Kaj vse je že zgodovina. Lej. Že pred longplejkam, črne vinilne okrogle zadeve, katere so oddajale zvok, če si jo na gramofon dal. Seveda prižgati (z elektriko, ne s šibico) ga je tudi bilo potrebno. In kot že omenjeno, zgodba z avtomatsko ročico je bila zelo pomembna, a to po malem že veš.

Že prej, smo nekateri, sicer redki imeli magnetofon.

Ej, a ni čudno ime?

To ti je bila zadeva, v mojem primeru Basf, še kar firma, z velikimi koluti, sicer manjšimi kot koluti za kino, z magnetnim trakom. Snemanje je bilo preko mikrofona. Šele pri kasetnikih sem imel kabel med gramofonom in kaseto. Torej kasete je ene 10x manjši magnetofon. Tako mali da si kaseto lahko v joškinem žepu nosil. Ko so se pojavili pa še walkmani je bilo pa že malo na nove cajte.

Le tega sem še kar rad uporabljal, pa ne zaradi poslušanja. Zaradi presnemavanja čez mikrofona je bila kvaliteta zvoka, še za une cajte, katastrofalna. Tako da. Ja sem dal na gramofon B.B. King, Three O'Clock Blues, zraven poizkušal zadeti ritem in zvok in vse skupaj nasnel na trak. U, se je slišalo vse kikse, za katere sicer, v zanosu, ne registriraš. Zdej, a je kaj pomagalo? Lej men je. Da ne rečem da mi je pomenilo pa ravno toliko kot ..., ni vse za zapisat.

Kot že rečeno, je meni že od vekomaj po malem vleklo tudi proti džezu. Taktat bolj za rock-jazz, Chick Corea Return to Forever, pa taki, a ko so na festivalu napovedali, da pride legenda iz starih cajtov, Boško Petrović Zagrebački jazz kvintet, sem lastnoročno splezal na zid pri Križankah in prav z veseljem poslušal.

*** Šport

Občasno celo kakšen šport, čeprav, kot rečeno, špilali smo sila radi, gledali pa skoraj ne. Nima veze kateri šport. Vsi so glih. Pa spet na drugi strani. Hribolazenje, čez čas celo malček plezanja. A je to šport? Šport je ker (kdo) bo hitreje. Ker bo prej na vrhu je pa najbolj butasto kar bi se lahko šel. Še tisti grif, ki ga vsi tako pobožno omenjajo ni tam zaradi športa. V smislu kdo ga bo? Ampak zato da ti da vetra. Tebi, ne kar enim. Ča te je strah, viseti na enem prstu, a je to šport? Če je že kaj, je psihologija. A je ta že bila kdaj na kakšni olimpijadi.

U, na vsaki in to ogromno.

Ok. A tekme v psihologiji pa le ni.

Al je?

*** Šola 2

Občasno celo šolo. O šoli se je redko govorilo, saj smo jo morali prenašati skoraj cel dan. Ne ni bila ena tistih normalnih, od 8h do 13h. Ker je bilo tako težko najti prostore, so bili začetki od 7h do 9h. Konci pa od 14h do 17h. Ob šolske dejavnosti so se pa itak godile proti večeru. Razdelili so nas na grupe, ker

so bile učilnice tako male. Še pri praktičnih predmetih je težko, če ker dela jambor za jadrnico, pol pa maha s tistih drogom in komot kerga trofi. U tega pa kolikor si hotel. Sicer ni nihče šel delat jambora, pa ne bi bilo nič nenavadno. Trofit pa obvezno in več ali manj stalno. Ne z jamborjem, a je variant lih milijon. Če ni drugega je papirček tudi priročn.

En je delal kitaro, drug pa smuče. Dušan je naredil širhagl, kar je pa že opisano. Drugi smo se raje zadovoljili z beštekom (priborom) ali posodo. Moj prvi je bi pirovski kozarec. Sicer prišel samo do prototipa v gipsu (mavcu), a se je dalo slutiti čare. Če je bil pa uporaben pa nismo uspeli izvedeti. A so eni celo do stekla prišli. To je bil sicer projekt, ker je bilo treba angažirati ali steklaro v Hrastniku ali Rogaški slatini, kar so pa doživeli samo grebatorji. Piflarji.

Mi progresivci smo se ustavili na pol, čeprav bi lahko vsaj keramika ratała. A ne moreš že koj vsega pokazat. Kaj bo pa za konec. Še do kozarca sem šele v drugem prišel, takrat smo se pa samo uvajali.

Zdej.

Verjetno je le potrebno nakazati, kakšni cajti v oblikovanju so to bili. Sicer socialistično usmerjeni, a če se spomniš unih tapet z ogromnimi oranžnimi cvetovi, potem si blizu. Mi smo sicer dlje gledali, kaj več sicer ne, ker te je potem le kruta stvarnost ustavila. A vsaj sanje smo imeli nekaj na temo Verner Panton (poguglaj ne bo ti žal).

The "earth" without "art"
is just "eh".

*** Ne razumem

se z šošolci

Načelno je škoda, da se ne. Ker to je čas ko se človek profilira v skupini. In je iskanje mesta v razredu ene vrsta igre ko bom velik, bo pa tako. Sedaj zahec, potem pa zares.

Je pa tudi res, da se v razredu, lahko profilira skupina ali dve, katera potem dominira in drugim ne pusti dihati. Če je pa skupina še v breg obrnjena, potem je pa škoda se ukvarjati z njimi, potem je pa bolje poiskati profilacijo izven razreda, na klubu, v skupini, v organizaciji, saj možnosti je veliko, in pustiti butaste sošolce z svojimi intrigami.

Vse je vprašanje na katerem bregu si. In ali se pustiš toku. Proti toku je sigurno najtežje. Ni pa treba da z isto brzino in ne po isti strugi. Tako da, ja individualizem je zaželjen, dokler ni destruktiven, ko pa rata zaradi tega konflikt, je pa bolje kategorično prekiniti in začeti drugje od začetka.

Če se v teh letih izoliraš in te množica izplune, so zelo mogoče posledice za celo življenje. To kar samo rata, Eno vodi v drugega.

Tako da, fleksibilnost je mati modrosti.
Oporunizem je pa kriminal.

Don't let idiots ruin your day.

*** Vici

Tudi kakšen vic, čeprav ti so ostali v Trnovem. Vsaj tisti normalni.

"Kaj pa je normalen vic?

No, sej veš."

Gresta Bobi in Tedi ... Al pa Mujo in Haso, sila popularni. Al pa na splošno:

Zakaj Nemci pokrivajo gnoj s polivinilom? Zato, da ga nebi muhe posrale.

Predvsem so to vici, ki so smešni, da ne rečem da sem večino razumel.

Pol pa pridejo vici, ki jih a ma baš nič ne štekam. Sem se par krat prav razhudil in pozval na razlago. Pa je bila še bolj smotana kot vic. Tako da je izgledalo, da lih samo jaz ne štekam. Ga ni bilo ki bi se pridušal. Nekateri so se pa celo kislo nasmihali.

Ej, to sploh ni vic. Če ni smešen ni. Če ni metafora, presenečenje, nelogičnost. No, tega zadnjega je bilo tudi v novodobnih precej.

Sem raje odnehal, včasih pa celo povzel katerega, da ne bi izpadel kompletni butelj, pa magari ne razumel. A če so vsi, to se samo tako reče, večina, tistih, ki so kdaj kakšen vic povedali, podajali novopomenske. Izgleda, da je bilo samo obdobje, usmeritev al kaj je še lahko, ker ...

Ker s časoma so vici raje ispuhteli.

Ne v tisti klapi, tam po starem, zato sem tudi malo po svoje zavijal, ali pa na kakšnem žuru, proti jutru, ko so intelektualci zaspali ali odšli domov in smo se zaštekali face iz druge galaksije. Ne sploh ne poznani. Seveda je lažje s temi, a so bile tudi situacije, ko so se pokazali nivoji, da le nismo vsi zateženi. Vsaj ne forme radi. A to je že druga zgodba.

*** Politika občasno

Kot rečeno, glede na to kako smo bili odvisni od informacij, smo zares malo omenjali politiko. Tu se itak nič ni dalo. Sploh pa, kaj pa naj bi se. A je kaj narobe?

Sonce je sijalo, ptički so se ženili, spomladi seveda, a jih ni bilo nič priganjati.

Na TV so pokazali katero šolo so zgradili iz katerega samoprispevka. Državne praznike so kazali pač glede na datum naših socialističnih prijateljev. Gledal pa tega itak ni nihče. Občasno je pljusknila kakšna novost tudi iz zahoda, a je bila potem interpretirana lih 5 let prepozno, da ne omenjam da je bilo itak potrebno samo še izboljšati, že tako najboljši socializem.

Potem so bile občasno prav čudne vesti, a sem jih vedno jemal, da ne bo dolgčas, ali saj ni res, pa je, je bila ena rubrika. Se sicer ne spomnim, kdaj je bila ena taka, a menda so eni prevratniški elementi bombo podtaknili.

"Zdej, to je tko."

Kontekst je odločilen.

Je iz časov pred sredno šolo.

Smo delegatu SZDL-ja natresli zemlje v nabiralnik, ker pa ni nič pomagalo, pa čez čas še:

Razrežeš pink-pomk žogico na male koščke. Koščke zaviješ v ovoj cigaret, nekaj na temo aluminija, pa nisem prepričan da, a nekakšna folija zagotovo. Prižgeš in iz tega zavitka se začne valiti silno veliko dima. To je dobil v kaslc.

Zdej.

A smo bili protidržavni elementi.

Ne.

To je bil samo upor, ker nismo smeli špilati fuzbala na zelenici ob njegovi hiši. Ne samo njegovi. Je 6 hiš. A se je samo on pritoževal.

Toliko o politiki.

***** Hribi**

glede na zasedbo. Z nekaterimi, se ni dalo niti besede, z drugimi pa precej. Z hribovci, sicer v težki manjšini pa stalno in o vsem. V resnici sem bil na tem področju težek začetnik, težak sigurno, a samo karakterno, takrat sem bil še faj šlank, začetnik pa večni, predvsem pa turist. Če se je že kateri namalal, potem, sem večinoma poslušal, kako je kje, koliko in kje. Nekaj sem jih celo poznal, veliko večino pa nameraval.

***** Veslanje**

Takrat tistega večera sem pa nakladal o veslanju. To je bilo precej novo udejstvovanje.

Zdej, to je tko.

Že prej sem poznal veslače. En mal poseben folk. So imeli tako drugačne fore, da smo tudi bolj ali manj na kratko in z drugimi ukvarjat. So bili pa vedno, tu nekje.

Potem sem par krat s kolesom tam mimo veslaškega kluba pripeljal, par krat pa še ustavil in poklepetal. Tudi z zanimanjem opazoval, a do lani se ni kaj večjega zgodilo. Ja, pivce, pa mal nakladat, mal okol zijat, veslače z njihovimi prav hecnimi pripravami, a sem poznal tudi druge športnike, pa potem ni izpadlo tako mimo. Novo ja, mimo pa ne.

Par krat sem se dal peljati s kanujem, me je kdaj kateri Trnovčan v čoln vzel.

Lani pa.

Me je Stane vprašal ali kupim kanu?

"Ka?"

Čist pocen, se selim v Lašče (Velike Lašče).

Kok?

Tok.

Ok.

Dej mal pukaš."

Sva se samo vrtela. Če ne bi takrat mimo pripeljala dva kanuja, z super mačkami, ga ne bi vzel.

Tako so se mi pa oči svetile, še nekaj časa na kolesu, ko sem domov porival.

Tehnika veslanje ni nič težkega, je pa treba skužiti trik. Nekateri takoj, kot da ga ne bi bilo. Sam sem kot večina kakšno uro vozil v vse smeri, razen tja kamor sem hotel. Nekateri pa rabijo celo več dni. Teh je sicer malo, a ni nič nenavadnega, če se tam en vrti, in mu gre celo malo na jok, ker je poizkusil, ama lih vse, kar se poizkusiti da, pa ni rezultata.

Sicer ni primerljivo s kolesom, je povsem druga dinamika, a tisti del, ko končno zaštekaš, je pa sila podoben, in potem gre več ali manj samo. Ja so problemi z bremzanjem in predvidevanjem. Saj se spomniš, ko zmanjka ulice in se zaletiš v golfa.

Na Ljubljani ni golfov, vsaj v tistih časih še ne, je pa grmovje in je po svoje celo bolj sitno.

Če s kolesom trofiš golfa, hitro pogledaš, ali je kdo videl, pobereš kolo in hitro naprej.

V grmovju se pa zatakne in ne gre ne naprej ne nazaj. Da ne omenjam, da je milijon komarjev, brencelnov in ostale golazni čakalo ravno tega giba in navalijo, tako da celo za trenutek pomisliš, al ne bi raje v vodo skočil.

A se takoj zaveš, da je pod vodo polno rib ki ravno tako samo čakajo da se prikažeš in te obglodajo kot kake piranhe.

"Ti povem tečno."

Na srečo se tem prvim uricam, potem ko že obvladaš, ne samo veslanje, še celo tok in srečevanja, samo še režiš in pripoveduješ o doživljajih iz čolna.

"A so kakšne brzice na Ljubljani?"

Je vprašala.

Me ne. Če česa ni, potem pa ravno tega ni. Ljubljana je barjanska reka in prav leno vijuga po barju, komaj kaj pretoka. Razen ob nalivih a takrat pa noter ne greš.

"Kaj je pa potem zanimivega?"

U tega pa ogromno, a potrebno prvo zamenjat perspektivo.

Seveda, če rada plavaš čez brzice, ali se dričaš po slapovih.

Adrenalina in stresa na ostajanje, a ravno nad tem se pritožuješ.

Če pa dovoliš, da se te dotakne tišina in odsev sonca na vodni gladini, potem je to največ kar se lahko človeku zgodi.

Ti povem, ni lepšega kot na topel spomladanski dan, ko se pretok umiri od zimskih vod, veslati po cvetočih travnikih polnih močvirskih tulipanov. Ptice veselo žuborijo, ti pa v čisti tišini, prav leno pomakaš veslo in opazuješ ponirke, kako se veselo potapljaajo okoli čolna.

Te napolni z pozitivno energijo, da ti potem še tako zoprna tršica ne zagnusi predmeta, in ji že zaradi tega pol oprostiš. Vsega sicer ne, ker je le sama kriva da podaja življenje bolj komplicirano kot v resnici bi lahko bilo, v najbolj zaguljenih situacija. Lej eni so taki, ne morejo iz svoje kože. In več kot iti preko tega ne gre. Da je pa lažje se pa napolniš s pozitivno energijo, katero ti ponudi samo reka.

Ljubljanačani smo zares srečke s tole vodo.

"A veš da je Ljubljana otok?"

A dej, dej."

Ja na Špici se odcepi Gruberjev kanal, kateri sreča Ljubljano tam na koncu Kodeljevega. Ta veliki deki jo prevozijo po nalivih ko dvignejo zapornice. Sam pa nikoli ne grem ne vodo ob velikem pretoku.

Osel gre samo ekkrat veslat.

Sem komaj privezal čoln pod mostom na Gradaščici. Naslednji dan je pa v zraku visel, ko sem ponj prišel.

"Čak te peljem na en tak sončen dan.

A res?

Seveda."

*** Pegice

Do tam sicer nisva nikoli prišla, je pa potem mama rekla, da sem rešil hčerko ene sodelavke, ker sem ji odprl oči, kako zna življenje lepo biti, če ga s prave strani vzameš.

Pa je bil samo začetni navdušilitis, ko začneš obvladovati veslanje in ne obvladuje ono tebe, no pa še dva al trije čaji z rumom.

Ajd še pegice pod otožnimi očmi.

Ja, no. Jamce tut.

Ja na licih, luba duša, kje pa.

*** Rajanja 73

Disko Voda in Disko Ogenj

"A dej dej."

Brez pomožnih glagolov. Te si vsak sam predstavlja, pač glede na poznavanje in obvladovanje materije.

"To je čist (povsem) brez veze. Saj se še pogovarjat ne moreš."

"Ker (kdo) se je pa še kdaj v disku pogovarjal. Tja greš da kero fajno mačko zahaklaš!"

"Ti jo boš, ti. Krota. Sej se ne upaš niti zraven stopiti:"

"Kaj ne, sem zadnjič hotel, je bla (bila) tok fajn, je mela take fajne (oči), pa me je Fero (Ferdo) prehitu."

Sploh ma pa fanta.

To nič ne pomeni. A se spomniš Dragice, ta nas je tudi stalno mamala, da ne more, ker ima fanta, zdej jo pa poglej.

A daj dej. To vsaka reče. V začetku da bi imela mir, kar ji dam tudi prav, al kaj ko je potem velikokrat samo forme radi, ali pa celo da si poveča pomembnost.

Za takimi se pa že ne bom metal.

Za kakšnimi pa?

Še ne vem, se bo že pokazalo. Lej sedaj pač malo raziskujem horizonte, potem bo pa že kje kera.

"Tis vosu.

Butl."

Andrej je prav z zanosom vrtel svoj kristalni kozarec in ga precej redno dotakal (dolival) z vinjakom Badel. Taktat nismo delali razlik, domače tuje. Samo da je bilo. V tem primeru pa itak izbira na vrhuncu, Boris se bo pa že kako izvlekel, pred očetom, katerega bife smo kanili izprazniti.

Pred časom, kadar smo imeli kakšno krivo pot, smo se na to pripravili. Na primer, če smo kanili kaditi prave cigarete, ne samo srobot ali celi hrastove liste, smo si kupili tudi Kalodont (zobna krema). Tega smo potem kar med slino grgrali, da nas ne bi doma zavohali.

A sedaj smo že veliki (skor). Doma še ne kadimo, a mama ve da kdaj katerega pomsotkam. Načelno me še vedno krega, a ne več kot včasih, ko je ratalo nazarensko vpitje, vse tja do, po riti ga daj. To je bilo namenjeno očetu, če je slučajno doma bil. Kar pa je bilo redko in so tako izbruhli več ali manj samo še spomin. Zdej glih veseli ne.

Al pa tut.

Boratov ata je veliko potoval po bratskih deželah in je njegov bife v dnevni sobi vseboval kaj vse ne. Vinjak Rubin, Cezar Badel, Lozovača, Mastika, Šljivovica, Taužent roža, Encian, Brinovec, Pletrski sadjevec, likerji, taki in drugačni. Po malem smo jih večkrat probavali. Večinoma nam niso bili kaj pri srcu, razen raziskovanja dežel.

Tisti večer je bil pa poseben, zato si tudi zasluži beležko. Ne vem kje bi začel, toliko stvari je bilo na kocki. To da smo se sporekli zaradi punc je kaj normalno. Pa ne direktno. Sploh niso vedele da so objekt poželenja ali celo vzrok za krizo. Ampak če bi, potem bi, u kaj vse ne. Tako je pa bolj na teoretični strani.

Načelno je imel vsak eno posebej zacahnano, nekaj jih je bilo pa splošnih. Tako rekoč družbenih. A je bila tudi prav posebna kategorija. Bi se reklo izven kategornice. V tiste so bili zaljubljeni uni ta pravi frajerji. V resnici niti nismo vedeli, kaj je to ljubezen, kaj šele ali sta zares zaljubljena in ali jima je fajn. Se je pa vedelo da un in una sta par. Še boljše una je punca od unga.

Zdej ali je res bila, niti ni bilo tako pomembno. Tako se je pač dojemalo in ni jih bilo, ki bi v to dvomili. Zatorej tudi detajli

niso bili zelo pomembni.

Potem je bila kategorija njih, katere smo zgrešili, če bi že kateri bil tako pogumen da bi kaj navrgel. A za te zgrešene je bilo nujno imeti vsaj avto, sicer pa motor takrat. Pa še tu se je že začela difereciacija. Viktor je imel doma narejenega, pa čeprav najbolj posebnega, ne vem če je punco imel. Da bi bil pa kako drugače usmerjen pa v tistih časih pač nihče ni razmišljal. Če je tak velik desc imel tak velik motor, pol ni bilo debate. Verjetno je bil problem samo v tem da ni bil znana znamka.

Ok. Za te se nam je pod nosom pokadilo, al kaj moreš. Lih nič. Če nimaš motorja niti ni možnosti da bi konkuriral. Poni expres pač ne šteje. Mora imeti vsaj dvojni zic, da ne omenjam tank za gorivo, na katerega jo nasloniš, vsaj tako se je videlo v filmih.

Na srečo je bila še tretja liga in o teh smo se menili. Te bi bile lahko dostopne, če bi bil med nami junak, in bi pristopil ter jo povabil na plesišče. Tako smo pa sloneli na zvočnikih, cel večer cuzali un pir, migali z glavami, vlekli čike in občasno poizkušali kaj zarjoveti sosedu, kar pa ni slišal, ker niti sam nisi.

"A je blo fajn. U to pa.

A kaj?

Ja vse.

A ne?"

Skratka disko Voda, katerega smo pomagali ustanoviti, je bil katastrofa. Prvi večer je bilo celo nekaj punc. Za drugega pa nisem več prepričan. Na tretjem in zadnjem je bil pa menda samo še Luis. To je disk jockey Lojze. Ta je imel še kar plat, al kaj ko niso bile ravno po našem izboru. Tako da je bilo kar normalno da je šel disko kaj hitro v pozabo.

Panoje, katere je tudi narisal Luis, sicer črkoslikar, na katerih gasilci špricajo na vse strani, sem potem še nekaj let videval na volitvah v gasilskem domu.

Disko Voda smo ustanovili v kleti telovadnega društva Partizan, kot odgovor na disko Ogenj v kleti Hale Tivoli. Tam je bilo povsem nemogoče plesati toliko naroda je bilo, če ti je že uspelo not priti. Da ne omenjam, da so se znali tam namalati Savčani ali Šišenčani. Če pa oboji je bila pa itak katastrofa, takrat se pa še policaji niso upali zraven. Kar zginili so, pa magari vedno svetili po vogalih.

Nismo obvladali ne punc ne diska, kar pa nas ni odvrnilo od raziskovanj in tistega večera je bil na vrsti Borisovega očeta bife.

Sam sem se posvetil bolj enemu, sem imel že slabo izkušnjo z raziskovanjem na splošno, u to pa nikoli več, tako da sem se navezal na vinjak Rubin in takrat prvič v živo, kozarec Nutele.

Začelo se je sicer kaj normalno. Ko smo se dobili in po začetnem ogrevanju,

"Auš en pir?

Dons nism taprau. Mogoče bi moral kaj pojesti?

Auš kruh iz Nutelo?"

Ej sem našpičil ušesa.

"U, a jo maš? Dej mal.

Čak!"

Sem prvič videl Nutelo v resnici. Se je videla na TV ali v kinu. Tudi govorilo se je tudi kar, a se tudi ni verjelo da je tako dobra.

"A dej, dej. Sigurn ni bolša od Viki kreme.

Vosu.

Butl."

Sem gledal kot tele v nova vrata.

Kaj lepšega težko vidiš. Ne vem če se ni slišala oda radosti v ozadju, ko je prav počasi zajel opojno snov in jo razpotegnil po kruhu. Ti povem, ene vrte orgazem, samo da takrat še nisem vedel kaj je to.

Seveda sem vedel.

Kadar mažeš Nutelo, eto tko.

Še bolš, ko zagrižeš. Dva orgazma. Orgazem na kvadrat. Čeprav kvadrat ima vogale, tole je pa vse zaokroženo in mehko. Blaženo, ti povem.

Potem smo sicer kvasili neumnosti, kot tapravih descev govorjenje.

"Auš pir? Auš vinjak?"

Pa take. Same resne.

Tam v dnevni, pred bifejem polnem žganih pijač, sem imel pred očmi samo Nutelo. Tako da sem kar hitro vprašal,

"A loh še eno?"

Ka?

Nutelo.

Ampak pospravi za sabo!"

Na srečo se je večer kaj hitro zavrtel v nočko, debate o diskotih so se polegale, punce so itak mim, in je ni, ki bi bila uporabna, tako da smo se prav lušno razživali. Na srečo je bila Nutela litrska in sem jo potem kar v naročju imel. Tudi vinjak sem zapostavljal, čeprav je imel kar kaj vpliva. Pa spet ne toliko kot pri nekaterih, tako da kaj več od glavobola ne bo.

Bora je ležal na kavču in zasanjano strmel v barvne kroglice na novoletnem drevesu. Takrat še ni bilo božičnih, čeprav vidim, da na zunaj ni razlik. Med tem ko je razpredal o čemer že, mlel je stalno, razen če ga ni kdo razhudil, s kakšno ne vmesno opazko, ne umesno zanj, nakar je sledila precej burna reakcija z pošiljanjem v kaj vse ne, sam da se ve kdo ima prav.

"No, a nim reku?"

Če ni bilo provokacij je misli zaključeval z stiskom kroglice, katere so oddajale kaj posrečen zvok, kadar so se razpočile. Ne srečo so pri njih naredili drevesce do stropa, al pa še mal počez, če je bil prevelik, in je potem zvezda postrani stala na strop nalimana. Na tako velikem drevescu je bilo veliko, kaj veliko, ogromno raznobarnih krogel. To še niso bili časi električne razsvetljave. Sveče so bile še prave a te bo mama prižgala na silvestra takrat bomo pa itak nekje drugje. Se še ne ve kje.

Kroglic je bilo veliko, veliko že popokanih, pa vendar bi se lahko godilo še kar kaj razglabljanj, če ne bi Andrej, kateri je imel spoznavni večer z mnogimi deželami ta večer, prišel iz stranišča. Se mu je že malo majalo in se je hotel za vratni podboj prijeti,

da bi zvozil ovinek, tega je zgrešil, je pa zato zagrabil ubogo drevesce in sta šla na sredo dneвне.

Bora je bil še kar hud, čeprav nismo vedeli ali ne samo zato, ker bo moral na stol, na sredino dneвне, če bo hotel še kroglice tretji. Nekaj jih je vse eno ostalo še celih.

Skratka žur bil je živ. Čeprav v tistih časih še nismo imeli izdelanega stališča kako to izgleda. Nekaj na to temo, je pa gotovo.

Zdej.

Vse skupaj ni omembe vredno. Razen. Vedno ta razen.

Sem se šel vleči v kabinet, ker sem se počutil nekako utrujeno. Ob odprtem oknu, ko zima boža obraz in ti za trenutek postane celo luštno in bi se lahko nasmehnil, da kole luštno pa še ni bilo, če bi že kdaj kaj razmišljal na to temo, ko se na oknu prikaže un isti Andrej. Pa ne da stoji zunaj. Ne, stoji na oknu, sklonjen v sobo in razlaga med tem ko pada z okna, se z glavo zadane v rob mize in se zloži na glavo med mizo in radiator, da me kliče tretji Andrej, ki ima na stranišču pokrov na vratu in mene kliče, ker imam menda daljše prste, ker bi rad kozlal, a mu ne rata.

Neb verjel če neb bil zraven.

Po na stara leta sta pa oba bla direktorja sicer firm v stečaju a vse eno.

Ps.

V neslavnem disku Voda so me popisali policaji. Sicer ne vem ali imam kartoteko, po mojem so jo izgubili.

To je blo pa tko.

Je Sine prinesel Planinski čaj, za katerega je trdil da je travca. No, saj je, a je mislil eno drugo. S to me je zmamil na sekret, kjer sva zvila iz tistega cigaret. Seveda sva kašljala, še potem ko sva iz sekreta padla. Spred pa pulcaj. Sicer v civilu, a s svinčnikom in beležko in prav grdo gledat. Sva cviknla, da sva še kašljat pozabila. Naj je popisal pol pa šel. Midva sva pred diskom še malo žalostno gledala potem pa tudi odšla. Potem mesece čakajoč, da iz tega kaj bo, pa nisva dočakala. Ti povem da so izgubili kartoteko. Menda ko so se tako smejali.

don't grow up
it's a trap.

P.s.

*** MIRA

Ležal sem na pomolu v najhujši pripeki in opazoval prežgana telesa, katera so se drenjala naokoli. Takrat je bilo sila fajn, se cvreti na pomolu in to ure, večinoma nič delati. Nekateri so sicer, kao, brali a je bilo prevroče. Če si zaspal te je sončarica, tako, da si se z zadnjimi atomi boril ostati priseben v skupnem sadomazovanju.

Kajti tu so bili vsi, ki kaj pomenijo, vsi, ki bi radi kaj pomenili in vsi, ki ne bodo nikoli nič pomenili a morajo biti zraven že zato, da tisti, ki kaj pomenijo ne dobijo občutka, da nič ne pomenijo. Seveda so bile tu tudi vse punce, ki so kaj pomenile v kampu in zaradi njih smo bili mi tu, katerim se je prav fučkalo za vse, ki so kaj pomenili ali pa ne, a so punce hotele biti tu, ker...

Madona ratuje komplicirano. Pa samo na pomolu sem se pajcal, ko je bilo prevroče, sem se prevrnil v vodo, zvabil še par kameradov, da smo par minut kozle prevračali in budalaštine počeli, potem je bilo itak že vse videno in smo se zopet polegli ob pogledih na

Celo poletje sem preživel v Fiesi. Se mi je tako fino zdelo. Poletje brez staršev. So vedno težili, kaj vse je še treba videti, smo vedno znova gledali stare bajte po Dalmaciji in nekajkrat tudi po notranjosti Juge.

Potem pride čas, ko tudi starci dojamejo, da je skupno potovanje vse, samo ne luštno in s težkim srcem odobrijo prvo ...

A mora se vedeti kje in kdaj in s kom in take.

Tako so bili v kampu sosedje iz naselja, kameradi iz službe, še ena štajerska daljna žlahta in so vsi vedeli, kje sem. Sicer mi ni bilo treba vsak dan poročati ali sem naredil domačo nalogo. No, te itak ni bilo, ker so bile pooooočitniceeeeeeeeeeeeee.
Juhu!!!

Čez dan smo se pajcali na pomolu, zvečer u lajf. Meni je bilo luštno, lahko bi šel zmečkan in umazan, saj ni mame, da bi težila. Okoliška mularija, ki je bila s starši, se je morala rihtati in umivati, ker taki kot rokovnjači pač ne moremo v Portorož in sem se rihtal še sam. Sicer malo manj zagreto, a vseeno.

Ker nismo imeli za avtobus, smo hodili čez hrib v Portorož, tam v disko. Vendar se je samo tako reklo. Kar tudi za to nisem siguren, če se je tako reklo. Menda smo samo mi tako rekli. V resnici je bilo plesišče odprto, ograjeno z visoko ograjo, kjer so vrteli muziko, občasno je igral kakšen lokalni bend. Saj takrat nismo zaradi muzike hodili. V sili hudič še muhe žre in smo pač preslišali muziko in zijali za puncami, ki so se dale osvajati debelim Švabom.

Mi smo sloneli na velikem zvočniku, cel večer cuzali eno pivo in migali z glavami. Govoriti se itak ni dalo. No, govoril si še lahko, a tudi sebe nisi slišal, kaj šele drugega. A se nam je sila fajn zdelo in to vsak večer. Si čez dan nisem korneta kupil, da

sem lahko imel zvečer za pir.

"Kok je blo fajn!"

Punce nas niso niti pogledale, po mojem sploh niso vedele, da smo tam. Kar ni bil razlog, da ne bi potem cel dan na plaži premlavali kok je kera fajn:

"A kdo kaj ve o njej?"

Seveda so se rojevale bajeslovne zgodbe, ker o nobeni nismo nič vedeli.

Kamp Fiesa je v tistih časih bil delavski kamp. Za razliko od kampov v Dalmaciji, kjer so prevladovali Nemci in Italjani, še celo kakšen Francoz se je našel, v Fiesi ne vem, če je bil kdaj kakšen tujec. Ob kampu je bil, še je, a ima drugo funkcijo, hotel za knape. Velenjski rudnik je imel tu počitniške domove in topogledna je bila tudi muzika v zalivu.

U, je blo naglas. Cel kamp je poskakoval. In to čim bolj goveja, tem bolje, mi taki rockerji. No, ja. Revšeta, a vsaj v tisto smer obrnjena, tako, da so se nam zdeli žuri v Fijesi obupni.

Pa smo na srečo prihajali okoli 1h, u, če bi mama vedela, sosedi so tudi že spali in so tudi knapi že zalegli. Vsakodneven obvezen pretep se je večinoma odvijal med 23h in 24h, tako, da so tudi rešilci že odšli, ko smo mi prikolovratili čez Beli Križ. Kolovratili dobessedno, ker ni bilo osvetljeno in nihče seveda ni imel svetilke. A je že kdo kdaj šel v disko z baterijo? In smo se prevračali po potki in čez trnje. Ponoči ga je bilo bistveno več kot zvečer, ob mraku. Ne vem, kako so to naštimali.

In tako smo preživljali najboljše počitnice v mojem življenju.

"Razen...."

Vedno ta razen. Al ne zna dat mira.

Res, ime ji je bilo Mira.

Luuuuuušna, mejhna, fletna, cel cukrček. Pa tako fletno mi je rekla:

"Oh, tis vosu"

če sem jo kaj dražil.

V sosednjem šotoru so imeli eno smrklo, kateri se je ravno začelo dogajanje v telesu in ji je bilo sila nerodno. Pa je bla super luštna, če kateri, njej ne bi bilo treba zardevat, če ji je kateri kaj navrgel. Itak so to leta, ko je vsak lušten, še tisti, ki ni, je takrat lušten, al kdo bi to verjel. Takrat misliš, da te vsi gledajo, čeprav še nimaš mozolja, a ga boš sigurno kmalu dobil in vsi že vedo in zato tako butasto zijajo.

Je bila je za ene 5 let premlada. Še to nisem ziher. Samo nam se je zdelo, da smo že tavelki, če smo že skor v drugem letniku srednje šole, una iz sedemga osnovne.

Sva se še kar kaj pogovarjala. Z smrklijami nisem nikoli imel problemov se zezat ali celo kdaj kaj resnega pogovorit, z vrstnicami pa..... ni, da bi razlagal. Kakšne vse načrte sem imel, kaj vse ji bom povedal, potem pa..... samo muc in buc, nisem zmogel požreti knedla, ki se je ravno v tistem trenutku pojavil v grlu. In to meni, ta največji goflji v naselju, če že ne ta največji, tanajbolj freh goflji.

Včasih je celo katera počakala, bo že spregovoril, mogoče bo celo zanimivo, čeprav od takih, ki še mizolov nimajo, človekinja ne more bog ve kaj pričakovati.

"Al pa?"

Luštn je, no, še kar, glih partija ni, a mogoče pa že dahne." Pa, ko nisem, je skomignila z rameni in odšla. V upanju, da ob naslednjem srečanju ne bo v tla gledal, ker ga je pri prvem kompletno pokronal.

Predvsem dopoldne, ko sem se zbuja in se je že igrala pred mojim šotorom. Je bilo vsak dan podobno.

Sem odprl levo oko in zaslišal tiho petje pred šotorom. Malo sem še poslušal, je bilo prav super petje, samo muzika ni bila ravno od Black Sabbath.

Dan ljubezni, pa Vesele rože iz Aten, pa take. Je kar znala. Tako da, če do takrat nisem obvladal, sem ob jutrih not prinesel.

Počasi sem odprl zadrgo, katera je morala biti dol, sicer si imel še dodaten milijon komarjev v šotoru, poleg že udomačenega in mastno debelega, a ti so bili domači, tujce ja ne boš v šotor vabil.

In poškilim ven.

"A ti skuham kauco?"

A so stari že šli?"

Ja, na tržnico v Piran.

Popadej.

A boš še kruh z marmelado?"

Asetilup?"

Ja, seveda, zate vse.

Kok sti dobra? Pa kaj tko skrbiš zame? A si zatreskana al kaj?"

Oh, tis vosu."

Pa zardeva po dolgem in počez, kar ji je sila pasalo, al so meni take vseč bile, samo, da tega še vedel nisem.

Al smo bili trapasti. V tistih časih smo gledali za popularnimi. Ponavadi je bila kakšna, obvezno z tanajbolj zoprno prijateljico pod roko, katere se nikakor ni bilo mogoče znebiti, malo bolj razvita, obvezno zrihtana. Direkt iz Trsta. V tistih časih so punce nosile ogromne sončne špegle, take na televizor, so sedaj zopet popularne. Saj mogoče so jih tud descii, a ne v Fiesi. Tu so bili sami prešvicani knapi. Pol še nekaj po mojem lokalnih frajerjev. Verjetno lastnik bufeta in lastnik mehanične delavnice. To še niso bili časi, ko so politiki bili taglavni. Ravno nasprotno, če je kdo delal v javni upravi se je raje malo skrival, da mu kdo čevlja v glavo ne vrže. Kamoli, da bi o čemer odločali.

"A, to pa ne.

Zakaj smo se pa boril?"

Mi knapi, kdo nas bo?"

Mi butlni smo gledali za takimi puncami, katere so bile nedosegljive in čisto preveč zafnane, vsaj z današnjimi vatli merjeno, vse zagledane v obrtnike, al Švabote.

Pa menda je bilo ravno to privlačno, da je bilo nedosegljivo, ker, kaj bi, če bi bila katera dosegljiva?"

"Ups, na to pa nisem pomislil.

Ja kva, na sprehod bi šla, pol pa, pol pa,..... ah, bi se že kaj

spomnil.

Al bi se pa ona. Naj me vpraša, pa ji povem.

Kaj pa, če bo tiho, kaj boš rekel?

Ja, povprašam jo za kateri klub navija?

Butl, puncam je malo mar za fuzbal.

Kaj pa za košarko?

Ja eno pa poznam, a tista je brez veze.

Kaj pa bi, če bi?

Ej, pojma nimam. Kr tih bi biu."

Včasih smo zvečer, preden smo v disko zavili, malo po rivi šetali, tako po tri, več je bilo moteče, še gužva je bila in se jih je že tako težko vštric postavilo, za puncami, večinoma tudi tako po tri, hodili in bili sila duhoviti.

Une, pa, afne, kaj drugega, so nosove vihale, češ kakšen primitivizem. Kar ene kozlarije govort, se nekaj napihovat, zraven se ne upat punce ogovorit, al bi šla na sladoled.

O to bi še že zgodilo, toliko poguma sem le našel, predvsem s tako imenovanimi neznankami. Hudo je bilo, če mi je bila katera pri srcu, potem nisem bil zmožen daljšega stavka povedat kot:

"@@@@"

Pri neznankah, je bil problem, da so bile tri, še za en sladoled nisem imel, kamoli za 4. Pol je bilo kot je bilo, večinoma super, ko takole nazaj pomislim.

Velikokrat me je spomnilo na moj kokošnjak, pa, da ne bi takoj o šovinizmu, pa take, sploh ne, in predvsem dobronamerno. Saj tudi nisem nikomur omenil, ker v tistih časih, se nisem več s kmečkim obdobjem kitil.

Pač, moje putke, ko so takole vštric po dvorišču špansirale in kamenčke iskale, so povsem enako z ritmi migale, zraven izpuščale tisti znani kokošji, poln zadovolstva:

"kooooo kooooo."

Tole verjetno ne bi smel zapisati, grem staviti, da bodo feministke zagnale vik in krik, a obljubim, nič slabega ne mislim, ko pravim, da me je spominjalo na rano otroštvo.

Mira me je veliko spraševala o samostojnosti, sam sem se tudi delal, kot, da sem že star samostojnik, in ni šele prvo poletje brez staršev. Kaj vem kaj je imela v mislih. Saj stare je imela res ekstra tečne.

Ata oficir, skoz parole in komande, izjave o ženskah, kot, da sva krave skupaj pasla, mu nisem nikoli niti namignil, da se ne strinjam.

Take sem že od prej spoznal. Se ti parkirajo na sredo poti, na kar misliš, da se bo umaknil, saj vidi, da prihajaš, on na tvojem pasu, pa ne. Ne samo, da se ne umakne, ampak te zvleče v debato, da se potem še z njim ukvarjaš, kakor, da si ti problem ne on. Zato, če od daleč zaslutim kakšnega tacega, ali širok ovinek, ali samo niz dlaku. Bog ne daj, da bi se kaj protivil. U si pečen za tri ure samo uvoda.

Mama vdana v usodo, sicer sila živahna, a pedena tastarga od spredi in od uzadi, po mojem ji je tudi jasno, da je tako še najlažje, sicer bi bilo okoli riti u varžet in še bolelo bi.

Sicer pri takih gospeh, mi ni nikoli jasno, ali so žrtve ali agresorji. Že res, da na zunaj izgleda, da je pač izkoriščana od svojega temperamentnega južnjaka.

"Al zakaj spa tacga uzela?"

Zraven se dozdeva, da ata lih tisto naredi, kar se mami zdi, sicer ob obilici komentiranja na temo, žena naj bo doma, čaka naj na moža, a na koncu le naredi, tako kot je mami nakazala.

Kaj vem, sicer mi je godilo, ko so me vprašali ali kaj rabim iz trgovine in sem vedno odgovoril negativno, potem vse eno dobil sladoled še kaj se je našlo. Tudi pri roštilju jim je vedno ostalo,

"pa boš komšija mal piknu. Ja tko prijeten mladenič pa ja rabi več hrane"

in sem dobil dvojno mero.

Lej saj ni bilo težko, pač kimaš, se čudiš, vsem podvigom atejevim, povprašaš mamo kaj je dala v čevape, da so tko dobri, pohvališ hčerko, kok je zrasla in se mamo vsi fajn.

Samo ne preblizu.

"Al bi karte zvečer vrgli?"

O sem že zmenjen se dobimo v Portorožu. Gremo mularija u disko.

Mi pa ne bi naši Mikici nikoli pustili ponočevati. Mi že vemo kaj se takrat godi. Noč ima svojo moč."

Ja, veš, de, sej se menda spomnita, sem si mislil, zraven pa prav pomno kimal.

In tako minevajo dnevi breskrbnosti.

"Boš, ja."

Če je breskrbno, da si moraš sam preskrbeti pol kile belga in 10 dek posebne in liter mleka. U, je kriza. Komu se ljubi, že vstati, kamoli celo do trgovine iti. Itak je treba sredi noči vstati, če hočeš kaj dobiti. Ob 9h je trgovina izropana in ni druge, ko se sredi noči, ob 10h zbudiš, je treba lastnonožno do Pirana.

Ej, če ne bi bilo zaradi eksintenčnega minimuma, bi bilo to eno najlepših potepanj v življenju, ko še ni prevroče, prav počasi gor po mivki se sprehajati.

"Kakšni mivki?"

Na sicer nekoč betonski potki, se preko leta, ko burja zameta pence z morja, vmes tudi mivko in ta se nabere na nekaterih delih kar vidno, in tam stopiti z boso nogo, v vročem dnevu, je ene prav posebne vrste užitek.

Sicer, ker ni bebast je pa trobast, nekoč razkladal en velik Slovec.

Pa potem po tistih zlizanih kamnih, menda so jih še Benečani zrihtali. Verjetno ne zlizane, ko so bili novi so bilo po moje hrapavi kot vsak kamen katerega z dletom mlatiš, a ta kraški apnenec ni en ta trdih in se je z leti od dežja, vetra, soli, mivke in prometa, zlizal in sedaj nudi v vročem dnevu, v senci, bosu nogi, sicer drugačen a vendar še en od užitkov bosonogega potepanja.

"Ni boljšga."

Tako, da je bil samo začetek težak, še to bolj forme radi. V resnici je užitek že odtočiti, se malo ofrišati z mrzlo vodo in ko umiješ zobe se počutiš kot prerojen. Potem še sprehod do Mesta. Ena sama sreča.

Pa to je bilo bolj na začetku, ko se Mira še ni tako domačo počutila in je samo iz daljave opazovala zaspanca, kako se tako pozno primaje iz šotorja, ko so njeni starci včasih že nazaj prišli iz tržnice.

Pa je vse eno že na začetku pozdravljala, ko me je zagledala. Sicer samo dobro jutro, brez dodatkov in izpeljank na temo, a se je čutilo, ne vem, če ne že prvič, da ji nisem ta naj bolj zoprn. To je bila sicer poza večine potencialnih kandidatk.

"Uh kva je zoprn.

Krten.

Pa take."

Pa nos vihat,

"kakšen primitivc,"

pa ne vem kva vse,

"lej sam kakšno srajco ma, kr utrgane rokave, krten,"

sam, da si je izmislila izgovor, da ji, ker ne bi bil všeč in je bila lahko še naprej zaljubljena v Otoja, ko je tako lepo pel. Vse je lepše k te lubm.

Priznam. Tudi sam sem podobno nastavljal. Koza zoprna, pa take, čeprav je nisem niti velikokrat videl. A kaj, ko se mi mota tam pod nogami. Pol pa še Francl, ki je ravno pome prišel, da greva leščurje tauhat, pod Piransko cerkev.

"U kva maš dobro sosedo.

A dej dej, a ne vidš, da je vsa smrkava.

Pa kva pol, ko se tale razcveti, in to ti bo menda že naslednje poletje, bo cel kamp žvižgal za njo.

Butl, če bo ta fajn bom jest avion.

Pejd greva.

Ti, koko ji je že ime?

Kva te pa to briga, kr zase se brigej.

U smo našpičeni, pa sej ji nč nočm.

Pejd butl."

Pa je moral malo zasikati. Takrat smo to tako izvedli, da si ponovil kss, kss. Kar sicer ne vem kaj naj bi pomenilo. Menda je bilo nekaj intonacij pred fiu. Fiu je v tem primeriu žvižganje.

"Pa ja ne boš dujenčkom žvižgal.

Ej, tale pa ni dujenkla, tale je pa že zdej superca."

In pasirava mimo Mirinega šotora. Se je sicer stran obrnila, kao ji je zoprno, če ji, ker kaj dobaci, pa me je le izpod čela gledala.

Tisto poletje sem imel kapaciteto pljuč, kot nikoli prej in nikoli pozneje. Lih ene 3x večjo kot danes. Tam pod cerkvijo, na globini okoli 10m sem izpulil svoj prvi in zadnji leščur. Se mi zdi, da se tako reče, ogromni školki, ga je pol, tretjino gotovo v mivko zapičenega. Ves hrapav je in velik, vsaj tisti moj je imel ne vem, če ne ene 40 cm v dolžino. Trideset pa sigurno. Potem se mi je tako butasto zdelo, da poješ samo mišico, tako veliko žival pa zavržeš. V resnici se ni zavrglo, razen notranjih organov, prav nemarno izgleda. Kot kakšna čreva. Blek. Ovoj školke se prodaja za suvenirje. Menda je bilo že takrat prepovedano, čeprav kaj kontrole tudi ni bilo. Ni jih bilo veliko. Malo tudi ne. Predvsem si moral v globljo vodo. Pa sem že do 10m prišel glih za glih. Se mi je zdelo, da je čisto na meji, da bom pri čisto vsakem potopu umrl. Vendar nisem, ker sem v zadnjem, trenutku, izplaval in zajel zrak ne vode.

Mularijo sem zapustil proti večeru. Saj je fajn z njimi. Mešanica mulcev iz cele Juge. Od 5 do 10 se nas se ponavadi zbralo na določenem opravilu. Tudi lokalci so bili med njimi, da so nam pokazali detajle, kot to z školjkami, in za obzidjem kje se fajn

punce vidjo, pa take. Same pomembne.

Prav počasi stopam po kamnih na obali proti kampu, si moral biti kar previden, so bili večinoma sluzasti. Tu na obali, malo pod vodo malo nad, se jih je oprijela neka alga al kaj bi to bilo, si lahko fino telebnil, če nisi bil dovolj spreten. Vendar se je dalo vijugati in loviti ravnotežje. Tako sem bil vajen, da sem lahko vmes razmišljal tudi o povsem drugih stvareh in tako počasi skakljam in mi ne gre iz glave Francetova reakcija na sosedovo smrklo. Al se je zezal, čeprav mi je izgledalo, da resno misli, magari skozi hec. Koko more, če ja še dojenkla in še tok hoh zraven. S takimi se mi že ne ukvarjamo.

S kakšnimi se prav zaprav. A si že kdaj keru kušnu. Nisi. Za nou let ne štejem. Mama me celga poslini. U kva je to nagraužn. Enkrat sem pa v kinu videl, sta se dva neki lizala, je bil cinemaskop, ene 20 metrov platna, pol je bla slina čez cel ekran. Blek. Nagraužn. Koko morjo. Kaj majo od tega.

V daljavi so stale tovarne ladje, so čakale za vplutje v Koper.

"No, jo moram pogledat. Al, ko je tko zoprna."

Pa saj me še poznaš ne. Ni vse v prvem vtisu. Se ja ne bom ob 5h že rihral, da me boš lahko zjutraj videla. A dej, dej. Zjutraj sem pač pomečkan. Lej pol opoldne na plaži me poglej. Taprav desc. No ja, Nekoč bom, sedaj mi čisto dobro kaže. Eto mam že tri mozolje in 5 kocin in nekoč jih bom obril. Pol se mi javi.

Ne, res. Saj sem se že bril. Čeprav ni bilo potrebno. A taki se pač brijejo, s Pitralonom sem se potem namazal. U je peklo, smrdelo, ko vrag. A menda je to bilo del obreda, če hočeš velik biti. Sicer ni bilo veliko izbire a se je vse eno dalo dobiti še eno župco, se ji je reklo nekaj po taljansko. Amaro al nekaj na to temo, se ne spomnim imena.

No, saj ni pomembno. Pomembno je, da sem mislil, da sem en ta večjih frajerjev v kampu, če ne že ta večji, a se je bilo težko primerjati z unimi s fičeki. Saj tudi ni primerljivo. To so starejši dečki, ki se morajo z fergazarji ukvarjati, sam pa roke v žep, takrat kopalke še niso imele žepov in se samo tako reče, kar naj bi nakazovalo neobremenjenost z danim trenutkom in v Piran. Ali na plažo se cvreti, še lepše popoldne gor po borovi šumi stikati tja proti Pacugu, ali proti večeru pod klifom po vodi brodirati in školjke nabirati. Ali ne nazadnje samo na pomolu sedeti proti jutru, ko še zadnji zaležejo in se celo v ta konec prikrade tišina. Ta je sicer samo navidezna, ker se vse eno čuti utrip Portoroža, celo ponoči, da ne omenjam nenehnega plivkanja valčkov, kar, da celoti prav poseben čar.

"Pa kam zgineš?"

Vidim, da nisi stalno z svojo bando.

Kakšna skrivna pota izbiraš?"

Je vprašala direkt brez vseh ovinkov in napeljevanj.

Ej, se mi je vsedla v koncept. Taki so mi všeč, ki povejo kar imajo in to celo to pomeni, ne pa neka slepomišenja z trojnimi pomeni, ko ne veš kaj kaj pomeni, kamoli kam to sedaj paše. Ali celo:

"A je men rekla?"

Sicer sem bil kompletno nepripravljen in sem v prvem trenutku celo začel nekaj z proti napadom, vendar sem že sredi prve besede

spremenil intonacijo, počakal trenutek, to je itak sila nobl pri pogovoru, a mora oponent to znati.

Ker s tistimi, ki že med običajnem stavkom pregriznejo, povečini niti ne poizkušajo slišati, kar si kanil nastaviti, s takimi mi že od nekda ni bilo veselje, kaj veselje, na jetra mi gredo ljudje, ki te vprašajo, koko si in ravno pomisliš, res, koko pa sm, in začneš nekaj na to temo, pa magari je bilo to zadnje na kar bi pomislil, pa, če že vpraša res, sm tko in tko, a že isti trenutek, ko kaniš odgovoriti, te prekine in ga ni niti zanimalo kako si, ampak je bil samo uvod, da bo nekaj povedal, te to zanimalo al ne.

Včasih, ko sem kaj ekstra našpičen. Po domače se reče, tečen, ko drek, čeprav ne vem kako bi bil lahko ta tečen, vsaj ne v pomenu počutja, potem včasih kdaj kdo kasira, včasih ni niti kriv. So tudi taki, ki zares ne slišijo, a jih je tako malo, da ni omembe vredno. Se reče, da je način govora. To dolgo nisem obvladal, če sploh kdaj sem, je sigurno bistveno bolje kot je bilo.

Se spomnim me je vsako jutro Francis vprašal,
"How do you do?"

In sem ravno nastavljal odgovor, ker v angleščini je ekstra sitno, pa, ko sem ravno poizkušal s prvo besedo, sem že videl njegov hrbet. Sploh ga ne zanima

"How do you do?"

ampak samo živjo. Sem potem slišal, da se reče

"Howdi!"

pa je menda delavski sleng, tako pa noblih Amerikanci že ne žuborijo. Magari se sliši bolj na

"Živjo!"

kot

"Koko si?

Dobr pa ti?

A tut uredu.

Ne bi nikol uganu."

Torej, če sem ekstra tečen in se mi ne, da ukvarjat z dotičnim žvečilcen, ga tudi sam prekinem in zabrusim,

"Nimam časa. Prid čez pol ure."

Če nisem ekstra tečen še malo omehčam:

"Lih neki nujno razmišlam. Te pokličem."

Pa, da nadaljujem od tam, ko je Mira po tednu dni direkt vprašala, kam hodim, ker nisem stalno z svojo bando.

To sicer ni bila moja banda. Se pač formirala gruča, v dani situaciji, v podobnih pogojih z podobnimi stremljenji v podobnih let.

"Eni z več eni z manj mozolji.

Eto takih.

To je unih iz začetka, na pomolu."

Bi rekel, da smo se bolj trpeli, kot skupaj navijali. Toliko, da se pretolčemo skozi počitnice. No, pri meni je bilo precej drugače, ker sem bil prvič samostojen, kolikor je to sicer mogoče, a le, ni bilo mame stalno komandirat, to, še to, zakaj to, in ne to, to pa tako.

Iz moje strani nebesa, a nisem vedel kako izkoristiti. Do sedaj je sicer izpadlo, da je razburljivo, takole samostojno, sam od sebe, vstat. Se očedit in nihče ne preganja ali kontrolira, al za ušesi tut.

Povsem samostojno in od mene odvisno, al bo kaj za pod zob, al bom lačen. So se mi vedno sline cedile, ko sem odhajal in prihajal

in so Mirini slastno jedli, u kaj vse ne. Takole človek šele opazi, kakšna razlika je med pol belga in 10 dek posebne in paradjz solato z veliko čebule in pleskavico s kajmakom. Ej sem se kar malo tresel, tako dobro je dišalo.

Saj so me že prvi teden vprašali al bom piknu. Vendar je tudi pri tem ostalo.

Pol je pa Mira zabila glavico na žebeljico se je začelo. Prvo sva po malem kramljala. Pa še mama in ata sta me začela z govori pozdravljati.

"O sosed se je zbudil."

al pa,

"Je bila naporna noč, smo slišali proti jutru."

Pa veliko mežikanja in nasmehov.

Saj sem res nekam težko v šotor prišel. Kar na enkrat je bil tako mali, da se mi je zataknil za hlače in sem telebnil, sicer napete vrvi so proizvedle en od tistih brzzzzing zvokov, da ne omenjam, da se ni dalo fršlusa odpeti in se je ene tri krat zataknil.

Stojan je imel rojstni dan in smo malo podaljšali, sicer že kar enoličen večer. Nasploh se je malček ponavljalo, a so bili sila luštni in prijetni. Tako da.

Tako, da sem po malem začel vmes, med akcijami, tudi malo po svoje obračati. Popoldne mi je bilo na plaži mnogo prevroče. Ravno za hribolazenje ni bilo, a je bilo sila lušno med borovci, zelo počasi stopati in si ogledovati vrtove, hiše, drevesa, grmovje, rastline, trave, cvetlice, gosenice, metulje, ptice, ljudi med paradjzom in trto.

Posebno mesto so imele ozke ulice Pirana. Dvorišča in veže, vrtovi in pogledi v nadstropja in strehe, obala in obzorje. Same zanimive svari.

"Pa kaj to?"

Ja nč.

Kr vse.

Prid ti pokažem."

Je sicer za trenutek v tla pogledala, a tudi takoj nadaljevala, "pučak, sam sandale obujem."

Potem sva hodila na daljše in dalše sprehode in na koncu potepanja za več ur. Tudi stari so se unesli, ker na začetku je bilo vse mogoče spraševanje in podučevanje o previdnosti.

Prav zaprav je ni niti toliko zanimala narava, čeprav tudi, a bolj za zraven. Veliko bolj jo je zanimalo vse o samostojnosti. Na koncu sva obdelala še celo nekaj filozofije. Čeprav takrat to še nisem poznal, a so vprašanja in odgovori vedno bolj dobivali nadzemeljske odgovore. Veliko jih je itak v zraku ostalo.

Bi človek mislil, da se bo iz tega kaj razvilo, a se ni. Razen prijateljstva nič takega. Sam sem bil še preveč otročji, Mira še ni bila pripravljena na samostojno pot.

Sva si sicer obljubila, da se v Ljubljani kdaj obiščeva, vendar ni nikoli prišlo do tega. Še 2x sem jo srečal v mestu. Prav prisrčno srečanje.

"Pa kako si?"

Kje hodiš?"

Pa kva delaš?"

Pa drgač?"

Ko se pojavi, pa drgač, je jasno, da ni povsem iskreno in so vprašanja sicer odraz veselja, a v resnici vsak s svojimi mislimi

in težavami. Tako, da se večinoma konča z:
"Obvezno pokličī,
Sedaj pa letim,
mam to pa to ..."

***Prebujanje

Odprem oči.

Razmišljam.

Vsaj mislim da.

Verjetno ne in se mi tako samo zdi.

Nikakor se ne morem povsem zbuditi, želim si zaspati, a je nemogoče.

V resnici ne vem ali sanjam, ali sem zbujen in se mi samo zdi, da spim.

Verjetno je bil preveč vesel večer, kakšen je bil pa konec, ali je sploh bil, se pa ne spomnim. Tudi če ne sanjam, je najbolje podaljšati. Takle vstajati, je brez smisla, bodo vse preresne posledice.

Ko bi se vsaj lahko obrnil.

Prepustim se.

Verjetno sem zaspal.

Če sem se sploh zbudil.

Še huje je bilo zadnjič.

Smo imeli že spet en žur v Iškem Vintgarju. Zadnje čase jih je kar precej. Ja, žurov, a tudi v Iškem. Je postal neke vrste stalnica. So bili časi, ko sem si predstavljal, da smo ga mi odkrili. Ne kakor Livingston Viktorijine, no, pa tudi tam, mu je v resnici en lokalc pokazal eno zanimivost, on se je pa potem čeljustil, da jih je odkril.

Seveda sem vedel, da nismo prvi v Iškem, a od generacije pa menda. Pa nismo bili.

Za včerajšnji žur sploh nisem sam predlagal Iškega, ga je nekdo drug, iz česar lahko sklepam, da ga imajo tudi drugi visoko zapisanega, ali celo radi.

Ok. Nima veze.

U, kaj vse se že ni doživelo tu. Ja, v Iškem, luba duša, kje pa.

Smo ne dolgo tega, imeli fantovšno, sta dva prehitevala. Eni še ne vemo, kako se do punce pride, drugi, se pa že poročajo. Ok, mal starejši, pa vse eno. Tole je povsem prehitro.

Čeprav sta bila starejša jima je tudi bilo prehitro.

Kot rečeno smo imeli fantovščino. Nič takega. Ja, ampak tudi dekliščino.

"U, to je pa fajn."

Je in ni.

Seveda, pol ne moreš, kot na pravi fantovšni, v uri zmešat vsega kar se piti da, naslednje uro, še malo neumnosti kvasiti, potem ti pa itak zmanjka filma. Po parih urah prebujanje z obupnim glavobolom.

"Kok je blo fajn."

Po pa dam.

Sploh ne. Smo fina družba. Cela jata punc. Kva pa zdej? Sicer nekaj duhovičimo, pa na drugi strani ni pravega odziva. Sploh smo pa iz vseh vetrov in je tudi zaradi tega precej nemogoča scena. Eni rihtajo roštilj. Tistim je lažje. Imajo takoj kaj za poklepetat.

"Kok dobr diši?"

A je tudi kakšna hrenovka?

Ajvar ni pekoč, pa take."

Kaj pa mi? Stare vice praviti, ko jih pa že vsi poznamo. Sploh pa tam eni tipi iz grafične šole. Še celo iz Texasa (Obrtna šola). Z njimi se že po difoltu ne razumemo. Mi smo umetniki.

"Tis ja, tis umetnik. Ha, b rt vidu."

Lej na oblikovni smo posebni.

A dej dej, tih bot, raj kakšen vic povej.

Pa se lih nobenega ne spomnim.

Nerodno ti povem.

Zadnje čase samo še o puncah sanjam, a konkretnih. Točno vem, kaj bi ji rekel, če bi situacija tako nanesla.

Kako?

Tako da ne bi izgledalo, da mi srce razbija, in da mi je pritisk narastel, da se dlani potijo in je kaj normalno da rečem to in to. Tako pa.

Če že nekako tako izpade, ostanem povsem brez teksta, se trudim spomniti, kaj sem imel pripravljeno, da ji povem, potem pa tema. Gledam v tla ona pa se pogovarja s prijateljico.

Tu s temi, pa toliko težje. Že res, da nimam nobene zacahnane, ok niso vse slabe, ena je pa sploh super, a izgleda, da že ima izbranega.

Kako se drugim to tako hitro zgodi.

Srečali smo se šele pred dvema urama, pa se eni že nekaj gledajo, ne samo pogovarjajo, sam pa še vedno klepetam, z znanimi vosli pa je vsem jasno, da bi vse kaj drugega.

Tako, sem kaj hitro vrgel puško v koruzo. Lej danes ni tisti, veseli dan, ali ker se že ženi.

Ok. Počasi se je le segrevalo. Tudi nekatere punce so že katero pivo odprle. Sicer so se nekatere, kaj kmalu podale, na sprehod, to punce znajo. Pridejo na piknik, pol pa ne sprehod. Tipiš. Ok, sedaj so že nazaj in se zgražajo, ker so druge med tem postale kar glasne. Da ne omenjam, da so tudi nekateri fantje, že prav domači.

Ure tečejo, Iška tudi, je videla že nešteto zgodb.

A take še ne.

"Čak."

Mi uspe celo sedeti v družbi punc. Sicer en butl vodi zabavo, res ne vem kaj vidijo na njem, a je le bližina, ena je celo tako blizu, da voham njen parfum. Seveda cel večer, med tem se je zmračilo, ne rečem besede. Kaj pa veš, kako bi reagirala. Se delam da je tudi meni všeč družba, v resnici pa vse ostalo razmišljam. Mi ne pride nič uporabnega na misel in se vdam. Lej eni nismo nadarjeni.

Pri sosedih se že sliši vpitje. Ej, tole bo pa epski žur, pa se je drugače zasukalo.

Una njegova, ena sila simpatična, u pa lušna tut, je malo preveč pogledala v kozarček, kakor se temu milo reče. Njen pa med svojo družčino ravno tako. Če direkt povem, sta bila že fajn prbita.

Ok. Nima veze.

Ima pa nadaljevanje.

Ona je bila všeč enemu, on pa njej. Zdej. Nič kaj takega se ni godilo, razen da se je že na daleč videlo da si nista zoprna. Pač razigrana družba, polna iskrevosti in dovtipov. Za to pa so dekliščine in fantovščine.

Al ne skupaj!

Skratka. Un njen jo je že tam nahrulil, kaj ga serje okoli, ona je pa njega, da naj se slika in da ona že ne bo s takim kretenom.

Njega so prvega odpeljali. Preklinjal je kot mornar. Ona nič kaj drugače. Čeprav punce le malo bolj sofisticirano isto izvedejo. Ura je bila že pozna in tudi mi smo se odpravili. Seveda, je bilo rezgetanja na temo.

Če se kdaj poročim. Fantovščina bo sigurno posebej.

Pa sem razpredal o prebujanju. In to enem in edinem. Prav posebnem.

Smo imeli zaključni žur, ali kako se tem reče, na koncu drugega. V resnici nič kaj posebnega. Precej po pričakovanjih, v tem obdobju in v takih časih.

Zdej.

Zame je bil poseben.

Ne zato, ker nam je Alenka pela levitve, ali kakor se temu reče. V resnici nisem spadal zraven, ker.

Ker se nikomur nič ne da in jim je treba vse k riti prinesti in smo čreda nesposobnih debilov, ki bi poginila v lastni lenobi (v resnici je uporabila, dreku, a smo fini in zato avtocenzura). Kot rečeno sem bil zraven iz solidarnosti, v resnici ni bilo meni namenjeno. Ker sam sem prišel prej, da sem pomagal pripraviti taborni prostor. Pomagal sem trogati proviant do tabora. Par krat sem s kolesom letel v Iško vas, ker je bilo pozabljeno, vedno kaj. Vsi ostali, v resnici je tudi tu literarno pretiravanje, a ene pol njih pa gotovo, so bili pa uni izbranci.

A sem stal v njihovi grupi, ker smo že lušno nalivali pivo, nekateri pa še šnopc (žganje) in je bilo vzdušje na višku in bi bil najboljši žur, vseh časov, če ne bi nekdo potarnal, da je premalo nečesa in se je Alenki odpililo in je zato priredila tisti govor.

Ok. Ni bil govor. Dretje.

Seveda smo vsi utihnili in naprej žulili vsak svoj pir, z ušesi in glavo navzdol in v tla gledat. Lahko bi še z nogo vrtel, a to bi bilo pa že kot v filmih.

Alenka je potem odšla, a sem zjutraj videl da tudi prišla. Menda da pospravi za unimi od začetka.

Sploh nisem hotel o tem. Pač pa o zbujanju.

Že večkrat sem poslušal kako je, če se ga total uliješ, kakor smo to takrat rekli, pa nisem nikoli poizkusil, ker mi je bilo že v

osnovi mimo. Pa kaj je tako fino, če ... Ne bi sedaj o detajlih. Predvsem me je pa motilo, da naj ne bi vedel, kaj se z mano godi. Že trezen imam s tem težave in se ukvarjam lih z vsakim, da ne omenjam z vsako, kaj o meni misli, ali bi mislila, če bi le katero zinil. Če pa ne bi imel kontrole, potem pa res ne vem.

Ok. Ko bi bilo samo to.

Starejši letniki so razlagali, kako je fajn šit kadit.

A dej dej. Že od srobotata vem, da je podn, da bi pa drek kadil, moraš biti pa res fiu-fiu.

Ko bi bilo samo to.

Je en razlagal, ko se je vrnil iz Amsterdama, da je vse fajn.

Kaj vse se dobi, in vidi.

Ko bi bilo samo to.

Ne samo da je bil v redlightdistrikt (red light district), sem čisto prvič slišal, pojma ne imel, a se je skozi razlago, kar samo pokazalo, kaj naj bi bilo.

Ko bi bilo samo to.

Menda da je bil na predstavi, ko je ena z labodom seksala.

"A daj, dej!

Pa kva si boš še zmislu?

Tis čist butats!"

Zdej, to je tko.

Ja, to je en čist drug svet. Dekadentni kapitalizem, mi pa živimo v našem ljubem najboljšem socializmu in so nam take čist mim.

Čeprav, mira nam pa tudi ne dajo.

Ok. Nima veze.

A je imelo kaj vpliva, ali sem bil tudi brez takih informacij, pač pripravljen za nov korak. Zavestno ni bilo, se je kar zgodilo. Potem ko je tišina po Alenkinem vpitju, le počasi odplava z Iščico novim doživljajem nasproti (v resnici vse tja do Črnega morja, mogoče pa še dlje(a trenutno je kje ob Zagrebu, če Sava kaj hitreje teče, kot Ljubljana)) in se je med nas počasi zopet prikradel mladostni optimizem, smo spet več ali manj neobremenjeno neumnosti klatili, kakor se pač to dogaja na podobnih krajih z podobnimi nameni.

Skratka žur bil je živ. Pivo je teklo, pa šnospc, pa vinjak, pa travarica, pa mastika, u kva vse ne. Verjetno še kaj, a sem že zdavnaj nehal posvečati pozornost takim malenkostim, samo še šalam in

"auš šenga?"

Pol je bil pa mrk.

Zbudil sem se nekje ob 4h, ker je kmalu po tem, ko sem se vrnil iz grmovja, kamor sem moral nujno, začel dan kazati svoje čare. Iz črne nočke so se začeli risati obrisi smrek, hribov in meni tako ljube rečice. Ker objel bi jo, če bi se dala. Pa je ta tudi punca.

Prebujanje je bilo trenutek. Iz kome, pojma nimam kako je tam, se čisto nič ne spomnim, v povsem zbujen trenutek, kakor da je poldne, ne pa nočka pred jutrom. Počutil sem se tudi poln energije in če ne bi vsi spali, križem kražem, bi zaradi mene, lahko celo kakšen pir odprli. Ok, mogoče ne, a radenska bi pa pasala. Pa je bila Iščica bistveno bolša.

Komaj sem dočakal da so se zbudili in da sem lahko opisal, kok dobr je če se ga totalno uliješ. Je sicer kar trajalo. Ostalim se ni nikamor mudilo. Sem šel celo na sprehod, na veliko skalo s tolmunom, kar je ene 30 min v eno smer. Tam sem na skali gledal prebujajoče jutro. Malček me je treslo, je bilo kar sveže. Bi se prilegla malica in vroč kakav.

Ob povratku so vsi še spali. Je kar trajalo, da sem lahko nastavil. So me prav sumljivo gledali. Kar me je sicer begalo, kakor da bi imeli kaj za bregom. Ker pa nisem nehal, je pa le en vprašal:

"A čisto nič se ne spomniš?"

"Kaj pa?"

Ste šli trije v gostilno, menda še na ta kratkega. Tam si naredil paniko na cekretu, ker se niso dala vrata odpreti, pa si jih samo v napačno smer odpiral. Zaradi silnega dretja in razbijanja, je pritekkel oštir in te je hotel namlatiti. Na srečo so bili v gostilni tudi lokalci, kateri so ga pregovorili, da pač še eno razvajeno ljubljansko dete, ne ve kako se obnašati in več kakor za uhe ni treba. Pa še tega nisem kasiral, ker so me moji odnesli.

"A dej, dej. Ne seri. Se čisto nič ne spomnim."

?

Sedaj vem kako je.

Na kratko. Butasto.

Tale šport ni zame. Bo treba bolj z andohtjo in z veliko rezerve.

*** Opredejenost

Mi je dalo misliti.

Še najbolj Alenkino dretje. Ne sicer dretje samo, to je samo dramaturgični dodatek, ampak vsebina.

Ja, mi je bližje, skupno dobro. Ne, ne na način, katerega so nam stalno vsiljevali. Bratstvo in enotnost. To so floskule. A uvidevnost do sotrpinov, pripravljenost sodelovati, to bo pa treba nadgrajevati.

"Zdej to je tko."

Nisem sam. Po moje smo večinoma taki. A ko se je treba opredeliti do ... Kaj pa vem. Večinoma smo (sem) brez trdnih stališč o čemerkoli.

Z nešteto teorijami o vsem živem (in mrtvem), ki jih ne znam normalno razložiti in jih zabelim z nepotrebnim kompliciranjem ali pa iz njih razvijem še kakšnih deset novih čist mim hipotez.

Skratka zmešan.

A mi je dalo misliti.

Bo le treba nekaj spremeniti.

"Kaj?"

Ej, pojma nimam.

Čak, da vidmo."

poduhovljena stara filozofinja, so se v zahajajočem soncu zapeljali do tromostovja. Sicer je bila senzacija, katera se je takrat zgodila lih na vsakih 30 let. Ajd 20 pa ziher. Al kaj ko je redko kdo to videl. V tistih časih, je bilo tam proti večeru, redko kdo na obali. Vozači so bili že v Kranju, Litiji, Kočevju. Uslužbenci pri večerji za Bežigradom, Šiško, Vičem, pijanci pa še niso odšli v gostilno. Skratka, če ne bi fotkal, bi menda bil edini ki bi trdil da jih je videl. Sem se s kolesom vozil in pritiskal, da sem skoraj cel film porabil, kar je bilo v tistih časih zelo redek običaj. Zvečer je bilo treba dosežek zaliti v gajbah piva in ni nič čudnega da je od nekod priletela ideja:

"Pejmo na državnega.

Ka?

Pišuka državnaga!

Ja, ja, ja.

Pejmo, dej še en pir."

Pol je sicer bilo kakšen mesec blaznih priprav. Bolj prvo kot drugo, saj je bilo veliko letanja kot kure brez glave, a se je izšlo. Celo nekaj starih veslačev se je pojavilo in še celo misijo nemogoče smo rešili. Prikolica za prevažanje čolnov je bila v uporabi lih podoba kot osmerek. Pa so jo porihntali.

Pol na regati na Bledu, bi morali na štart priti kar nekaj čolnov, pa so prišli samo Blejci in mi.

Izola, Zagreb, Split, Beograd, Sisak pa ne vem še kdo so tekmovanje odpovedali.

Pri Blejcih je menda samo krmar malo z rokami mahal, pa so nas prehiteli za pol dolžine jezera.

Ja, ni debate so bili prvi.

Kdo je bil pa drugi?

H?

"Pa reč kej če morš!"

Sicer sem se veselil zmage. A sem se ravno tako veselil, če je sosedov tamal, ki je ravno dobro shodil, brcnil žogo, tako da sem bil po tej plati precej nesocializiran. Sem jih tudi mnogokrat slišal na ta račun.

Pa ne samo na ta.

Pri politiki je bilo podobno.

Lih me je kaj zanimalo a so naši zmagali pri ZSMS, SZDL, ZKJ.

Sem se sicer manj zezal na ta račun, nekaj strahospoštovanja je vse eno bilo, pa menda prvega bolj.

A zakaj?

Ej, pojma nimam.

Zgodbe so bile še precej žive. Posebej med vozači, je bila kar še kera prav zares.

"Poznam enga, ki je to pa to, pol pa na Goli otok. Al pa njegov stric, nisem čist prepričan.

Zdej. To je tko."

Ko je kateri kaj na to temo razlagal, in sem bil ne vem kakšnim potom prisoten, pol sem kaj kmalu navrgel, kok dobr komad so zašpilali uni in če so povzeli, potem še ostal. Če pa ni bilo eha (odmeva), sem imel pa nujno nekaj.

Pa ne zanalašč. Ne, sploh ne. Lej me je vse kaj drugega zanimalo, kot vaške čenče poslušati.

Ja, sem jih tudi zaradi tega slišal.

Sicer so se tudi med nas kradle profilacije, a sam sem bil še na težkem začetku. Odprt za vse opcije. Tako sem jih tudi tu slišal. Pa kako morem tega poslušat, če sem se pa zadnjič z onim strinjal. Lej tam sem stal, poslušal in se po malem zezal, razumel pa skoraj nič. Mu pa seveda dal prav, saj je tako doživeto podajal, da se niti ne moreš upirati, ker bi ratalo samo vpitje.

Ja, če bi me kaj zares zanimalo, tako pa ... , sem se strinjal da je rock boljši od popa. Ravno tako da je hard rock še boljšiše. Ok. Pri jazzrocku, sem malček našpičil obrvi, pa daleč ok kakšnega stališča. Mal več je bilo potrebno, pa sem tudi tu samo kimal.

V vzgojnih metodah smo bili v istem čolnu. Ok, piflarce, a te so itak vedno izvenkategorije in izgleda da tudi tu ne bo šlo brez. Da ne omenjam da so čisto uporabne, ko je treba za nazaj prepisat snov in jo imajo lih samo one. Tako da je treba kar malo politične korektnosti. Al pa vsaj vljudnosti. (Ajd, u rit lest po domače.)

Zdej. Eni so bili že koj na začetku drugačni. Pa je bilo večinoma pozitivno, vsaj z naše strani. Tršice so pa itak plačane da težijo, tako da tega niti ne štejem. S časom se je pokazalo, da ni samo uporniški duh v uporniškem telesu in so nekateri bili, bile tudi, da se mi ne bi takoj kera napihovala, ekstra, tečni je še najmilejša. Lej. Z nekaterimi je bilo sila fajn biti, pa bili še tako drugačni. Z nekaterimi pa čisto nič, ne glede na drugačnost ali uniformiranost.

Pol.

Meni je bilo zelo, ali celo, vse novo.

Kako se pa danes počutim?

"A če mam mačka?"

Ma ne. Kakšni občutki te prevevajo?

"A če sem bulan? A se tko vid?"

Ej, pojma nimam. Ja če je bilo prejšnji večer bolj veselo, kot ponavadi, potem je tudi to lahko bilo. A to je bilo redko. Kdo je pa imel denar za več kot eno pivo, kamoli še kaj močnejšega. Tako da res ne vem kaj sprašuješ?

"Kaj pa moralna načela?"

Ka? Ka pa je to?"

Naprimer, se kdaj zlažeš, potem ti je pa žal.

Men je žal samo če me dobijo, ker se nisem dovolj zlagal. Za laganje je treba biti zvit kot ljisic. Če ne znaš lagat, raje po pravici povej, bo manjša kriza.

"Marmelado sem kradel.

A kradeš tudi?

A ti ne?

Ne to pa nikoli.

Ne ti men nakladat."

Ne bi Mojzes okoli letal z 10timi zapovedmi, če ne bi bilo vse tisto res. Krvavo res.

Vsi krademo, vsi lažemo, vsi

Ne mislit, da vem 10 zapovedi. Sem celo enkrat šel brat, pa sem

samo do druge prišel, pol je pa Boris prišel po ventilček in sva šla na koš metat.

Tko da. Vprašanje kako. Eni bolj eni manj. Sicer je pa menda to kultura. Uni ki veliko so nekulturni, mi z malo in predvsem skrito, pa zelo. Tako zelo, da celo zamolčimo, že spet laž, da so sploh kakšne deviacije in potem jih ni. Če se o tem ne govori jih ni.

"Al so? Pa ti povej!"

***Ne vem kaj hočem

Ej. Saj nihče normalen ne pričakuje da veš kaj hočeš v teh letih. So pa prenapeti stari, al pa celu prepotentni učitelji, ki si predstavljajo neumnosti v oblakih in znajo, če nisi dovolj močan, te kaj lahko zadenfajo.

V teh letih vedet kaj hočem, je enako samomoru. Še celo življenje je pred nami, in take vrste odgovorov se bomo lotili tam nekje za časa faksa al pa še celo mal bolj pol. Sedaj je pa nadvse normalno spoznavam nove dimenzije, horizonte, koncepte, filozofije, kulture, sisteme itd.

Kdor od srednješolca pričakuje, kaj hoče v življenju ni normalen. Če je že kak, pa ne tisti v prvem, takrat sem hotel biti lih vsak teden kaj drugega in to povsem resno, potem ima oprane možgane in je kompletno brez hrbtenice. Potem pa starši na faxu fehtajo za boljšo oceno. Ko bi moral že vsak vedeti in znati, se postaviti zase, poiskati svoje mesto v okolici in take.

Tako da. Teikitizi. Časa dovolj.

Sploh pa uni tanajboljši celo življenje iščejo in mnogi niti ne najdejo. To ravno ni enostavno, tako da, tudi tega ti ne priporočam, ker zna biti sila žalostno.

Sometimes you win,
sometimes you learn.

*** Sava

Pol je bilo pa vse drgač (drugače).

Že itak je bilo. Večino z veliko žlico spremembe, pa vendar ena je bila pa še posebna, vsaj zame.

To že veš, ta šola je posebna. Ma ne tako posebna. Načelno je normalna, čeprav je vedno veljala, za posebne karakterje. Koliko je tega bilo je sila veliko razlag in interpretacij. Navadna gimnazija daleč ni. Navadna poklicna pa tudi ne. Sicer ne daleč, a vse eno ne. Naj bi bila za ustvarjalne neprilagojene individualce. Lih individualne obravnave skoraj ni bilo. Ok. Eni smo imeli več

ukorov kot drugi, a daleč od individualnosti. Lej če me niso razumeli. Ok, priznam, trudil se tudi nisem veliko. Ustvarjalnosti je bilo sicer kar nekaj, a daleč od tega da bi posploševal. Bi raje rekel, da je bila bolj dolgočasna srednja šola, kar se tega tiče. Ja, so imeli nekaj zvenceh imen, ki so pisale zgodovino, a menda je to tudi že zgodovina, vi ste pa navadne rupe, ki jih zanima samo žur šola pa čisto nič.

"Zdej, to je tko."

Precej gornjega celo drži. Razen tistega da smo navadne rupe. Tam bi pa sam dodal, da pri dolgočasnem učitelju, pač ni pričakovati kaj rezultatov. On bi rad same piflarce, mi pa isti kaliber kot že omenjeni Verner Panton, pol pa še Joe Cesare Colombo, Olivier Mourgue, pa taki, cel haufen, ni da bi vse našteval.

Pa noben ni imel nič na to temo. Ok. Nekaj jih je bilo nadarjenih, a ni kazalo, da jih bojo učitelji še bolj nadarili. Naredi domačo nalogo in dobiš 3. Za kaj več pa itak nisi sposoben.

Potem je bilo nekaj neukročnih. Tisti so bili še posebej zanimivi. Kakor za koga. Eni rečejo moteči. Če uporabim blag termin.

Spet drugi neobvladljivi. Eni povsem nepredvidljivi. Tako da. Tako da smo se pač grupisali po muzičnih stilih. Ne morš verjet, a že takrat je bil to en od bistvenih kriterijev.

Seveda sem se prerinil med t.i. rokerje, a s pogledom na jazzrock. Občasno sem pa tudi delal izlete do narodno zabavne, t.i. goveje muzike. Lej ene so bile ekstra fajn, pa še poslušalci so bili po svoje bližje. Z rokerji se pač ni dalo nič reči na temo hribov, da ne omenjam kmetijstva in živinoreje, kar mi je ostalo od ranega otroštva. Sadjarstva tudi, a so bile kisle (japke), ti je kar usta skupaj potegnilo.

Pol je pa še Tatjana tako omamno dišala in ni bilo drugega kot poslušati Pepel in kri Dan Ljubezni, Zdravko Čolić Gori vatra, pa take.

Žurke v drugem so bile še precej neopredeljene, čeprav se je že kazalo diferenciranje. Bi rekel, da so se formirale grupe istega perja, vsaka v svojem kotu, sicer na skupnem žuru. Na srečo je v Križankah kotov lih kolikor jih hočeš, in to niti ni problem, posebej če si odprt tudi za ostale opcije.

Na že opisanem izletu, v resnici j bila strokovna ekskurzija, na Zagrebački velesajam, kjer smo rockerji poželi obilico odobravanja z igranjem "air gitar", je bilo tudi drugega dogajanja.

"Zdej, to je tko."

Sam sem sicer veliko sanjal o puncah. Niti ne toliko na splošno, čeprav tudi tega ni manjkalo, večinoma o prav določeni. U, tega pa ogromno. No, ogromno. Veliko pa. Še celo tako veliko, da se je kar kdaj dogodilo, ne samo med poukom,

"kaj pa v steno gledaš",

če ravno nisem skozi okno, ali celo v družbi,

"hej, tebe sem vprašal",

"kaj, kdo, a dej dej", pa take.

"Zdej, to je tut tko."

Večinoma so bila to sanjarjenja, interpretacije iz kakšnega filma, tudi knjige, a tega bistveno manj, ali pa celo olepšan prevod ene

tuje zgodbe, katero sem pa posvojil, tako mi je bila všeč. Tako da. V realijah sem imel še veliko rezerve, da ne rečem, da še povsem nedotaknjeno polje.

Ok.

Tisti lupček, za novo leto, na lice, se pač ne šteje, k resnemu sanjarjenju o puncah. Tega je bilo kar nekaj, a ga ne štejem. Tudi s katero sem se povsem v redu razumel, a kot zakleto ni bila nikoli v špilu za to prvenstvo. Vse iz te lige, me niti opazile niso, ali so se pa znale fino pretvarjati, da me kao ni tukaj. To punce znajo.

Če posplošim. Čim bolj sem bil za, tem dlje so bile. In obratno. Če me sploh ni zanimala, sva se lahko prav posrečeno ujela.

Takrat, pa, oh takrat, je pa Joži prav blizu stala, ko smo norčije na temo Let Zepelin uganjali, tako blizu, da me je par krat celo prijela, ko mi je v zanosu performansa, pa vlak tudi ruka, zmanjkalo ravnotežja.

Zdej.

Al je usoda, al pa je kaj na temo zvezd, al kaj, a me je morala kar podpirati. Dejmo še uno, ali pa celo brez napovedi, iz komada v komad, so se prelivali komadi. Zdej. Koliko je trajalo niti ne vem, ker je bilo ene vrste sanjarjenje. Ja, pivo je sigurno pomagalo, pa menda je bilo tudi nekaj ruma, a nisem siguren. Skratka, pol ko se je že ne vem kolikokrat polegel aplavz in dejte še uno, pol smo le nehali, itak je bilo samo še hripanje, če je že bilo kaj petja na začetku, na koncu ga ni bilo in smo le lahko nehali.

Pol je ponavadi sledilo,

"auš še en pir?",

al kar koli na to temo, pa režanja pa dovtipov, so pač ker drugi, na drugem področju potegnili, takrat me je pa Joži potegnila tam med vagone. Če slučajno ne veš. Ponavadi, vsaj v tistih časih, je bil po velikem prostoru z sedeži, hodnik s sekretom in vrati na vsako stran, ter vrati za prehod v naslednji vagon. Tam za tistimi sekretnimi vrati, ob vratih za istop, me je naslonila in ...

Saj veš, tisti efekt, ko luč s hodnika meče svetlobo, na bežeče predmete ob progi. Noro šibajo. Če si pa še malo pod gasom, je pa samo to že superfinofajn.

Potem se niti ne spominjam veliko. Ne vem če se nisva lupčnla, vsaj meni se je tako zdelo, sicer me je pa globoko v oči gledala in njeno telo je bilo zelo, ampak zelo blizu mojega, tako da se je dalo čutiti vse čare, pa šnolo na pasu tudi.

Zdej.

Koliko je trajalo tudi ne vem, prav dolgo že ni bilo, ker je kmalu po izvedbi stojišča iz sekreta padel Sandi, ležeč tam za vrati, a glava se je videla in nama klical:

"Pišuka kva pa vidva tuki? A maš ker cigaret?"

pa še ene tri, na koncu pa klasični

"aaaAAaauuuuuuuuuUUUuuueeee."

Skratka kr neki.

Seveda ga je bilo potrebno pobirati, pa zapenjati, ker padec iz sekreta se je godil s hlačami na kolehah.

Taka moja je usoda.

V ponedeljek, je Joži rekla samo živjo, ko je šla mimo, kot da se ni nič zgodilo. Kot da se niso gore razmaknile in je celo Sava za

trenutek nazaj tekla.

"Pa reč kej če morš!"

If you never try,
you'l never know.

***Hoja

To je sicer lanskega poletja dogajanje, pa vendar je pustilo, kar kaj posledic.

"Zdej, to je tko."

Ne glih (ravno) posledic, a mi je dalo misliti in to veliko, večkrat in v premnogih konotacijah in kontekstih.

Ok.

Sem se prijavil, ker pač taka je navada, se sicer ne spomnim ali pod mus, ali dobrovolno, v pričakovanju enga crčanja (delam kot zamorc (črnc)), a na koncu bo nekaj plenka (drobiža) in bo toliko lažje na morje iti, sedaj že povsem (skor), samostojno.

In prikorakam, na eno frišno jutro, čeprav je bilo poletje, a jutra so, če nisi vajen takšnih ur in sam seveda nisem nikoli ob 5h vstajal, na dvorišče proizvodnega obrata Hoha, tozd Lepljeni nosilci. Deluci (delavci) so gomazeli lih povsod. To so bili še veseli časi socializma in narod je z veseljem delal.

"Zdej, to je tko."

Je pa ziher pomagal jutranji pir in vinjak, a v tistih časih to še niso bili problemi. Tako je bilo kaj normalno, da je na te veliki žagi, majstr (mojster) imel flašo pira. Sicer če se spoznaš na pitje piva, ti je jasno, da je ta glavno v luft spustil, namreč ta velika žaga, to je tak stroj, da ne gre v vsako sobo, še hišo ne vsako, je tresel kot pobesneli bik, ravno ko se odloči za napad, in gre iz pretumbanga (pretresenega) piva lih vse ta boljše v luft. Kar pa majstra sploh ni motilo. Stalno je imel čik v ustih, ne samo on, v resnici jih je bilo malo, ki ne bi kadili, Drava v tistih časih, ker je bilo pa polno žaganja in lepil, še v luftu in je požarno nevarno, jih je pa kar na dlani ugašal. Lej, včasih so bili descil žilavi.

Nima veze. Obrat je bil v polnem zagonu. Ne sploh ni pokal po šivih, al kje že pokajo obrati, če že, se je le videlo, da že 25 let isti delajo in se točno ve kdo, komu, kaj, kdaj, tako da načelno ni bilo zastojev, razen ...

U, tega pa tudi veliko. A to je specifika takih specializiranih obratov.

Je rekel majstr, un isti od prej s pivom na ta veliki žagi, kar tam sredi procesa, ko žaga tuli in žaganje leti ene 3 metre u luft in ko ogromen lepljen nosilec, dobiva še lepšo obliko:

"Tale načrt je za en klinc (olepšava) in da naj gre delovadja u p.m. (samocenzura), da se sploh upa s takim načrtom prikazati, ker on že ve, on je pri firmi od začetka, ko so jo nacionalizirali in njega že ne bodo smrkavci zezal (zopet olepšava)!"

Narediti lepljen nosilec že v osnovi ni mačji kašelj. Ne da je ne vem kakšna znanost, a je potrebno veliko izkušenj in fleksibilnosti in ravno pri tem delu je večinoma nastal vik in krik in vlačenje zaslug iz pretekle zgodovine. Včasih pa še, kdo koga pozna in kakšen je tisti, pa da ne bi sedaj v detajle.

V resnici nisem prišel zaradi gornjega. Ja, je tehnologija, ki jo ni obvladal vsak in je še dan današnji eno malo eksota, a prišel sem zaradi razvojnega oddelka. Tam pa niso bili samo inženirji za lepljene nosilce, ti so bilo osnova, bili so tudi nadebudni kadri, ki so celo malo v Skandinavijo škilili in od tam so prihajale ideje o prefabrikaciji in modularni gradnji, kar pa oboje pogoltne lepljene nosilce. Torej na pravem kraju, a ene 10 let prehitro ali pa isto toliko prepočasi.

Namreč tavelike ideje so bile že porabljene, Skandinavci so vodili za desetletje. Da bi se pa pri nas prijelo pa čisto prehitro, če se sploh kdaj je. Poizkusov kar nekaj a rezultat kaj klavrn, pa magari vodje tudi Prešernovo, pa Borbino, pa še kero, naših zaslužnih, dobili. A o tem mal bol pol, če sploh.

Prvo mi je šef razvojnega razkazal obrat. Slišalo se ni veliko, je bilo toliko šundra, se je pa slutilo, videlo pa itak. Potem je bilo treba v menzo na zajtrk. Uprava to smo mi. No, vsi ostali in mi razvojniki, se ne družimo z proletarci in je zajtrk ob 9h. Deluci ga imajo ob 7h. Ob 10h je pa že proletarska malica, ko mi delamo, ravno svinčnik ošilimo, za izliv novih genialnosti.

Pisarna razvojnega je bila celo nadstropje nad upravo. Ene 50m dolg prostor polen risalnih miz. Ljudi niti ne veliko, ne vem če 10 a maket in prototipov pa 100. Vsaj tako se je dojemalo. V tem oddelku, je en bivši iz naše šole razvil sistem za sestavljanje prostorskih modulov. Da ne bo tako kunšno slišati. Na vogalih so bile lesene kocke z 6 luknjami. V resnici so bile 3 a gre luknja skoz in skoz in ista luknja na drugi strani ven pogleda in je zato tak pristop. Med te lesene kocke si zatikal palice in iz tega gradil lih kar si hotel. Ja, domišljije je bilo tudi potrebno poln kufer, sicer si kaj hitro sestavil vse tri variante, ka pa zdej? In ravno s tem sem se trapil. So me določili da raziščem vse možnosti uporabe in jih prezentiram. Začetek je bil superfino-fajnzanimivo. Al kaj ko je bilo treba še 23 dni porabiti. Kva pa zdej? Ok. Knjižne police, to se je vedelo že od prej. Če niso debeli se da narediti stol. Mal sicer žuli a ni vse v komoditeti. Za velike ideje je treba mal trpet. Pa klubska mizica, pa, pa, pa stol. A ja to sem že. Pol, pa, pol ...

Na začetku sem bil sila navdušen, pa šef lih tako. Pol nama je pa navdušenje hitro kopnelo. Na koncu je bilo fajm mučno, a sem pregural. Slave nisem požel, čeprav sem sestavil še smetnjak, stojalo za marele, pa še kaj, a se sedaj ne spomnim. Predvsem sem pa poslušal, lih cel mesec prakse, kdo je komu kaj zrihtal, da je lahko preko veze in tako, ni da bi ponavljal, ker je čist ista zgodba, že tolikokrat povedana. In najpomembneje. So me grupno prepričevali, če imam le kakšno

možnost, da naj se iz te stroke brzinsko poberem, ker je vse ena sama kloaka maksima (Cloaca Maxima).

"Ka?

Poguglej."

Sam sem se takrat delal, da sem nekaj na to temo že slišal in da se mi zdi da vem kaj je to, a sem v resnici izvedel šale na faksu. Sem pa slutil, da je vse že zmenjano, in če nimaš strica pr ta rdečih, je lih isto, kot Eskimom zmrzovalne skrinje prodajat.

V resnici ni bilo napačno. Šef je bil še kar. Sicer ni vedel kaj naj pričakuje, a je bil vsaj naprednjak. Sodelavci so vedeli ogromno o modularni gradnji, sicer za velike objekte, a princip je podoben. Okoli lepljenih nosilcev, vsaj kaj vse bi se dalo, če bi le malo bolj na zahodu živeli, sem pa večinoma samo zijal. Še pri tistih domačih enostavnih sem se čudil. Kako je šele v Skandinaviji.

Krompirjeva solata in klobasa sta bila superfinofajn, čeprav zame bistveno preveč popoprana, je pa zato pivo teklo v potokih, kar pa tudi ni napačno, pa magari bil potem opravilno nesposoben. Sem se lahko na to skliceval, ko mi ni kapnila nobeno nova ideja, kaj bi lahko še sestavil iz opevanega sestavljivega sistema.

Kar so napovedali glede lokalnih strokovnih krogov, reje klik, se je potem še par krat prav krvavo pokazalo. Tako da, takrat še nisem razmišljal, da bi drugam zavil, mi je bilo pa jasno, da za 13 rupe na sviralu ne bo lahko.

Je pa padel cekin in meni se je super fajn zdelo, prvič zaslužiti denar, še celo na strokovnem področju (eni so gajbe prelagali, sam sem pa naslednje poletje časopise razvažal).

In sem odšel v Fieso, kar je pa tudi že opisano.

*****Pol**

je bilo pa vse drgač II.del.

Lanski zaključni je bil zame prehiter. Smo bili sicer že celo leto skupaj in sem za večino celo vedel kako jim je ime, no, z nekaterimi je bilo malo težav, a to se mi od vekomaj dogaja, a se je še vedno dojemalo kot tujci. Ni bilo tiste kemije, katera nas je družila v osnovni šoli, ali mulci iz naselja, za katere si točno vedel, kdo, komu, kaj, da ne omenjam, kdaj gre kateri spat in take, da ne bi preveč v detajle, a ti je jasno na kaj ciljaj. Ja, smo šli po šoli na pivce, a so bile štorije lih iz vseh oblakov nametane in ni nastala skupna težnja, al kaj naj bi na to temo nastalo.

Lanski zaključni izlet, niti ne vem če je to bil, ker se mi fajn čudno zdi, da bi, pa makar bili še tako navdušeni mladinci, šli žurirat na Urha (sveti Urh). Če slučajno ne veš, tam je bil in verjetno še je spominski park za mučene patriote. Če te zanimajo detajli poguglaj. Sam sem bil kar krat tam, a vedno v aranžmaju šolanja. Ene 4x v osnovni šoli. Tudi sami smo znali kdaj tam gor ali tam dol pripeljati, kadar smo delali pentlje s kolesom. Sicer prostor sploh ni napačen, a je bil vedno priokus ene tuje zgodbe,

tako da se kaj veliko tam nismo zadrževali.

Takrat pa, verjetno, nič verjetno, sigurno je bil pohod okoli okupirane Ljubljane in smo tam mrknili, ker je fajn hosta in nas ni tako lahko najti. Se ne spomnim, da bi bilo kaj organizirano, po moje je bil vzgib, našpičen trenutek, ko se stvari prav postavijo in smo precej nas, grafikov in nekaj punčar iz mode, se tam razporedili po tistem lepem travniku. Ravno zato mi ne gre skupaj, ker so bili trije oddelki, sicer razredčeni, a vse eno, težko da bi se zmenili, ker po tej strani smo bili silni individualci.

Ok. Nima veze, ker sploh nisem hotel o tem, temveč, o ... Tam se je enim odtrgal in to je bilo zame povsem prehitro. Sicer na takle sončen pomladanski dan, ko se bukve ozaljšajo v bukovo zeleno, prav posebna zelena, ko se ptički ženijo in globoki kontrasti kar kričijo po fotkanju in te prime da bi hopsal, tisto veselo poskakovanje med hojo in žvižgal kakšno veselo melodijo, niti ni tako nerazumljivo. A kar je preveč je pa preveč. Vprašanje nivoja in intenzitete. Ja, malo paše dodat pivce, pa še kaj malega, pol je pa že dovolj za celo uro ali dve neumnosti kvasiti in se zraven po dolgem in počez režati, vsem in vsakomur.

Al ko bi bilo samo to. Ok, punce so že po difoltu bolj napredne. Tiste iz mode pa sploh razred zase. Pa ko bi bilo samo to. To tudi moja malenkost pogoltne, sicer z distance in z rezervo, a vse eno vsaj en kisel nasmeh. Pa da skratim.

Tomaž, pa ne samo on, je splezal na drevo. V resnici kaj navadno početje, če ga ne bi počeli še pred par ur nazaj, težki rokerji (bistveno bolj težki kot rokerji). Skratka, vse samo otročji ne. Gor so seveda norčije uganjali, kaj pa. Pa ko bi bilo samo to. Potem je Tomaž na glavo skočil, sicer v grmovje, kar pa ni kaj dosti pomagalo, al pa. Mogoče bi se brez ubil, tako je bil pa ves raztrgan, popraskan, krvav in z zlomljeno ključnico. Pa ko bi bilo samo to. Potem ga še ujeli niso, ker je menda švigal kot raketa med drevjem in se ga pač ni dalo ujeti.

"Pust butlna, tega ne bomo več videli!"

In eto ti ga na, kot iz une risanke mig-mig, je letel puščavski tekač skozi kader. Sten (Stane) se sicer ni zavrtel, kot un šerif v risanki, a je bilo po svoje zelo podobno. Skratka vse splošni smeh. Kaj smeh, salve krohotanja. Po moje lih vseh. No, skor.

Meni je že, ko so na drevo zlezli sapo vzelo, sedel sem tam na robu jase in prav zaskrbljeno čakal ... Tole se ne bo dobro končalo pa take.

So se ravno nehali smejati in zopet priteče in se zvrne za grm precej blizu, ter nepremičen obleži. Verjetno mu je zmanjkalo goriva. Takole na koncu prvega letnika, ko zavora popusti in se dolije letalskega goriva, ker če kaj, pa navajen ni bil ob 11h tankati, se dogajajo svakojake, a ta je prvinska.

Sten je ravno naredil izpit za avto in ga je umetelno zavezal v Karlino ruto, tako da so menda na urgenci rekli, da še niso videli tako strokovne povezave. Kot v knjigah.

Pol.

Na splošno kaj ekstra zanimivih ni bilo. Ok, Mojca, a že veš, je ena druga štorija. Tako da sem, po malem tudi okoli gledal. To itak moja je navada in se vezati in usmeriti pustim samo če je zares kaj pomembnega.

In sem ga zagledal.

Je bil en tip, iz grafike, ki je še kar kitaro s sabo nosil. Ne

vedno in povsod, a malo tudi ne. Je znal, tam med glavnim odmorom, na kamen sestiti, v resnici so bila betonska stojala za kolesa in plunkati kero.

"To je tut tko"

Sploh ne My Sweet Lord, pa take. Ja, tudi, a so morali precej pritisniti, da se je vdal. Take, za katere večinoma še nisem slišal, nekaj pa celo svojih, kar pa sem pogruntal mal bol pol.

Seveda se je takoj nabrala jata punc. Fantov tudi, a ti mi niso tako v oko sedli. Une pa....

Veš da sem se rinil. Pol, ko je bilo pa konec odmora in je večina odšla, nas je pa ostalo nekaj, ki sploh nismo klepetali, kot rulja prej in samo poslušali, sam sem se pa še čudil.

Čudil marsičemu. Malo sem bil kitarista, v tistih časih, še daleč od vehementnosti, sem pa zato imel oficielno leto klasične kitare, ajd, violine 3, klavirja 1, a sem tudi vedel, da se kitara brez ozvočenja skoraj ne sliši, če ni ekstra faj akustičen prostor. Tu se pa je, pa čeprav je občasno igral samo s prsti.

"Koko pa, če ne s prsti?"

Če drgneš s trzalico je bistveno glasnejši zvok.

A trzalica?

Dan današnji, košček plastike, večinoma še kar umetelno obdelan, da je lahko potem cena visoka, si pa isto lahko strižeš s škarjami. Je razlika, nič ne rečem, a tolikšna pa gotovo ne. V tistih časih pa, u, je bilo vatriant, menda tudi plastika, a to je bilo redko. Edina plastika v množični proizvodnji je bil bakelit. Ostalo pa bolj male količine. Trzalice sem potem, ko sem po svetu šel, videl tudi iz slonove kosti, pa ne vem če ne še iz nohtov morske deklice. Ni vse za verjet, pa narod vse eno plača kot blesov.

V resnici niti ni pomembno, ker fasciniralo me je ravno špilanje brez le te.

Ja, kitara je bila tudi iz tujine, kar je bilo v tistih časih domena samo Domicljeva, ostali smo jih pa v Mengšu kupovali. No ne v Mengšu, a iz Mengša, tam je bila proizvodnja glasbil. Kitare sicer niso nikoli bile jaka strana, a se je dalo najti kaj uporabnega. Sploh je pri kitari še par pomebnih. Samo še to povem. To se je sicer pokazalo z leti, pa vendar. Je lahko isti proizvajalec. Isti model, skratka naslednja od une prej, pa se lahko zgodi da ima precej drugačen zvok. Znalci rečejo, čist drug. Ok, če se ne spoznaš, je mogoče podoben.

"A maš ker čik?"

Pol kero na temo šole, al pa tudi ne, in takoj naslednja

"Kero si pa prej špilu? A veš uno, tu, tu, tu ..."

A tole?

In tko. Kako se pa prime Znižani fis. Pa pojma nisem imel. Sicer že slišal, če ne prešprical, pa zelo hitro pozabil. Pol pa o Neil Young, John Denver, The Doors, Janis Joplin, Cat Stevens, George Harrison, Simon & Garfunkel, John Lennon in tko, sem že sedaj predolg.

Je vse poznal, imel celo mnenje, ne vedno isto ali podobno, celo njih igral, ne vse, a večino, skratka tip ki bistveno več ve in je v središču dogajanja.

Sem samo še čakal, da bom lahko čim bližje sedel, kadar bo spet igral. Sošolce sem zanemaril z njihovimi problemi, kje se dobijo cenejši čevlji v Trstu ali Gorici, še celo punce so za kakšen dan

šle v drugi plan, Mojca sicer ne, je le takoj podala svinčnik, če sem se začel po žepih šlatati, a ona itak ne šteje.

Je povedal da imajo bend. Da mora tam sicer po njihovo špilati, a da je zanimivo. Da mu free jazz sicer ne leži, a se ga tudi ne brani. Sicer pa nimajo prostora in se dobivajo v bobnarjevi shrambi.

"Ka?"

"Prit ti pukažem."

In sva šla.

Na Vrtači so tudi bloki in ravno v enega garaži, so vadili, ne vem če ne Bumerangi. Lahko pa tudi ker drugi. Bilo pa je fejest naglas, ne glede na to da so imeli vse založeno z modroci. (Je lih en not šel).

Na Vrtači so večinoma noblih meščanske vile in v ene take vrt sva zavila. Vila je imela izhod na vrt iz prvega nadstropja. Pred dnevnimi prostori precej velika terasa, iz nje pa po celi širini stopnišče na vrt. Sicer založeno z palmami in ostalo navlako v loncih. A nisem hotel o tem.

Pod teraso, bolj natančno pod stopniščem, je bila shramba vrtnega orodja in orožja. To pravim, ker za spopad s tisto solato si moral imeti vsaj konjenico, a bi še kakšna haubica tudi pomagala. Tak vrt sem že videl, v knjigah, celo večjega, a na to temo, da se lih nič ne vidi toliko je šavja.

Ok. Nima veze. Tam pod stopnicami, je bil prostor, sicer še kar, a kaj ko je imel poševen strop. Ja, pod stopnicami, kako pa. Prostor je bil fajn založen z robo svakojako, ne bi sedaj o vrtnarskem orodju. Tako da je bilo ravno prav prostora še za ta malo baterijo, v tem primeru bobni, saksofonist je zraven sedel na stolu, stati se ni dalo. Basist je lahko stal a je moral bas kitaro držati kot klasičen bas, ker samo tam, v luftu, je bil prostor. Vmes je stal Urban z električno kitaro isto tako kot jo je Joe Pass takrat špilal.

Zopet šok.

Pozitiven vendar.

Sicer ni nič posebnega med profesionalci, taka jazz električna kitaro. A v Jugi je bilo sila malo jazzistov. No, seveda so bili, a napredni, smo takrat rekli, progresivci, so bili pa sila redki. No, a se spomniš Jimi S. Stanič, pjevač jazzu, so imeli napisano v glavi, pol je pa pel Moja kobilica Suzi.

Tako da, sem samo zijal. Zdej. Špilali so svoje komade, vse na temo free jazzu, kar bi pomenilo, če kaj, pa ni v ritmu, ni v harmoniji ni usklajeno. Ka? Ja, vse mim. Sam še nisem zakorakal v svet free jazzu, sem imel daleč naj raje classic, Lojzeta, Bilico, Zlate gate. (Louis Armstrong, Billie Holiday, Golden Gate Quartet) Ja, tudi druge, a dosti manj. Tako in tako me je zanašalo tudi v govejo stran, trenutno pa preplaval rock.

A da ni bilo kaj poslušati od jazzu. Ja, kot tudi na drugih področjih, so bili eni od boga poklicani, v tistih časih je bil bog partija, vsaj tista oficielna, če je pa kateri na skrivaj žegnati nosil potico se pa ni vedelo. Ne glede na poklicane dolgočasneže se je tu in tam zgodil precedens in so tudi velika imena prišla pogledat našo dolino. Samo za ilustracijo, Lojzek je špilal na moj prvi rojstni dan v Ljubljani. Ja, sem jokal, ker me niso peljali poslušat kapitalistične muzike. Prej je, 1964.tega

Oskar Peterson špilov , pa še ker bi se našel.

*** Druga vrata levo

So me povabili, da bi tolkala nabijal, pa do tega ni nikoli prišlo, ker je idejni vodja, lastnik shrambe, odšel v vojsko. Je pa zato Urban nastavil, da bi lahko pri njem špilali. Tudi muzika je bila potem bolj akustične balede in je free jazz ostal samo kot ostanki, kadar se je kateri fino zmotil, in potem prekril s celo pasažo improvizacije.

Ja veliko smo nakladali in kar kaj piva je preteklo, a smo tudi špilali in to so bila doživeta muziciranja ure in ure dolga, pa se nam je zdelo kot trenutek. Občasno so nas obiskovali tudi drugi glasbeniki, ne samo nakladači in nekdo je predlagal, da bi naredili koncert.

“Koko koncert?”

A kr tko?

Saj še imena nimamo.

Še vemo ne kdo špila, ker se stalno menjajo.”

Druga vrata levo, smo razlagali vsakemu, ki nas je kanil obiskati. In eto ti ga na imena. Ne, takrat še ni bilo “Beg na grad” in “Na lepem prijazni”, smo bili čisto prvi s tako pripovednim imenom.

Takrat sem že imel cel haufen ropotal. Ni da bi sedaj vse našteval. Ispostavim samo table, bonge in ksilofon. Pa seveda še 100 (skor) ostalih. V nekaterih je fajn pasalo, pri nekaterih sem pa samo triangel tolkel. Kako je izpadlo je bilo zelo odvisno od vremena. Ma ne lih od vremena, a smo ker komad meli naštudiran skoraj v celoti, pol je pa prišel dan ko sploh ni zvenel. In na drugi strani, je en začel temo, smo se mu pridružili in je lahko najbolše muziciranje v mojem življenju. Tako doživeto smo špilali lahko samo takrat v rosnih mozoljastih letih. No, pa prve brke su tudi že poganjale. Pa ni to pojanta, temveč potem, ko smo z leti postali ene vrste profiti, ki sicer še vedno ne znajo not brat, a smo špilali lih kar si hotel, sam ne Rahmanina (Sergei Rachmaninoff), potem ni bilo več romantike, kamoli doživetosti.

Nastop je bil, kaj čem rečt, najboljmožnsuperfajn (najbolš -možn -super -fajn). Seveda smo morali vse sami pripraviti. Izprazniti učilnico v pritličju, nanositi stolov, postaviti ozvočenje. Zdej, to je tko. V resnici ga je imel samo Urban za glas in akustično kitaro, vsi ostali smo bili pa tak že tako in tako glasni. Tudi plakate smo narisali (3kom) in jih obesili na vrata šole. Skratka naredi si sam bend. Ker smo bili kakšno uro pred začetkom nared smo odšli še na pir pod Skalco, pa rum za pogum tut. Seveda smo se zaklepetali, predvsem pa ni nihče pričakoval, da bo toliko naroda. Še zunaj so stali. Me je nahrulu en, kaj da se urivam, kaj pa zamujam.

“Jest tle špilam!”

“A dej, dej, ne nakladi!”

Lih mal me mankalo, da nas nebi not spustili in to na lasten koncert. Sem bil kar malo v šoku, pa ne sam, drugi tudi. Da bo žur smo pričakovali. Da pridejo tisti, ki so nas spremljali, več ali manj stalno na dvorišču celo leto. Ok, še ker, a sigurno ene 3x manj.

Tko da. Nč, kar začeli smo. Pa sploh ni bilo slabo, čeprav sem mislil, da bo začetek, pač trema pa tak. Je bila, a se ji nismo dali in so komadi prav lušno zveneli. Programa smo imeli za kakšno uro. Raja pa ploskat, pa tult:

“Še, še. Dejte še enkrat uno ...”

Smo jo, pol pa še Dilana, Krosbite, Janga, Keta. (Bob Dylan, Crosby, Stills, Nash & Young, Cat Stevens)

Nas niso pustilo dol, v resnici ni bilo odra, a se pač tako reče, vse do jutra. Večina je sicer odšla tam nekje ob 11h, a so se od nekje pojavili še zunaji glasbeniki in jam sesion je trajal do jutra.

Ja, več kot uspešno.

“Ka pa zdej?”

Dejmo, posnamimo demo-tape, pol bomo pa mal okol spraševali, ali je kje kakšen založnik, ki bi nam studio zrihtal. Takrat smo bili že resen bend. Ko je Jana slišala, da gremo na koncert, ji je sicer glasu zmanjkalo, z domačimi, pa čist fajn poje. Tako da je tudi demo ratal, prav vredu. Sicer samo pol kasete, ene pol ure muzike, a itak nihče ne posluša več. Že če bo vse to, bo že dosežek.

Pol je bilo mal lufta in čez čas Tomaž napove, da ima polno enih stvari na faxu. Ok, iščemo basista. Violinista smo imeli iz Celja, pa je več manjkal kot bil, tako da smo tudi tu malo okoli gledali, vsaj za rezervo.

Pol je našo kaseto slišala priznana flavtistka in napovedala, da moramo obvezno kero skupaj posneti, do česar nikoli ni prišlo, še do vaje ne, a je bilo kar kaj adrenalina. Ka pa zdej? In tko je šlo leto okoli. Ne morš verjet, če iščeš producenta, kako cajt leti, v razredu se pa tako vleče.

To live a creative life,
we must lose our fear
of being wrong.

***** Vudi**

Ko sem se pridružil Urbanu, mi je bila glavna preokupacija, špilanje akustične kitare, predvsem, da me bojo punce bolj obrajtale. Uni ki kitare špilajo nimajo problemov z nevidnostjo.

Že prej sem po malem bluzil, a še daleč od tega, da bi kdaj solistično kje nastavil. Ja, če je že kateri špilal, potem sem rad malo zraven brenkal. A samo une tri, ki so se na bluz obračale. Zato sem gledal Urbanovo levo roko, nekaj mi je pa še narisal akorde, ne note, 6 črt s prečkami in črne pike na strunah, kar je pomenilo prsti. To sem čez čas kar obvladal in si potem celo sam delal zapiske, če se je že videlo, kje koga špilati.

Naučil sem se vse tri urbanove uspešnice in še nekaj takrat popularnih hitov, da sem lahko vsaj spremljavo špilal. Pol, ko je večina odšla in so ostali samo total prbiti, pa tudi sam vzem kitaro v roko in tam od 2h do 5h zjutraj špilal, tako da so potem celo nekateri okoli pravili, kako dobro kitaro špilam.

"Zdej, to je tko."

So bili tako pijani in tako zaspani, ali oboje, da moje špilanje niti ni bilo tako mimo. Špilanje samo je bilo kaj klavrno, je bil pa zato žur boljši. Sam se nisem omejeval z trendovskimi gibanji. Takrat so se v našo dolino kradla depresivna valovanja.

"Zdej, sam celo malo razumem."

Sigurno pa čisto nič, če je to poza in to poza ker je moderno biti mal zatežen.

"Jest sm dons čist lowdown."

"Auš še en pir?"

"Ne teš, jest sm res depra."

"Auš rum?"

"Pojma nimamš butl!"

Veš da ga nimam. Ga nočem imeti. To da življenje ni praznik, je delovni dan, sem že slišal, vendar se tudi nikoli strinjal. Ok. Tudi če je delovni dan, ni treba da je zatežen. Delo je lahko celo veselo. Veselo? Ja, če te veseli, je fajn delat. A ni?

Da ne rečem, da je lahko žur tudi ko se dela. Ne, rečem, ni tako razigran kot brez dela, a vse eno. U, kva je luštn, dejmo še to, pa še to, a znaš kola? Pa teke.

Ne pa bulan, bolj bulan, mrtu. Pa so tudi taki bili. Ni bil samo en. Sem se jih raje ognil. Lej, rad pomagam, poizkušam razumeti, a moraš še sam kaj na to temo.

Da je pa depra fajn, so jih pa eni fajn slišali.

Tako da. Na žurih, pol proti jutru, če je bilo še kaj prisotnih, sem potem kabare uganjal. Ja, so bili tudi proti, a je bila velika večina za in je kar kje prav fajn postalo.

Zdej. To je tudi treba omeniti.

Kot rečeno sem se pridružil kakšnemu priznanemu, več ali manj, kitaristu in sva skupaj bluzila na večer. V dvoje je bistveno bolj fajn kot solo. Solo če ni zraven še zgodbe hitro rata dolgočasno. Tako pa. Ja je bilo kar kaj odobravanja.

Pa vendar.

Tak, običajen žur. Se dobi klapa, ali razred, ali kar koli že in se klepeta, mal popije, veliko smeji, tam dva nekaj kitare špilata in tko. Temperatura naraste, vici se stopnujejo, eni skupaj lezejo. Ne, ne še zaradi pijače, to je čez dve ali tri ure. Sedaj skupaj lezejo simpatije, če niso skupaj že od prej. Si nekaj šepetajo, počasi dotikajo. S časom malo objemajo in tko.

Jest pa gledam in objemam kitaro.

Ej, sem se zeznu. Sem začel kitaro špilati da bi punco dobil, pol se pa vsi okoli nekaj šlatajo, sam pa kitaro objemam.

Tako da sem se bolj posvetil tolkalom. Tomaž, un basist, ki je imel polno enih stvari, je sestavljal bend in sem začel v Sostro hoditi, na vaje. Prej so bili vaški bend, pol jim je pa Tomaž za širni svet povedal in se je začelo. A to je že ena druga zgodba.

Zaka pa Vudi?

"Aja."

Sem šel v rikverc. Od Urbana preko Krozbijev, Janga do starega Dylana. Menda je bil Dylanov vzornik, na začetku Woody Guthrie. Preko njega sem se potem srečal še z Pete Seegerjem in potem ni bilo več daleč do Lead Bellyja in krog je sklenjen.

*** rajanja 74

Disko Poljane, Disko Vegova

O kobajagi disku na Vegovi sem že napisal. Je bil enkrat. So ga že na otvoritvi razbili. Če ne veš, to je bil tudi čas tako imenovanih band in je neslavna usoda kaj normalno izgledala.

"No, ja.

Ne rečem.

Butast.

A tako to je.

A če se srtnjam?"

Lej, takrat niti ni bilo to vprašanje. Tko je to bilo. Če si hotel kam v mestu, ni da bi sam šel. Ja, po pol noči. Čez dan se je dalo, čeprav če si pa lih nabasal na kakšen konec ti pa tudi ni bilo spasa, tako da smo se kar podrejali, kdaj kam in predvsem s kom.

Kot že za Vegove povedano, mi nismo imeli bande. Bila je samo nuja in smo v gruči hodili. Ni bilo ne vodje ne teritorija, kamoli ideologije.

"A dej dej."

Če nas je bilo 10 so nas Šišenčani in Bežigradjčani pač mimo spustili. Če nismo težili, sicer pa tudi to ni bila ovira. U smo tekli. Ne moreš verjet, kakšni šprinterji, pa magari ga ni bilo, ki bi takrat tekal. Razen Romana, a ta tudi z nami ni hodil po kolovratenjih.

Dobivali smo se na ograji novo zgrajenih garaž, v nadstropju, da je bil boljši pregled. Tam so bili parkirani poni ekspresi. Tam se je tudi kar precej šraufalo. Debatiralo o inovacijah, vseh mogočih, tudi povsem vesoljskih, to pa stalno. U idej na ostajanje. Itak jih je 90% ostalo tam v nadstropju.

Ko si se odpeljal po rampi v pritličje, je prdulca celo pridobila na brzini in se ti je do prvega ovinka celo zdelo če nisi mal na dirkalca, da bi pa pomislil, na ravno izrečeno idejo o ... , ni vse za povedat, a je bilo mrtvo resno, si povsem pozabil. Pa ne da je bilo samo o motorčkih. Ja, veliko, a je bilo veliko tudi vseh ostalih tako značilnih za tisti čas. Čas odraščanja, ko

še ne veš, a bi. A kaj? Pojma nimam, a se čuti kot nujno.

In smo iskali. Od pripadnosti grupi, sekti (ene vrste), sigurno predmestni mladeži, se je kar kazala razlika. U pa punce. Tega je bilo ogromno, a je bilo še v domeni črede in je nekako kar samo od sebe ratalo, da so nekateri pač alfe, mi bi pa čisto drugače, če bi se le kateri opogumil.

So bile celo zgodbe a tretjih oseb. Sem slišal. Ali moj stric enga pozna. Al pa je pravil en kako.

Seveda je večina zgodb in dogodkov dobila svoj konec. Če že konca ne, pa sigurno intermeco precej zabeljen. Pa so bile le sanje vaških, primestnih pobov o kraljičnih iz kakšnih filmov. O dekadenci sem potem čez čas slišal, ko sem že po svoje odvijal.

In ravno o tem sem hotel.

Saj nisem vedel, ali se celo zavedal, a kar nekako samo od sebe se je obrnilo in sem začel po svoje zahajati. Še vedno je bilo precej glasno, če sem se tam namalal. Ja na garažah vendar.

"U kje pa tebe nosi.

A si saj kero fajno zahaklal?"

Pol je bilo pa že o vsakdanjostih.

Mileta so zaklal, sem vedno pravil da ga bojo, ko je škarje sabo nosil.

Mile je bil zares poseben tič. Sin hišnika, je imel vse polno idej. Je vrgel topovski udar, ko smo bili ravno pod tuši, ko smo še orodno telovadbo trenirali, zraven se je pa gromko režal, da je odmevalo po celi kleti. Seveda, smo bili mi kaznovani, ker mile sploh ni treniral z nami.

Pol je nosil vsaj bokсар, velikokrat pa še škarje, ker so bili noži prepovedani. S tistimi rečmi je še kar težil. Ponavadi se je spravil na enega in mu po dolgem in počez razlagal, kako bi katerega razsekal, če bi ga le napadli.

"A bokсар?"

To ti je kos železa oblikovanega po prstih, da bi oponentu čeljust zlomil. Tega sicer nismo nikoli doživeli, nastopanja pa veliko in velikokrat, je bil kar popularen. Še celo modeli z bodicami, a ti so bili menda samo za v filme.

Čez čas so se pojavili lončaki. V resnici ne vem če se je tako reklo, a niti ni važno, ker takrat sem pa že redko obiskal družčino na garažah.

"A lončaki?"

A se spomniš Bruslija (Bruce Lee)? V tistih filmih so se mlatili skoz (skor), z rokami, nogami, za rit pa nisem siguren. Pol so imeli razno razne pripomočke. Bedgajsi (bad guys) so imeli nože in zvezde in kaj vse ne. Ta najhujši še celo brzostrelke. Čez čas pa še topove. Pol je pa že dolg čas ratalo.

(Zato je raje čaknoris prevzel

(A veš da je Čak Noris umrl?

A mu je že bolje!)

)

Kar je pa Bruslija razkurilo. Je reku, čeprav kitajsko ne znam, a nekaj na to temo:

"Zdej mam pa jest tega dost."

In je prvo mal cvilil.

A se spomniš, kok je blo hecn?

"iiiiiiiiiiiiiiii!"

Pa take. Pol je ene tri na karate, zraven naredil špago v zraku, kot Nadjakomaneči (Nadia Comăneci), ene tri z nogo za uho speku. Če pa še niso nehal je pa iz rokava potegnil lončake, z njimi prvo mal telovadil, zraven ispuščal tisti njgov:

"iiiiiiiiiiii iiiii IIIiiii"

in če še niso nehal je potem s tistim kerga po piskru. Če po prstih ni zaleglo.

Pol je bilo večinoma konec, a to je itak odvisno od scenarija. Pa nisem hotel o tem, temveč o lončakah.

To sta dva količka, mal na pendrek, kot dva pendreka med samo zvezana s ketno. Pol za enga držiš, z drugim pa praviš

"iiiiiiiiiiiiiiiiiiii"

Nima veze.

Gremo dalje iz garaž.

Tudi redčilo se je kar drastično. Dva sta se do smrti zaletela, tako da ni bilo niti več lušno poslušati nakladanj, so dobivala povsem življenjske dimenzije in je neslutena imaginacija postajala zelo redka.

Tako da.

"A greš z nami jutri na Poljane?"

Je vprašala. To je pomenilo disko Poljane.

Živa je hodila sicer na Šubo, a jo je bilo povsod dosti, tako tudi na takrat zelo popularni gimnaziji Poljane ter posledično še disko v bližini.

"Saj nobenega ne poznam."

"To pa je problem. Mene se drži pa ti bo vse jasno!"

"OK no!"

"A že doug čakaš?"

Je vprašala potem ko je zamudila pol ure. Saj je bilo menda manj, a se je dojemalo celo več, a da ne bom izpadel tečen pač toliko. Živa je tip človeka, ki stalno zamuja, je sila glasna, posebej če je kaj v zvezi z njo.

Naj raje imam, kadar takole zamudi, ali pozabi ali pa kar kaj, tudi tega slednjega je bilo ogromno, potem pa na dolgo in široko razlaga kaj vse se ji ni zgodilo in potem še vse interpretacije, če je ne bi un zafrknil, bi pa bilo vse drugače. Eni potem ko nekaj zafrknejo sila veliko govorijo menda z občutkom da je potem kaj manjša krivda, ali kaj.

Pa če bi bila kriza, pa ajd, ampak tu je ni in res ne vem zakaj je potrebno vse eno toliko in tako na glas razlagati. Verjetno samo navada. Kriva al ne, bolje da vse druge potunka, kaj pa veš, kdaj prav pride.

Koga?

Ma, saj niti nima veze, če pa že glih težiš. Na primer, avtobus, da ne omenjam šoferja, ki se je moral še nekaj meniti, preden je odpeljal. Pa potem vse rdeče, zelene sploh ne delajo. Pa eni tako parkirajo, da še mimo ne moreš. Da ne omenjam, da je novi režim enosmernih čisto mimo. In tko 100 stvari.

Sam grem raje 10 min prej, pol pa več kot pol ure čakam.

"Ampak je simpa."

(simpatična)

Pred diskom, ta je je v tistih časih godil v nekakšnem teatru, vsaj tako je na prvi pogled izgledalo, al kaj bi bilo, da ima balkon iz treh strani, na eni oder v sredini še kar kaj placa, je bilo naroda, da je sploh izgledalo da ne bomo not prišli.

Se nas je nabralo, kar nekaj. Ajd ene 12 po tamalem. Živini, iz vseh vetrov, sam pa tudi nisem sam prišel, čeprav je tudi tu bila mešanca.

Se niti nismo ne vem kaj spoznavali. V prvem trenutku celo nekaj. Potem ko je povedala vse o prevozu in povezavah na, je omenila:

"Frenk, Andrej.

Andrej, Frenk."

Pol smo šli pa že noter. Je bilo interesantno, ker noter niti ni bila gužva kot na 9tki ob 2h. Saj veš tisto, ko so še sardine v konzervi bolj po redko. Sploh ne. Notri je bilo namreč ene 45 stopinj, 35 pa sigurn. Ampak manj kot 30 pa sigurno ne. To je bilo na balkonu, v parterju je bilo pa malo bolj znosno. Zatorej je bilo toliko naroda zunaj.

Smo se razporedili, po prostoru, bolj po robu, sam sem pa itak zavzel pozicijo an fas odra na balkonu, od koder je bil daleč najboljši pogled na dogajanje skoraj povsod. Samo kakšni črni ogli so mi ušli, sicer sem imel pa glih vse pod kontrolo.

V kakšni drugi situaciji bi zavzel pozicijo pred zvočnikom, da bi mi še lasje stran metalo, ko je ritem rukai prostor. To je bila kaj običajna pozicije v tistih časih, za take in njim podobne.

"A da se ne da pogovarjat?"

Lej, so stvari ki niso tako važne in je pogovor vse eno tekkel. No, vpitje, in stalno spraševanje, kajsreku?

Če ne bi bila poza, da je vse brez veze, bi mi bilo celo všeč. Namreč prvič sem lahko opazoval in to precej detajlno, super mačke iz poljanske gimnazije.

Ok, no. Iz balkona že ni detajlno.

Lej ni da bi pretiravali.

Načelno me je motila samo kugla, katera se je vrtela pod stropom in mi je od časa do časa poslala šus v oči. Nekje so se prižigale tudi raznobarvne luči. Te niso bile moteče, vsaj ne tako. Od časa do časa se je pa prižgal reflektor z belo lučjo, malo na fleš in ta me je od časa do časa prav oslepel. Prosto po Murfitu (Murphy's law), ravno v trenutku, ko sem se zagledal v kero dol na plesišču in bi jo kar gledal, pol pa šus. Tako da sem moral po njem celo malo mižati tako močno je bilo. Ko so se oči ponovno prilagodile polmraku, je pa že ni bilo več, vsaj ne v mojem vidnem polju.

Ne nič nisem imel nagledano. Frej ko ptiček na vej. Pa tudi vedel še nisem kako pa kaj. Je bilo pa v zraku, to pa ni debate. Vsaj toliko sem napredoval, da sem začel po svoje gledati in so mi spomini na klapo iz garaž že malo presedali. Tisto je bilo pa zares pod nivojem.

"Ka pa ti veš o nivojih?"

Ne še veliko, a se po malem nakazuje. Čak, se bo že, ni vse takoj. Sploh pa nikoli ne veš, od kje te prime.

In tko.

Slonim tam na ograji, opazujem prerivajočo in poskakujočo množico

na plesišču in se mi celo fajn zdi. To sicer ni moj miljeu, a kaj vse ne naredi roker da bi do punce prišel.

"A Živa?"

Ah, kaj bi to. Občasno se jo je celo videlo na plesišču, razgreto, poskakujočo, je menda imela kakšnega prednika pri Masajih, okoli nje pa tudi gruča zagretih. U, je znala. Pa saj je bila tudi fejest v mnogih pogledih. Zdej ali na srečo ali nesrečo se ne ve, a se je zavedala da ima prav posebno moč nad nasprotnim spolom, nekaj pa celo nad istim, a o tem kje drugje.

V resnici je bilo nenavadno, da je toliko časa prebila na plesišču, ker večinoma je izbrala katerega, mogoče celo s sabo pripeljala, to ni ničesar prejudiciralo, ga potem zvlekla v kakšen temnejši kot in obdelala.

Potem je bila razlika, ali je že isti večer drugega dobila ali pa je le bolj apetitnih speljala in za nepoučenega ni bila ne vem kaka kriza. Mi ki smo jo poznali, smo bili pa itak navajeni, da je občasno kateri prišel ves objokan, al kakšno reakcijo je že imel, različni različne in potem spraševal, kako in kaj, kaj vemo o. Večino smo ga tolažili, da bo najbolje do jo čim hitreje odkljuka, če je že pozabil nikoli ne bo. U tega je bilo tudi kar kaj.

Ok.

Nima veze.

Razen da me je zvlekla v disko Poljane v resnici nisva imela nič drugega. Pa še to ne vem, če ji ni ušlo. V navalu navdušilitisa je pa še mene povabila. Že davno prežvečeno situacijo. Situacijo pravim, ker je bilo točno tako.

Tam nekje na začetku, ko sva se se rada videla. No, ja. Vidiva se sedaj še rajši, a tiste energije od začetka, pa že davno ni več. Večinoma samo še čenče.

Saj sem že pisal. Z Živo sva se še kar srečevala in nikoli srečala. Če je meni dišala je imela polno drugih načrtov, ko sem ji pa zapasal, sem bil pa sredi najbolj intenzivnega in je boga samo kasirala moje srčne težave.

Že kot smrkliji smo ji bili preenostavni, potem na gimnaziji, pa itak podn. Sam sem sicer še imel nekaj kredita, še iz smrkastih časov a ga nisem niti poizkušal vnovčiti. Je pač nisem dohajal.

Ok, nima veze. Sem hotel o tisti ograji na balkonu v disku Poljane. Me ne lih o ograji, a je bila ključna za današnji štorijo.

Slonim tam in uživam, čeprav en ne bi nikoli priznal, a takole na samem priznam. Cuzam tisti pir in veselo puham oblake v že tako nasičen dim. Zraka ne vem če je bilo za vzorec. Čeprav cigaret je še gorel, iz česar sledi da je bilo še nekaj kisika tudi.

Prihajajo in odhajajo. Nekaj govorijo. Občasno me kateri objame. Saj veš, tisto, ko ti ima nekaj zelo pomembnega povedati. Pa je prenaglas, tako da lahko samo tuliš, kajsreku?

Un se pa tudi ne spomni, a je bilo gotovo nekaj zelo pomembnega ter se že preriva naprej, verjetno da naslednjemu razloži še eno zelo pomembno.

"A kaj?"

Ej, sploh ni pomembno, a verjetno, kaj o muziki. To smo stalno premlevali. Ne, nič konkretnega. Večinoma

"u pišuka kok dobr kumat."

Ali pa kontra.

Sam bi poslušal sicer Autobahn Kraftwerk, a sem prišel zaradi drugega. Tako da.

Barry White - Can't Get Enough Of Your Love Baby ,take so bile super fajn a redke. Sicer pa:
Shirley & Co - Shame Shame Shame,
Nazareth - Love Hurts, Killing Me Softly With His Song Roberta Flack, Don't You Worry 'Bout A Thing Stevie Wonder, T. Rex - Get It On, Lucy In the Sky With Diamonds, Kung Fu Fighting, Waterloo, pa take.

V resnici niti ne slabo, al kaj ko je meni že mal vleklo proti jazzu. Vsaj Kiča (Slabinac) niso vrteli, kar je bil kar progresivni disko, bi se reklo, v tistih časih.

Lej me zanese, kot branjevka. Sem hotel o nečem drugem. Da začnem že spet.

Slonim na tisti ograji. V resnici je bila ena stara kovanega železa ograja in je služila bolj kot opozorilo, ker vse tiste množice že ne bi zadržala, če bi se slučajno namenila proti robu. Ja množica, kdo pa.

Je bila sicer gužva, a nekako na varni strani.

Kaj pa je zdej to?

Lej tako se je dojemalo, da bo balkon zdržal in ograja tudi. Sicer pa še nisem bil nič na temo inženirja in res ne vem kako bi na take misli prišel.

Pa sem.

Meni stalno skozi glavo žubori kaj vse ne. Velikokrat sploh neobvladljivo. Ma ne neobvladljivo, a vsaj nepričakovano. Kako ti lahko pride na misel kaj o zdržljivosti ograj, če sloniš v disku, tam nekje on 22h na tujem teritoriju, poznaš skoraj nobenega, tiste pa, pa že precej dolgo nisi videl, vsaj tako se zdi in ob pogledu na tako milino ti gre ograja po glavi. Če ti nis fui-fui, pa kdo sploh je?

Slonela je tako malo s strani. Če sem se sam parkiral, precej na sredini, da bi imel čim boljši pregled nad dogajanjem, je tam stala ena, ne glede na ves tisti hrup in prerivanje, valovanje teles in množice, ena, kako reči, mirna miška.

Sem jo opazil že čisto na začetku, torej pred kakšno uro, a tudi takoj pozabil, je bilo toliko novega. A potem, ko se je začel kazat vzorec, ko so vsi že povedali, vse pomembno, pa magari nič zastopil, tako je bilo naglas, potem, sem jo spet zagledal. Še vedno na istem mestu, tisto oranžado po mojem sploh ni pila, ker je jo bilo isto v kozarcu, kot na začetku.

Tako stojiš in prečesuješ parter, potegneš še po balkonih in eto jo že spet. Se mi je pogled stalno vračal in zatikal točno na njej.

Ne sploh ni lepotica. Vsaj tista, katero takoj zagledaš ko vstopiš v prostor. Katera je tam in ti je tudi takoj jasno da je samo objekt občudovanja z svojo zgodbo in usodo. Tako da več kot malo daljšega pogleda, tu se govori o trenutkih, ne o zijanju, tisto je na avtobusu ali vlaku, vsaj dokler te ne klofne, kaj pa zijaš kot tele v nova vrata.

Stala je tam in na začetku izgledala celo malo nesrečna. Izgledalo je tudi da je v družbi. Mogoče je imela podobno sceno. So jo eni pripeljali, jo parkirali na balkon, potem pa odskakali vsak svoji zgodbi, naročju, kot moja živa. A pri meni z bistveno razliko, da se je meni po moje videlo da uživam, pa magari glumil tam buntovnika brez razloga, kar je bila pa tudi že ena prežvečena

poza.

Ona je pa trpela. No, to se ni videlo kako. Mogoče je samo trpela situacijo in sama niti ne toliko. Sicer se pa ni vse videlo. Malo je celo delovala kot odsotna in malček neizrazno. Če ji v kančku očesa ne bi pisalo, da ji je povsem odveč biti tu sedaj, bi celo mislil, da je ena tistih, katera je povsem indiferentna do situacije. Ja tudi taki so na svetu.

"A je slabo?"

Ne vem.

A je dobro?"

Ne vem.

A bi kaj drugače?"

Ne vem.

A sploh kaj bi?"

Ne vem."

Taki znajo biti celo malo zoprni, če ni samo trenutno stanje. Včasih tudi mene prime, da je vse brez veze. A to je stanje. Traja mogoče par ur. Ajd dan. Potem me pa že kako briga in sem kaj kmalu našpičen da bi spremenil kaj vse ne. Včasih lih vse po spisku. Kar je pa tudi ekstrem.

Sem pa res taprau.

V prostoru z toliko fajn puncami, poljanska gimnazija je slovela po lepoti in privlačnosti, gledam eno, sicer sipatiko, sploh ne mim, a daleč od kakšne popuarne lepotice.

Zdej.

Kaj je lepota?"

O tem sem že razpredal. A eni, pa sploh niso po predpisih imajo eno, prav posebno lepoto. Celo lepše od tiste zaukazane. Kaj pa vem. Menda je pogled tisti, čeprav kot že večkrat omenjeno, celota je bolj važna. In eto ta je bila ena sama milina. Trenutno z izrazom, kdo mi pa kaj more, a po moje če bi se že kateri spravil nanjo, bi pa naslednja reakcija bila neustavljiv jok. Vsaj tako sem jo dojemal.

Tako da sem, poglede preko parterja in preko balkonov vse bolj skrajševal in zaključeval v vse daljša buljenja v dotično. Občasno se je kateri zaletel vanjo, ker naroda je bila zares veliko, prostora pa ne na ostajanje. Tam na vogali balkona je bila fluktuacija večja kot tu na sredini in kadar jo je kateri ruknil me je imelo da bi jo povabil na sredo da bo imela mir.

Kako se pa to naredi? A greš kar tja in rečeš:

"Prideš k meni na sredino?"

Po mojem bi me okoli uh, ali pa vsaj ofurjala z balkona.

Ej, sem nadarjen. Če hitro ne pride kdo in me predstavi, bo še ena priložnost, kot že ničkoliko drugih, splavala po dimu, kateri se je vse bolj zgoščeval.

Dramo izgubljanja in konca sveta, ali pa vsaj vse splošne katastrofe, je končala kar sama.

Se mi je zdelo da me ni nikoli pogledala. Potem pa kar na enkrat. Se je odpravila od vogala balkona, direkt do mene:

"Ali je tu še kaj prostora?"

Seveda, seveda."

Potem mi je pa že zmanjkalo teksta.

Kaj pa naj bi še rekel?"

A da je lepo vreme. Saj menda zunaj celo je, tu sem pa poizkusil pogoltniti največji možni cmok v grlu, pa ni šel dol. Tako da sem pač molčal, naprej migal na ritem in se delal da mi ne razbija srce 100 na uro in da bi najraje skočil do stropa, ker se je prestavila ob mene. Ne vem če je bilo 3 cm med nama.

Malček manjša, v resnici za celo glavo a se ni tako dojemalo, še celo da me malo dol gleda, tako me je bilo strah, ko je rekla:

"Barbara."

In mi podala roko.

Ej, sem švicnil. Se mi je zdelo da mi kar brizga iz dlani ko sem držal njeno. Stisk roke ob živjo, vemo ne traja dolgo, meni se je pa zdelo da celo večnost.

"Ali si velikokrat tukaj?"

Ne. Prvič. sploh ne spadam sem, a me je prijateljica pregovorila, sam sem pa tudi firbčen, kako to izgleda na drugem koncu mesta.

Katerem?

Trnovo.

Ne poznam nikogar od tam.

Tule mora biti vrinjen stavek.

Glede na to da je bil strašen hrup, tu pa dva neznanca poizkušata dialog, je bilo potrebno prav posebne tehnike, katera je pa za dano situacijo ključna. Namreč. Za vsak stavek se je bilo potrebno skloniti do sogovornikovega ušesa, kar ni nič nenavadnega za poznane. Tako da je bilo takoj čutiti pozitivno energijo. Da ne omenjam, da kadar koli pokažejo ponirke pri svadbenem plesu, se spomnim na to.

Konec vrinjenega stavka.

A ti si stalna gostja?

Ne. Sploh ne. V disku sem prvič. Me je mama napodila, ker Daniela, moja sestra, stalno razlaga, da sem vedno samo doma, in da bom zgnila ob knjigah.

Prišla sem z njeno družbo, a so sami brezvezniki.

Sploh pa še ti kaj povej.

Pojdiva pred vhod, da ne bo treba vpiti.

Ja super."

Nekaj časa sva stala tam na robu množice pred vhodom ob ograji športnega igrišča. Na hitro sem povedal o kolesarskih vandranjih, o hribih že pohojenih, rekah preveslanih.

Ali bom kaj po svetu šel?

Seveda, sem slišal da je na interrailu veliko zanimivega, a bo treba še kakšno leto počakati da dopolnim 18. Sicer me mika a se tudi bojim sam iti.

"A mene vzameš s sabo?"

Pa se upaš?

S tako izkušenim ni problema.

Pa saj še nič ne vem.

Pripoveduješ prav zanimivo.

Povej še kaj o Ljubljani. Tu na Poljanah mi ni nikoli izgledala kaj več kakor odtok iz mesta."

Menda je res nad mestom precej drugačna.

Najbolj me je čudilo, ker se za vsemi tistimi drevesi na obalah dokaz o obstoju poseljenosti povsem porazgubi. Ja, malo domišljije je že treba, nič ne rečem, kar pa meni nikoli ni bil problem, pa vendar, tam je precej drugače. Dramatično sigurno ne. Lepo pa zelo. Ne vse, a veliko. Če znaš malo selekcionirati dražljaje, je pa skoraj popolno. Ja, če te brencelj piči ne pomaga lih nobena domišljija in selektivna percepcija. Zakolneš kot mornar, ker tam v čolnu celo paše.

"Takole ob pripovedavanju pa ne kolneš?"

Ne, to je odvisno od situacije in predvsem družbe. V resnici nebi klel, če se na bi družil s takimi ljudmi.

Zakaj se pa?

Zelo so zanimivi in jim oprostim vse pomanjkljivosti, sploh sem pa tudi sam precej enostaven in vulgaren tudi. Pa kot rečeno, z njimi ja, s tabo pa izgleda povsem drugače. Kar me še kar preseneča. Moraš imeti eno posebno energijo.

To mi pa ni še nihče rekel. Pa so mi že veliko. Sošolci pa itak težijo skoz in večjih butlnov še nisem srečala.

"A ti tudi kvantaš?"

Če je situacija tudi, a je redka in do sedajle sem imela o sebi sila dobro mnenje.

Butl pa ja ni psovka. A ti kere povem?

Ni treba, si lahko mislim. Mi pač ne paše, če treba ni. Razumem če se s kladivom po prstu, ko ravno zabijaš žebelj za sliko, a to si sam pa si samo mislim.

Ha, dobra je ta.

Katera?

Da ne kolneš si pa svoje misliš. To je po moje skor tko kot če bi. Samo ne sliši se te.

Od začetka ceste na grad, se takoj na začetku odcepi gasa prvo čez grmovje mimo par dreves, potem pa čez zelo lep travnik, na katerem smo se včasih hodili sankat.

A tako daleč ste prišli? Mi smo se tudi tu sankali. Verjetno sva se že takrat srečala, pa me seveda nisi opazil.

Špeglarce so piflarce, piflarc pa nikoli nisem registriral z pozitivne strani.

»Škoda, pol pa adijo.«

Se obrne in odkoraka po travniku navzdol.

Luna je bila menda polna ali pa skor, tako da je bilo ob 23h kar svetlo.

Par trenutkov sploh nisem registriral kaj se je zgodilo, tako da sem naprej mlel svojo štorijo. Kakor je večinoma hodila pred mano, so bile tudi situacije, ko sem par korakov vodil, tako da niti ni izgledalo da je izginila, a ko sem se ozrl je ni bilo.

Iš, ka pa zdej?

Isto kot če bi stal na tirih in bi zagledal vlak. Levo? Desno?

Gor, dol? Zmešan kot kura sem zapodim po travniku navzdol. Se mi je zdelo, da sem delal 5 metrske korake in to v šprintu. Ne en, dva, tri. Kar takoj sem bil na robu kjer se začne grmovje.

Ne vem ali je stala ali hodila. Tam sem jo prijel za roko, obrnil in objel.

Pol sva pa malček cmizdrila.

Fantje sicer ne jokamo. Takile pa še posebej ne, a v tistem trenutku sem potočil ene tri.

Od razburjenja.

Zakaj?

Še vedel nisem kaj se dogaja in se je že končalo, vsaj tako je izgledalo, čeprav.

Čeprav potem, ko sva tam stala objeta in ko nisem vedel kaj bi, sem začel jacljati:

"Sem mislil da si zbežala.

Saj sem. V prvem trenutku sem bila jezna, ko si tisto rekel, potem pa takoj žalostna, preden si me pa ujel pa že obupana. A to zadnje ne zaradi tebe, ampak ker sem taka zguba in bom vedno samo špeglarca in piflarca. Zato se ne razumem z razredom, zato me sestra zbada in zato nikomur ni mar zame."

Ej, mi je brbotalo v možganih.

Kaj sem pa rekel? Da se z piflarcarm ne pobiram. Če je pa res, a ti pa ja nisi to.

Točno to sem bila in sem in bom, če ti je všeč ali pa ne.

Všeč mi ni, a tudi nisi taka, ampak najbolj milo bitje zadnjih let, mesecev, dni, ur. Če bi bilo po moje bi takole ostal za vedno.

Saj ne rečem, je luštno a me čevelj tišči in se moram premakniti, si me namreč ujel med korakom in je precej neudobno.

Potem sva se pa smejala.

Vse tja gor do Šanc, kjer sem ji pravil vse bolj v detajle, kako fajn je v hribih, dolinah in sploh povsod naokoli, če le s te strani nastaviš. Da je enim to isto istočasno dolgčas a njim pač ni pomoči.

Na Šancah je ena od ograj narejena iz betonskih cevi, na katerih so betonski pokrovi. Na teh sva slonela, bolj ležala saj niso visoki, se dotikala z rameni in gledala preko Trnovega na temno barje preko katerega vijuga srebrna Ljubljana.

"En mal kičast, ampak fajn.

A je res že pol noč?

Menda da res, sicer pa nimam ure. Štejva kolikokrat bo odbilo."

Tistih 12 sekund, če nabije vsako sekundo, je bilo najlepših v najini zgodovini. Se je čutilo, da se iz tegale razvije najboljša zgodba vseh časov.

Še nikoli nisem bila zunaj po 22h. Mama bi me ubila ob normalnih pogojih, a danes ni normalno. Kaj me je pa napodila v disko. Ne bom se ji več pustila, stalno nas komandira. Mene največ, ker se ji vse pustim, sestra in ata se kar uspešno upirata. Mene ima pa za krpo za prah brisat. Tako se včasih počutim. Saj me ima rada. Verjetno. Teži pa ravno stalno in povsod. Meni se ne da z njo pričkat, pa je še najlažje da naredim kar se ji zahoče, potem imam mir. Vsaj dokler je okupirana z onim dvema. Če se ji ne pustita, pa pride zopet nadme.

Tišina. Iz krošenj se sliši šuštenje vetra, iz mesta zapoznel avto, sicer pa ni bilo zvokov, vsaj ne takšnih katere bi registriral, je pa zelo verjetno da je bil prav poseben trenutek in ni da bi se tako z vsakdanjimi banalnostmi ukvarjal. Menda je nekaj z angelni al kaj, ko se vse postavi tako kot mora biti.

"Pridi, greva dol, postajam zaspana, čeprav je vse tole precej čarobno. Ne vem, ne vem, ne vem, kam to pelje, bomo videli,"

je brundala ko me držala za roko in sva previdno stopala po lončarski stezi. Na Poljanskem nasipu me je poljubila na lice.

"Pridi kmalu, mi pokažeš Ljubljano iz druge perspektive."

Že naslednji dan sem dežural pred gimnazijo in jo čakal. Že drugi dan dočakal, a se ji je mudilo, jutri pišejo angleščino. Jutri se je morala piflati ker bo vprašana biologijo.

In tko.

When I saw you
I fell in love,
and you smiled
because you knew.
Shakespeare

PS 2

*** VERA

Mularija iz naselja:

Pol je pa prišlo zrelo obdobje našega skupnega bivanja. Ja, smo šli po svoje. Vsak v svojo srednjo šolo. Že to se je sila razlikovalo, pol pa še družba. Še vedno smo se predvsem med vikendi dobivali pod isto lučjo kot včasih. Še vedno je bilo največ zezancije. A so teme začele dobivati tudi povsem druge razsežnosti. Da ne omenjam da so se celo vici začeli razlikovati in je vse bolj pogosto, pripomba padla na neplodna tla. Kaj neplodna. Včasih se je ker prav razkuril, ker je bilo čisto nekaj drugega kakor je dolga leta bilo.

Tako da.

Ja, smo se še vedno dobili na rojstno-dnevnih zabavah. Ne pa več za novo leto. Tudi vse več je bilo abstinence za vikende.

"Sm se iz sošolci zmenil gremo"

So bili kar tiho. Zraven si pa mislili svoje.

Mogoče sem bil prvi, ki je začel po svoje, pa nisem prepričan.

Srednja šola:

Iz vseh vetrov se jih je naphalo.
"Ne morš verjet. Pa nič ne štekajo."
Ne vica ne dovtipa ne zezancije. Sila resno. Pa se je tudi tu uneslo. Samo rabili smo leto ali dve. Da bremza popusti na zaključnem izletu.
"U pol je pa svašta ven udarilo."
Pa celo tam so se kazale razlike v kulturni pod-stati.
"Ej smo se režal. In ej, so bli eni hudi.
Tem tok za vuho speku."
Mi pa u smeh.
"Pa ker model tko govori?"
To je bilo še milo.
"Ker tko guči?"
Kva dela? Dej slovensk se men.
Močvirnik."

Ja, vmes je prav kriza ratala. Klanovstvo. Tisti iz Ljubljane in okolice. Nas niti ni bilo veliko in bi komot vozači, če bi se politično organizirali, bili v premoči. Al kaj ko je vsak na svoj konec vlekel.
Da ne omenjam da je Ptujčan za Celjana trdil, da Štajerska še nikoli ni bila v Celju. Tako da so imeli, vsaj z očmi Ljubljančana notranja nesoglasja.
In so posledično bili samo individualni izbruhi, kadar smo bili močvirniki preglasni. To smo pa bili. Stalno in povsod.
Pa to so bili taki časi, se ni dalo potihno. Če si hotel še tako malo, je takoj ratalo vpitje, ali včasih še celo vsesplošno vpitje.
So bile zato, vsaj pri meni toliko bolj gor vzete male tihe miške, za katere se niti ni vedelo ali so prisotne.
Ne, sploh ne štejem tiste, v katero smo bili vsi zaljubljeni. Tista je bila na opazovanju še med poukom, kamoli med pavzami ali celo na kakšnem izletu.
Tudi ne štejem tistih ki so bile tako glasne kot mi. Včasih še bolj, in je bilo ves čas nategovanje kdo bo koga. Ponavadi so se punce iz mode povezale, prevzele pobudo in vodile tudi punce iz industrijskega in grafičnega oddelka.
A je bilo v kontekstu.
Če si imel vsega dost. Vpitja in kričanja, je bilo tako fino s kako tiho na klopco ob Ljubljanici, sprehod, ali vsaj na Kokto iti. To zadnje je bilo precej tvegano, ker se ti je takoj nalimal en, al dva, pa trije tudi ni bilo nič nenavadnega. Začelo se je sicer z:
"A maš čik?"
In nadaljevalo:
"Kva pa vidva tuki?"
Na kar je bilo obvezno:
"A veš de ...?"

Pol me pa sreča po 20 letih in izvali:
"Si me na kokto peljal, pa sploh ne pogledal.
Kdo? Koga? A res? Uprost, ampak se nič ne spomnim."

Sam tok da veš, da sem bil večinoma med taglasnimi, a mi je občasno sila pasalo kaj umirjenega. Ne, sploh ne skoz. Včasih pa kar nujno.

Velka:

In tko mi, junci iz naselja, enkrat. Se ne spomnim detajlov. Kdo je koga kam povabil, a izpade, da se nas 6. Lahko celo več. Sigurno več, a so zглеda bili nekateri tako neizraziti, da se sedaj trudim spomniti, pa več od tega, da je bila hiška na Veliki planini vsaj za ene 12 komadov. Spomnim se tudi da je bila nastlana z šaro. Našo seveda. Če si se hotel usesti, si moral vsaj kakšen čevelj premakniti, če ne celo ruzaka. Ja, po moje nas je bilo 8 ali celo 10, ker hiška je bila res premala za vse kar smo vanjo dali.

Kaj nek? Vse kar se rabi za teden bivanja na smučariji. Pa še eni tri stvari, katere ne rabiš, za katere si pa prepričan da so nujne in tko. Pospravlja v teh letih redko kdo, še tisti ki, pa je preglašen v trenutku, ko naredi prostor, še preden se usede, je že nekaj nujnega tam.

Skratka nebesa. Smo pa res užival.

Kako smo do hiške prišli? Kot rečeno se ne spomnim, a povsem lahko bi bila kakšna sindikalna od kerga od staršev. Ej, pojma nimam.

In tko mi presmučamo prvi dan.

"Luštn da bolj ne more bit."

Vse kot v filmih. A o tem mal bol pol.

Pol se ga napijemo zvečer in sploh je najbolj super možno. Z vsemi detajli na sneg hodit pol nag, ker se ti not, not ene 35 stopinj, kdo je pa takrat vedel da se peč segreje šele zvečer, čisto preveč vrti.

Jutri boli glava a nekateri se vse eno odpravimo v Tiho dolino. Vsaj na smučke ležat, če že ne smučat.

Pri sosednjem kuclnu tut ene tri prav tako tiho pa v sonce žmurkat, v isti maniri. To smo takrat tako izvedli, da si palice prekrižal v njih zataknil smuči, da je bilo še kar udobno ležišče, če nisi iz ravnotežja padel. Skratka cigaret prižgat smo znali samo nekateri, ne da bi se prevrnili.

In tko se mi tam martinčkamo. Govorimo samo pod nujno. Sicer pa bolj mižimo vsak s svojimi mislimi. Zase vem, da sem premišljeval, o onih na sosednjem kuclčku. Kaj točno se ne spomnim, a niti veliko variant ni v takih časih in taki situaciji.

Pol, pol okol poldne, ko se pojavi lakota, in pravi en:

"Jest grem v kočo pogledat če so že vstali in kaj za jest poiskat."

Mene je tudi že jalo in sem tudi začel prav počasi pulover nase vleči.

Une sosednjega kuclna pa isto. Kot bi se zmenil. Pa se kao nismo niti pogledal. Sam sem se tudi delal, da me nič ne zanima, v resnici pa sinhrono oblačil pulover, kot una ta srednja. Se mi je zdel, da je celo ene dvakrat proti nam pogledala, in nekaj komentirala pol so se pa režale. Al se mi je pa samo zdel. Saj veš, tisto ko si predstavljaš nekaj, pol pa že kar misliš da je res. Skor.

Če hočeš iz Tihe doline do Zelenega roba, ki je bil takrat absolutno bel, a ime je ostalo še iz poletja, se je potrebno povzpeti kar nekaj metrov. Na srečo je tam vlečnica in ni da bi po snegu gazil. Ter se primajemo do vrste. Ta je na koncu kar malo krdelo, potem pa počasi v lijak leze se pa redči, da na konci po dva na sidru visita.

Ne vem če smo kaj govorili. Je bilo že včeraj vse povedano. Imel sem suho grlo, pa nisem hotel snega lizati. To se mi je že enkrat maščevalo, pa sedaj nisem niti poizkušal. Torej sonce je grelo, men se je mal vrtelo. Saj se mi ni, a se rima in se zgnetem na sidro. In na sidru una ta srednja. Še preden se zavem sidro cukne, z levo primem vmesno palico, na njej njena roka, z levo pa objamem njo in srečno zvoziva precej klavrn začetek.

Prvih nekaj metrov ostanem tako. Razmišljam, pa take stvari se dogajajo samo v filmih, pa še to ta posladkanih, ter jo vse eno spustim, ker se mi je zdelo da mogoče pa le malo pretiravam.

Vlečnica gre tudi čez kuclne in na takih mestih je treba kar paziti in me na naslednjem prime za roko na sidru. Saj je tudi to izgledalo slučajno. Me pogleda, se zasmeji. So mi kar kolena klecnila. Tako prisrčnega pogleda pa še nisem videl. Oči, kot, kot, ... Kaj pa vem, a kaj slajšega se težko najde. Pa usta, pa nos, pa vsa je bila kot, kot, kot... pravljična, kaj pa drugega.

Na vrhu se smučini ločita, da sidro odbrzi novim doživljajem naproti in pobere nov par, v pričakovanju ...

Ej, kaj me brigajo drugi. Ampak tale me pa zelo. A se delam da stoično prenašam in da mi ne razbija srce kot noro in da mi je malo mar zanjo, kot ta pravega desca obnašanje.

Neumnost največja. Al kaj ko ni navada da bi neznanca objel in mu zaželen naj, naj, najboljšožn pa tak in vse. Tko da sem že za trenutek občutil tesnobo, ko ti priložnost spolzi med prsti in kaj več kot en napol kitajski (sladko-kisli) nasmeh ne spraviš skupaj.

Saj je trajalo samo trenutek. Mogoče dva. Ajd tri, ampak kratke, ko se med vožnjo od sidra do proge prismuča do mene, mi povozi smuč, kar je bilo vsaj v tistih časih sila nerodno, me prime za laket in zine:

"Si me že na začetku zanalašč objel."

Že tako sem imel suha usta, takrat je bilo pa isto kot bi imel šmirgel papir namesto jezika. Ne vem če sem še kaj dodal, razen @, @, @.

Se reži z istim unim najlepšim nasmehom na svetu, iz unih prekrasnih oči švigajo nagajive iskricice in nadaljuje:

"Hvala ti, da nisem padla. Vstopati na vlečnico mi je najtežje v življenju. Pa še rešil si me pred tistimi tečnobami.

A me ujameš?"

in se požene po strmini.

Gledam za njo. Kva je bilo pa tole? To se pa takim kot jaz ne godi. Ne vem če ne sanjam. Gledam kamerade, ki tudi s puncami ob strani prihajajo gor. Ne vem sicer a so tudi že zaljubljeni, a se niti ne oziram več, tudi sam poženem in se zložim v dolini, tik preden je do vrste prišla. Eja so se smejali in to cela vrsta. Ona pa tudi. Men se je pa sam bledlo. Pa kok je to fajna. To da se vsi smejijo in ona mene gleda.

Pol. Pol sta pa srečno živela do konca.

A-ja.

Nič takega.

Navkljub lakoti in predvsem žeji se še 3x spustim po strmini, pa se ni nikoli urajmal, da bi se z njo peljal. Tako da sem navkljub navdušenju, prav klavrno gledal ko so odvile v smeri svoje kočice, ter prav tečen snemal smuči pred našo.

Ej bi se pregriznil od jeze. Pa ker vosu pusti tako mačko da odsmuča, ko se je pa čisto vse, no skoraj vse, izšlo kot v filmih. Ja, če bi znal bolje smučati, bi se lahko vrnil in se z njo vsaj na sidru peljal, če mora na progi s prijateljicami smučati.

Sem lih razmišljal al naj smučko pregriznem, al ograjo na katero sem naslonil smuči in pravi Tomaž:

"De boš vse pospravil v koči, tudi tisto kar ni tvoje, ker kočica mora biti tip top.

A gremo že dam? A so nas ven vrgli? Pa saj je Roman zakopal kozlanje.

Ne seri.

Zvečer pridejo une tri, pa še prijatelje pripeljejo. Sem jih povabil na kuhan vin in prijazno besedo, de se mi ne boš kaj napihoval. Da si tih in se čudiš."

Ej, se čudim že od začetka monologa. Takega Tomaža še nisem slišal. Ponavadi sva z Borisom dajala povelja, ostali so pa več ali manj ubogali. Da bi pa Tomaž mene komandiral. To je bilo pa povsem novo. Pa sem se dal. Ej vse naredim sam de se ta srednja prikaže.

"Pa kako si jih povabu?

Nč, reku sm a prideš? Pa je rekla al vse al pa nič. Sm reku sevede vse, ko nisem vedel da jih je 6. Menda so iz Konic.

Ke?

Slovenske Konjice. Sindikalni dom Zreče.

In majo kočico na Velki?

Ne a so jo zamenjali, ker vedno samo na Roglo hodijo.

Ok. Saj ni važno. Sam nekaj spijem, pol pa vse pospravim."

Oj smo drgnili, pa zlagali. Se je par krat podrlo, ker je bil kup že do stropa in si hotel še pozabljeni štumpf skriti za skladovnico in se je le ta podrla. Pa jovo na novo.

Lih ta zadnjo minuto smo imeli vse pod kontrolo. Vsaj površinsko.

Zbasali smo se v osrednji prostor. Razdelili kozarce in Boris in Renata ste imela predstavo. Saj sta bila res hecna. Tako fajn sta se zbadala in vse nas tudi, da je minila urica kot trenutek. So prišle sam za pol ure, samo na glažek, da imajo jutri tečaj prve pomoči. Da jih je 14 in ostanejo do četrтка.

Sedel sem ob štedilniku, a sem jo videl ob mizi med telesi, ravno toliko da je bila obrobljena z neko ramo, drugo glavo, tretjo omarico.

Ne vem če sem katero besedo izustil. Ona se je pa še kar smejala in ... In tudi mene gledala. Ne samo govorce in ostalih, ki so lahko do besede prišli med veselico, katero sta izvedla moderatorja.

Poslavljanje je bilo hitro in veselo. V vsesplošni množici, ko so punce odhajale in smo jih vsi hoteli spremiti, vsaj do pred hiše, me je prijela za roko in dahnila:

"A ti si pa vedno tiho?"

Pol pa šla, veselo rezgetajoč v zvezdno noč.

Ej so se mi režal.

"Pa ti se se popolnoma zacopov. Tacga te pa ne poznamo. A si sploh katero besedo rekel?"

Pa se nisem veliko upiral.

"Ej, kva čm. Ko te rukne kaj takega ti ni pomoči."

Moji so sicer izvedli še en alkoholiziran večer. Sam sem se jim samo nasmihal, grel svoj kozarček kuhanega vina in bil z mislimi v nebesih.

"Uj kva je blo fajn."

Zjutraj sem bil že ob 9h v Tihi dolini. Ne vem če ne prvi. Ajde še žičničar a njega se ne šteje.

Kako so se mi vlekli ure do takrat ko so prišle punce. Niti ne vem če je dvojina a je izgledalo kot množina. So imele nekakšen tečaj al kaj. Se ustavi ena ob meni in blekne:

"Danes mogoče Vere ne bo. Je bila tako vesela včeraj, da jo sigurno glava boli."

Sem samo pokimal, in si mislil. A Vera ji je ime. Ok če že ni bolj romantično ime, saj kakšno napako pa le lahko ima. Pa še da pije. Ej, pri teh letih se pa ja ne spodobi. Kakšnih letih? Ja takih. Kok jih maš pa ti? A se predvčerajšnjega večera sploh spomniš? A dej dej. Tko hudo pa spet ni blo. Ja mal boj veselo, pa spet vse pod kontrolo.

No, skor vse.

Tko smučam, ura leze nekam proti poldnevu, vidim samo tisti nasmeh in tiste oči in ko ravno mislim oditi.

Etounetukispet.

Direktdomene:

"Zdravo.

Za domovino s Titom naprej.

Prosim?

Ah nč.

Ali si malo slabe volje?

Ne. Ne, ne sploh ne. Sam mi je hecn če kdo pozdravi z zdravo.

A res? Zakaj?

Tko partizani v filmih pozdravijo.

in zdrdram:

Zdravo, bilo je težko, a zmagal sem jaz, brigado sem našel, izročil ukaz.

A ti mena mal zezaš?

Uprost, uprost, uprost, zares traparije klatim.

A tako velikemu je nerodno. Kaj naj potem sama?

Vera, veš kaj?

A, ja? Veš kako mi je ime? Kdo si pa ti?

Andrej."

Tišina.

Tišina.

Tišina.

"A ..

A, dej ti.

Ne dej ti prvi.

Ne .. Ok. Sem mislil predlagati, če bi lahko bil malo tiho ob tebi in bi te samo gledal, ker same neumnosti kvasim."

Tišina.

Tišina.

"V redu, ampak se pojdiva usest na tisti štor, me noge bolijo."

Je imela pretesne pancarje. No smučarske čevlje.

Ji jih odpnem, se skobacam na štor. Se usedem, kaj pa vem, a

dotikala sva se z rameni in koleno. Umaknem koleno, pa ni bilo ravnotežja in se je spet dotaknem. Me prime za roko in gleda v daljavo.

Gledam v daljavo, gledam njo. Poškilim proti progi, gledam daljavo.

"A .. a..."

Spet istočasno.

"Ej, sva nadarjena. Sva se ravno prava dobila.

A ni to fajn?

Super."

Tišina.

"Kaj je bilo tisto prej s partizani?

Čisto nič, sam se mi hecno zdi če kdo pozdravi z zdravo. Sicer se pa za politiko sploh ne zanimam.

Jaz tudi ne, a pri nas je tak pozdrav čisto običajen, in če bi že rad vedel, vi močvirniki, prav hecno govorite.

Močvirniki. Ne še ti. Čak te bom enkrat res na morost peljal, da vidiš kako zna tam lepo biti.

Ja. Super. Kam?

Morost.

Kaj je pa to?

Ja morost. To pa ja vsak ve. Barje. Močvirje. Močvirje izginja.

Samo nekateri vemo še kje se ga vidi. Pa še tisto je zaščiteno.

Močvirje pa zaščiteno?

Boš že še videla. Ti se sam mene drž pa ti bo vse jasno.

To bi pa rada videla."

Pol sva pa paberkovala. No, bol sem sam. To je tisti faza ko fant naklada o vsem mogočem, punca pa prav pobožno gleda. Ko se fantu naenkrat zdi vse mogoče in finofajn, punca je pa vse bolj tiho.

"A ti pa nič ne klepetaš?

Stalno, a sedaj ni trenutek za besede."

"Vera, Vera, Veeeeeraaaaa"

se derejo s proge.

"Gremo na tečaj.

Joj, sem pozabila. Hitro se mi mudi."

Ji zapnem pancarje, jo zahaklam na smuči, zapnem bundo. Me objame in odbrzi.

Gledam, sem čisto tiho, stojim kot lipov bog, so potem moji zganjali norčije in si mislim. Pozdravila sicer ni ob slovesu. Tudi namignila ni ali se še kdaj vidiva. A ne objameš kar vsakega kr tko. Po mojem je globlji pomen, ni samo izgubila ravnotežja in se še sam zapodim v dolino. U kva je fajn smučat, pa kako mi gre danes zavijanje, v čemer sem bil vedno šibak. Sem raje smuk vozil, ker zavijati nisem znal in se zaletim v vrsto spodaj, nekje na sredi, tako da sem ene tri kot keglje zbil.

Sedaj se niso smejali. Eni so zelo hudo reagirali in komentirali, pa ni da bi tule na papir dajal, je bilo čisto preveč mastno in se gotovo nebi prijelo.

Tudi tistega angelskega nasmeha ni bilo. Skratka kompletna katastrofa.

Pol.

Pol je bilo pa najbolj-čarobno-mogoče-dogajanje.

To je bilo pa tako.

Se zopet dobimo v naši koči. Je bila še bolj polna kot prvič. So

prišle še druge, tako da je bilo celo več punc kot fantov. V principu nebesa, a kaj ko ni bil nihče pripravljen na kaj takega. Ja, dokler je jata pobov, pol so, kaj vse ne, variacij, kaj in kako bi če bi, al kaj, ko je vse samo teorija in na realne punce noben niti pomislil ni.

Tko da.

Ja, je blo luštno, smo se razgreli, pa vendar je bilo vsega preveč.

Sedela je ob meni, sva se fino tiščala, a ne samo midva tudi z leve in desne smo se tiščali, in se kaj več kot režati niti ni dalo. Pa saj na začetku se niti ni pričakovalo. Pol, pol je pa postalo prevroče. Tudi snov od včeraj se je ponavljala, tako da so eni parčki mrknili. Tudi midva sva, so naju poslali po cigarete na Šimnovec. Ej, če sem si pa česa želel, sem si pa, da bi bil na samem z Vero.

Še izmišljevanja neumnih izgovorov ni bilo treba. Takrat ko je obema jasno, da je za lase privlečen vzrok, zakaj bi sedaj midva sama bila, pa sta oba za, pa vzrok niti ni zelo pomemben. Bolš ne bi moglo bit.

Zunaj je mraz pritisnil, da je bilo še na ravnem ledeno. Pol od Zelenega roba proti Šimnovcu. Pol je bilo pa najbolj možno.

Torej. Naša kočka je bila malo za vogalom, tako da nisva šla po progi. Kar je tudi pomenilo, da je bilo vsaj še enkrat bolj strmo. Pa se je dojemalo vsaj 2x bolj.

Torej greva od kočke do roba, kjer se začne strmi del. Že tam sem ji pomagal, pa ne vem če ni meni bolj drselo. To je namreč odvisno od čevljev.

Tam na robu sva stala, nič govorila, na nebu milijon, kaj milijon, milijarda, kaj milijarda, milijarda milijard zvezd, prav po filmsko razporejenih. Pobočje v polmraku, se svetlika vsaka zamrznjena snežinka posebej. So se videle smreke. No, slutile. So bile ne svetlikajoče, nekaj temnejše od teme, in daleč doli lučke v hotelu.

Stojiva tam, se drživa za roke in sva tiho. Zares čarobni trenutek. Še če bi bil sam. Tako pa še tolikokrat boljši, kolikor je zvezd na nebu.

Naredim korak in zvizzzz v dolino. Na absolutnem ledu se ni niti poizkušalo ustavljati. Se nalimam na kucelj, na srečo niti ne daleč doli.

Zaslišim Aaaaaaa.

Mi prileti v naročje. Leživa, globoko dihava, opazujeva zvezde in sva tiho.

Čarobnost trenutka, sam bi kar tam obležal za vedno, prekine:

"Sem mislila da je konec s tabo.

A je bil tisti aAaaaa začetek Andreja?

Jaaa."

In me še bolj stisne.

"Veš kaj? Jaz bi tudi tu ostal za vedno, a mraz pritiska in ne da se morava še spustiti do Hotela, še nazaj morava pa mi ni še jasno kako bova tole izvedla. Prit te poberem."

Jo pobiram, me objema okoli vratu. Se delam da ji pomagam da ne pade, ne da si najbolj na svetu želim, slučajnega srečanja ustnic. Padeva. Sicer ne tako razburljivo kot prvič, a vajo ponoviva. Tisto z ležanjem in gledanjem zvezd in tišino.

I tko do dol. Sploh nisem štel. Tudi ni bilo več pomembno. Se je vedelo, da niti ni treba besed, tukaj se nekaj plete.

In vkorakava v hotel.

Naročim čaj z rumom, 2x prosm, pa kok to košta, pa hvala in ga

prinesem k mizi katero je med tem izbrala.
Sem jo lih prijel za roko, da bi začel neumnosti kvasiti in ti od sosednje mize slišim:

"As-ti-un?

Ker?

Koko se toj ata piše?

A T A.

Dej ne tež, me je učiu kitaro, pa skos po glau touku k nism vsega od taprve znala.

Ja pol je pa taprau. Mene je tut, če me je le dohitel. Na srečo sem bil večino časa hitrejši."

In se je usulo. Kva vse ni moj ata počel kot učitelj na glasbeni šoli. Sem se sicer zezal na njegov in svoj račun in bi se še, a je postajalo mučno, če imaš kraljično poleg, bodočo boljšo polovico, ej, kva vse ne, pol se ti pa tkole vse na glavo postavi.

Smo se še nekaj časa zezali pol sva pa šla.

Sem bil prepričan, da sem ravnokar punco zgubil, čeprav je še zares dobil nisem.

Greva od Šimnovca gor u šumo. Ni bilo tako strmo pa tudi po progi ni bilo tako ledeno, čeprav ...

Se pojavi luč, pa en lih začne ene mastne besede, pol pa baterijo u luft.

Videlo se ni nič a sem si živo predstavljal, kako je monolog zaključil na hrbtu, baterija je pa nagajivo poskakovala v dolino in delala vesele kroge.

Drugače bi se na tako situacijo režal, v družbi mojih bi ratala pa vsesplošna veselica, tako sem jo pa samo za roko držal in sva prav previdno stopicala v breg.

Kar traja vzpon, takole v črni nočki, še podnevi ga je za ene pol ure in to poleti. Takole poledenelo pa celo uro. Če pa čakaš da bo rekla:

"is takim kretenom pa jest že ne bom hodila,"

pol je pa ene tri ure na uro. Matr se je vlekl. Pa sem bil čist tih. Zelo sem pazil, da ne bi pretiraval in da sva imela njen tempo. Tudi poti sem zbiral raje po ovinku, da ja ne bi padla.

In tko že malo obupano, nekje na drugi tretjini, ali pa še malo bolj gor, me spotakne, pade name in leživa in njena topla sapa na mojem vratu in me objema in sem najbolj srečen človek na svetu.

Saj vem takrat bi jo moral poljubiti.

Vsaj tako je v filmih. Pa nisem zbral poguma.

Ja, držal sem jo, da mi ne uide in bi tam še danes ležala, pa je rekla da se ne prehladiva pojdiva raje dalje.

Če ne bi bilo tako ledeno bi po eni nogi skakal, tako srečen sem bil.

Prideva v bajto, tam pa zatišje. Glavnina je šla na sprehod in verjetno v punčevsko bajto. Tu eni tarok, dva v kotu kr nekaj šepetata, midva sva pa sedela tam, se gledala, gledala druge, se nasmihala in sploh je bilo vse super. Pol reče ena,

"jest grem spat. Vera a boš tukaj prespala?"

Vera zardi začjenja vstajati, a se je videlo da se ji nikamor ne mudi in išče rokavice. Sedel sem na njih, tako da me je morala še enkrat objeti, da me je prestavila.

Mi pomaha. Gledam kamerade pri taroku, grejem glažek kuhanega in vzdihujem.

"Uh kva je fajn."

Sem si mislil rekel pa nič.

Fax:

Vero sem srečal pri Konjskem repu. Je sedela s svojo klapo in so bili sila glasni. So morali že kar katero pivo popiti.

Ko me je zagledala je kar zavriskala od veselja.

"Fantje to je pa moj prvi fant."

In me odpeljala. Z roko v roki, pa malo tudi objeta sva šla ob Ljubljani do Šušarskega.

Sicer precej spremenjena anatomija obraza, iz rosno mlade deklice v super babo, je še vedno kazal najlepši nasmeh na svetu. Tudi oči, sicer za spoznanje kalne so bile še vedno mamljivo lepe.

Pa se mi je že na Tromostovju zdelo čudno, da bi jaz s tako hodil.

Ja se pozabaval. Super fejest mačka. A čisto preglasna zame.

Pol pri Zlati ladjici sva pa že obdelala, čeprav ne vem kako lahko tako hitro prideš na tako temo, če človeka ponovno srečaš pa toliko letih in si zraven še neznansko vesel da ga vidiš. Cigani dol, pa Slovenci gor, pa Šiptarji dol. Skratka čisto nasprotje moje.

"Zdej.

Ali sem se sam tako spremenil?"

Ne rečem da nič, a tole je kot dan in noč. Ali je pa ona naredila obrat za 180 stopinj.

Lahko tudi, da takrat nisem videl, ali pa sploh nisva prišla tako daleč.

Pa sva prišla precej daleč.

Vključno z prvim poljubom in pol ko ne veš kako naprej in vsi zapleti na to temo. A temu se potem na stara leta režiš, takrat je pa to silen problem. Do tega, da me je potem še domov peljala, tam pa kriza. Ata je še bil. Mogoče celo on samo vljudnostno, a sva se vsaj pogovarjala, dokaj neobremenjeno. Mama je pa povsem zatrokirala.

"Ej tacga pa že ne boš vzela.

Pa kdo se o tem sploh kaj meni?"

Nekaj časa sva se še švercala. Čeprav je bila še tako zatrapana, je na koncu le mamina obveljala. Z objokanimi očmi sva se sporazumno razšla. Dolgo sem gledal za avtobusom v Slovenske Konjice.

.
. .
.

Sploh ni bil v Konjice. Je treba v Celju prestopiti.

Tudi bil je en svetel in sončen dan, kar pa ne paše k poslavljanju. Še posebej tako dramatičnemu. Bi moralo vsaj deževati, ali pa zaradi primernosti trenutka, vsaj grmeti, če ne še potres in vesoljni potop.

A ni bilo nič od tega. Narod se je gnetel okoli. Vozači so lezli na avtobuse. Petek je en poseben dan. Mal pomečkan od včerajšnjega žura. Potovalka polna umazanega perila. Doma bo mama težila, a bo vsaj prava hrana.

Ej koga je pa brigalo, da se je ena fajna zgodba ravno končala in naredila prostor novi.

U pa je bilo super.

To se ne zgodi vsakemu, da te en cug na vlečnici pripelje v novo obdobje.

*** Brstenje

Ej me je razgajnal. Pa ne samo mene. Večino. Večino v teh letih, pri tej starosti, pa še u luftu je bilo nekaj. Nismo še vedeli kaj, a je prihajalo iz vseh koncev in konotacij. To bojo kateri bolj pametni razložili, od kod, a bilo je povsod. Ne, ni samo puberteta, pa zelena bukova, pa ptički pojejo, "brasles" sicer samo napredne, a ne več eksota. Osvobojali smo se.

"Zdej. To je tko."

Dan ljubezni je bil sicer že zgodovina, a še kako prisoten. Bielo dugme, bi zamalo omajali primat na rock sceni, pa se progresivci nismo dali. Z zadnjimi močmi so pritisnili. Rešil nas je Carlos Santana Black Magic Woman. Pol je pa še Buldožer Pljuni istini u oči in smo bili na varni strani, ter smo se lahko zopet predajali progresivnim strujam, kot Joni Mitchell, Bob Marley, Maharishi, itd.

*** Boom

Pop Boom Festival pa zasluži posebej poglavje. Verjetno se je v določenih krogih dalj časa pripravljaj, a med nami je počikolo kot bomba.

"Pišuka, a veš ka?"

"Ka?"

"Še enkrat bo vutstok (Woodstock)!"

"A dej ga sekat. (samocenzura)"

"Skor tko, u hali bo festival, vsi tabolši pridejo."

Sicer sami naši, a že to da bo trajalo je najboljšmožnfajn. Poznam samo Domicla in Leve (Tomaž Domicelj in Mladi levi), ostali pridejo pa iz Juge, super bo, ti povem. In je bilo. Menda pričakovanja bolj, kot potem festival.

Ker.

Ker nisem imel kondicije. Seveda smo prišli ene 2 uri prehitro, v upanju, da se bo dalo kje not smukniti. To smo kar znali. Nekaj smo jih poznali, nekaj se jih je pa vedno našlo, če si prav nakladal, mu ker cigaret dal, se je potem proč obrnil in si pač not padel. Takrat se pa ni dalo. Še Bobi ni not prišel, pa je bil njegov stric šef tehnične ekipe, haline ne od organizatorja. So svoje postavili in ni bilo trte mrte. Ni bilo drugega, kot karto kupiti. Takrat na začetku še ni bilo cenениh in dragih. Ena za not, pa se slikej.

Začetek je bil evforičen, skakanja in norenja, kot na tv na Vutstoki, pol. Pol je pa kar trajalo da so se naslednji naštimali. Veš da je šlo masikaj narobe. Že po difoltu, če pa še Murphy kero reče, pa je, kar je, tako da pri naslednjem, ni bilo več tako

našpičeno. Eni so sicer še vedno skakali, drugi smo pa že samo gledali in včasih malo ploskali. Čez čas pa še to ne. Sem že pri drugem okoli zijal, pri tretjem, pa že resno razmišljal, če ne bi šli raje na koš metat.

Sem sicer še ostal, še ene dva, pol pa šel. Bila je že nočka in sprehod v mračnem Tivoliju mi je res legel. Še težakov ni bilo pričakovati. Te smo sicer redko srečali, ker v tistih časih, si redko šel sam čez mesto. Vsaj dva, pa reje več. Večinoma mala jata, včasih pa tudi velika, tako, da ni bilo problemov. Ja, če smo Savčane ali Šišnčane videli, a smo naredili velik ovinek, tako da ni prihajalo do problemov.

*** Mungo

Tole vse splošno rokanje bo potrebno profilirati. Samo da diši po roku pa je že fajn. Lej, ni. Sicer še ne vem kam, a po moje bo le potrebno proti džezu (jazz) naravnati. Še sreča da se nisem povsem prepustil.

Čeprav sem se prepustil rock usmeritvi in požiral lih vse kar so mi pokazali, Fleetwood Mac, Earth, Wind & Fire, Bob Marley, ki mi takrat ni sedel, sem ga zato pozneje not prinesel, so se potem na srečo godile le kakšne hecnosti, npr. [Mungo Jerry - In The Summertime](#).

"U, smo prdeli.

Ma, ne."

A se ne spomniš, ko so peli, kar koli že, je bila spremljava:

č čč @,

č čč @.

Tale @, sicer ne vem kako napisati, je pa najbolj uporabljen glas, v precej konotacijah pa celo beseda, pri 99% Slovincih. Uno ko te tršica sprašuje, pa ponavljaš samo @ @@ @@@. Ok pri spraševanju, a ko kakšen politik nastavi, mi gre pa res na jetra.

Nima veze, tisto poletje je bilo treba špilati In The Summertime, stalno in povsod. Kakor mi je bila na začetku fajna, pa sem se jo tudi precej kmalu naveličal. Ne zaradi pesmi same, temveč, ker jo je bila edina.

Kje je pa prdenje?

Č čč @, je lahko tudi č čč prd. Lej mal džerija moraš biti pa rata.

Tako da.

Sem še raje okoli gledal, kar sploh ni bilo težko. Že tako sem rad na vajah bil, na jazz festivalu. Ja, mi smo imeli še pouk, festival se je pa že začel. Okna smo imeli odprta, takrat na začetku poletja zna že kar toplo biti in tisti čas je zares čaroben v Križankah. Kostanji so ravno zavzeli vso razpoložljivo svetlobo, super fajn je ven zijat in na kero mislit, al kaj ko te stalno motijo. U teh je bilo pa tudi veliko.

Večinoma so imeli vajo pred nastopom zvečer in smo znali biti že dopoldne sila glasni. Včasih so bili celo kerri jazz rockerji, veš da sem šprical. Pol, pa tega tudi ni bilo malo, u, en je bil pa res poseben, so hodili uglaševat inštrumente. Z akustičnim klavirjem je zares sitno. Je stal čez noč zunaj, sicer fino pokrit, da bi mu bilo bolj lušno, al kaj, kakšen Stainvej (Steinway & Sons) je znal biti posebej tečen, kot vsi aristokrati in ga je bilo treba še enkrat uglasiti. Menda veš kako gre

uglaševanje. Traja in traja, stric, vedno so bili mocki (moški), pa eno zašpila, pol pa mal ključ obrne. Za ne poklicane, se mal igračka, menda sila fajna zaslužijo, ker uglaševanje klavirja ni vsakemu fušarju dano. Pa spet so blazne razlike. En v uri ali dveh, vmes še kero fajno zašpila, sploh ni moteč, celo fajna, če ni kakšne boljše muske. Un pa. Je lih čist cel dopoldan, stalno po isti tipki tolkel. Sicer vmes mal ključ navil, a se ni slišala razlika. Skratka vsaj 4 ure stalno isto, veš da so bili svakojaki komentariji.

Pol pa, sicer samo kor intermeco, je pa zvečer en Japonec po klavirju skakal in ga seveda razlomil in smo prvič videli in slišali za free jazz performans.

Res ne vem zakaj je bilo treba klavir uglasiti. Da je bil sploh ta drag pa še koncertni. Mar bi en star pianino razlomu, bi bil čist isti efekt. En butast Japonc pač.

***** Moj trud ni opažen**

To je pa tko:

Da si posiležn ni lepo.
Da pa nisi pa ni zdravo.
Ena zdrava mera, nekaj vmes.
Koliko?

To je pa od vsakega posebej različno,
in predvsem od situacije in prioritete.
Kaj ti je v dani situaciji bolj pomembno?

Ni da bi se stalno silil. Prav tečno izpade in zna imeti prav nasproten učinek od pričakovanega.

Da pa bi se udinjal vsakemu in povsod, pa že zaradi principov in usmeritve ni mogoče. Nekateri osebkovi in nekatere situacije so mi pa še posebej zoprne in zatorej odpadejo, ali pa samo kar je najnujnejše da se z čim manj energije skozi pride. Ker je pač obvezno.

Pa zopet nekatere situacije in posamezniki, ki so sila odveč in zoprni, morajo vsaj zvedeti da so pogledi na materijo tudi drugačni, da ne bi mislili, da so edini zveličavni in da se ne bi polenili v svoji samo-vsečnosti.

Verjetno je pa to vprašanje kulture. Ker v časih, na primer pri puncah, je že zaradi bontona zaželjeno, da jih spustiš naprej. Pa pri starih, pa da ne naštevam.

S tem tudi pokažeš kakšen si sam. Al si grebo. Al si grebo, za katerega ni preprek. Al si grebo kateremu ni ničesar mar. In take.

Al si pa samo v dani situaciji povedal, pokazal, kar ji gre. Sigurno pa ne odpovedal. A to pa ne. To je pa napaka.

Napaka je tudi, da se nisi dani situaciji že v začetku prilagodil. Ker ko te enkrat rulja ožigosa za npr. piflarco, ali zabušanta, ali kaj hujšega, grebatorja. Potem to popraviti, je sila odvečno delo. Da ne omenjam težko včasih pa nemogoče.

Malček se je že treba pomujati (brez Muje se še čevelj ne obuje).

Mistakes are prof that you are trying.

*** Anka

Ok. nima veze.

Ni bil samo jazz. Tudi pop, pa še kaj, ker tisto pomlad je bilo nekaj v zraku ti povem.

So bile tri. Me sicer nobena ni šmirglala 5%, no, Vida je potem v jesen le nekaj nastavila, a je bilo poletje vmes in kakor se reče, prošo voz. Sem jo sicer peljal na Ljubljano in mal sva se božala, a pogreta župa pač ni tako fajn.

V resnici ji ni prav nič falilo, na nekateri koncih super fajn obdarjena, al kaj ko je haklc v celoti. Če bi me tisto pomlad pogledala, bi me lahko komplet zmešala. Kaj pa veš kako se to lahko konča. Lej mogoče celo tega ne bi pisal, no, verjetno kaj drugega. Pol v jesen sem imel pa že drugo zacahnano in razen poizkusa, več ni bilo.

Anka je bila v Srečota, ker je imel iste špegle kot Elton John, pa kaubojke na naramnice. Sicer ni znal ne peti ne igrati, glumil je pa precej dobro in mi jo je speljal lih pred nosom, ne glede na moje ob tla metanje, da bi mi vsaj pogled naklonila. No, saj mi ga je. Sedela sva skupaj in sva izmenjala precej informacij in pogledov. Sam sicer še precej nedefiniranih a se je tudi tu premikalo. Tako da sem moral, hotel ali ne, bil rocker al ker koli, poslušati tudi Abbo, če sem se hotel prikupiti. Kot rečeno, je pa itak potem Elton zmagal.

Pri Jasmini podobno. Mi je razložila vse o butastih sošolcih, da smo vsi preotročji, da sam še niti ne tako, a njej so vseč starejši in ga je celo pokazala kateri, ej, ta pa je bil gospod srednjih let, pa raje malo starejši. Da bi se takoj poročila z njim, če bi jo le pogledal. Ok. Do teh pogovorov sva prišla počasi, prej sem pa moral poslušati Marjana Deržaj & Braco Koren, pa take.

Tako da, po muzični strani multi-kulti.

Fall seven times,
get up eight.

*** Nabor

Po pa pravi mama:

"pošto maš."

Kdo bo pa meni pisal, če sam nikoli nikomur. Ja, včasih dobim katero razglednico, se potem celo spomnim, na primer gor na Veliki planini, da bi se spodobilo vrniti pozdrave, al kaj ko ne vem naslova, tako da, niti ne omenjam, če se srečamo.

"Sem ti hotel pisati, pa nisem imel naslova.

Butl."

Na tisti dopisnici je pa pisalo Poziv na nabor.

"Kva? As znoru?

Jest bom umru če moram v vojsko.

Pa saj smo še otroc.

Mami, mami, as vidla, kok sm jest bogi?"

Postajaš zrel mož in je kaj normalno da odslužiš kar ti gre. To spada k splošni izobrazbi in bodi raje ponosen, da boš služil narodu in domovini.

Včasih je bila pa res nemogoča (skor vedno).

Joj kok smo tumbal. Kakšne vse zgodbe se niso rodile. Pa nehale niso. V resnici so se samo stopnjevale. Potem, ko je postala zgodba o služenju vojaškega roka, samo še grozljivka, kaj to trliler, še un film o izganjanju hudiča ni nič, v primerjavi s tem, tam.

Pol.

Pol so se pa začele štorije, kaj moraš narediti, da se je rešiš. Najbolj enostavno bi bilo roko odrezat. Pa ne vem če še ne nogo. Une z samo eno roko tudi vzamejo za kanon futr. A ne veš kaj je to? To so uni ki takoj umrejo, ko prva puška počí.

"Zdej to je tko."

Pa ne bi zdej o proslavah.

Sploh pa kaj boš pol brez noge ali roke. Ajd po pa prst. Kazalec na desni roki. Ja, pa ja, sej lohk s srednjim streljaš. Kok zadaneš je že druga zgodba, a eni z vsemi okončinami nič. To je od karakterja odvisno.

Sploh te pa lahko prisilijo da z levo streljaš, da ne omenjam, da kuhaš lahko brez dveh prstov. Moj stric je mizar in vse naredi, brez dveh prstov.

"Ka pa pol?"

Dobr je če se narediš neumnega. Pol te sicer pošljejo na Polje, a tudi dobiš potrdilo, da si fiu-fiu in pol težje dobiš službo.

"Tep se sploh ni treba delat!"

Pol je bilo sicer nekaj prerivanja, a se je uneslo. Zaradi takih pripomb se pa že leta ne hudujemo.

Najbolj ziher je če maš veze, a ne vem če ne celo med generali.

Lej, roke si ne bom odrezal, še prsta ne, čist preveč boli. Butastega se ne bom delal bolj kot sem že. Vez nimam. Če me potrdijo na naboru, grem pred vojsko na Sfingo in se dol vržem. To je najlepše, da sam zbereš smrt, da ni leta in leta dolgo bolehanje, ko si še riti več ne moreš obrisati, pa še videl bom kako je leteti, to me pa tudi že leta črviči. Ampak, če popravim opisno, mogoče naredim razred in je potem še fax. Skratka, preden poletim iz Severne triglavske je še 7 ali 8

let, tako rekoč celo življenje, do takrat pa žur do jutranjih ur.

Potem na naboru.

Smo v vrsti stali še na ulici, so nas po 10 not spuščali. Kostanji so že odvrgli liste, oni so med prvimi, ko je še vse gor, po kostanjevih listih pa že lahko brodiš in zelo luštno šelestijo. Če pa še kero za roko držiš je pa že kot v pravljici.

Tole tu to ni. Kostanji so, brodimo po listju ne, da bi se pa kerga dotaknu, pa tudi pod slučajno ne. A smo descil al ne? Stojimo.

Sonce še kar toplo, nekateri se pomenkujejo, se je le zgodilo, da so znanci, pred mano in za mano noben poznan. Vsi grdo gledamo. Kislo grdo, ni da bi poizkušal vice pokat. Tudi sanjarjenje mi ne gre, sem preveč prestrašen. Pokažem sicer, da sem trden mož jeklen in mi pač dol visi glih vse, vojska pa še najbolj.

Nas 10 prestavijo na hodnik. Že spet čakamo. Ob vratih na koncu stoji vojak, s pogledom na vrt in kostanje. Po moje preišljuje kako bi bilo iz eno z roko v roki po listju brodit.

Kar traja. Mimo nas vsakih par minut odide poklapan mladenič. Po se prikaže še en vojak in zatuli:

"Skidaj košulju!

Ka pa je to?"

Sam sem zaradi morskih obiskov precej domač z srbohrvaščino, kakor smo ji takrat rekli in začnem slačiti srajco, kakor potem tudi še ostali. Se ne da reči ali sem edino sam razumel povelje, je bilo čisto premalo časa, da ne omenjam, da sploh nisem spremljal. Bil sem med listjem na vrtu.

Nas razporedijo ob steno v precej velikem prostoru. Lahko bi bil razred, čeprav nisem slišal, da bi tu bila kdaj kakšna šola, ali pa kaj na to temo. Menda, da je bila nekakšna manufaktura, al kaj? Na drugem koncu malce daljša miza, lahko bi bila tudi sestavljena iz več, a se ni videlo, ker je prt, al kaj je bilo visel povsem do tal. Za mizo dva oficirja, takrat še pojma nisem imel ali vodnik ali general, zame so bili vsi glih butasti. Ta srednji pa čez uniformo belo haljo. Levi in desni sem se za hrptom srednjega nekaj menita, precej na glas, a nisem razložil, ker vojak ki naj je pošiljal stat brez srajce pred mizo je bil tudi sila glasen, ta srednji, kao vojaški doktor je pa tulil, ta čas ko sem pred mizo stal:

"Jovane, daj duplu bez šlaga, i da ne čekam. Jasno!"

To je bilo namenjeno v sosednji prostor, kjer se je videlo, še nekaj vojakov za mizo, verjetno so imeli tudi kofe kohar in verjetno je bil en Hopan. To ti je v cirilici Jovan. Kar sem pa sam dodal, ker ni bilo čisto nobenih dokazov na to temo.

Med tem, ko je tulil, ta stavek, skratka, tri trenutke, pa ne bi sedaj o dolžini trenutkov, je udaril šampiljko na en list, v eni mapi, si predstavljam da moji in si tudi predstavljam da je šampiljka bila SPOSOBAN ZA VOJNU SLUŽBU, kakor je potem pisalo na pošti, katero sem prejel, čez par tednov in kakor so potem čez leta potekali dogodki. A to je že ena druga zgodba, katera se ima pa šele zgoditi.

You are never too old

to play in the leaves.

***Kam

Kdo in kaj sem, od kod prihajam in kam grem?

"Zdej, to je tko."

Je bilo kar kaj spreševanja na to in take teme, pač odvisno od nivoja pivota.

Komot bi lahko stalo, jest, vosu al bimbolo, sem še čist preveč otročji, da bi me zanimalo od kod sem, kam pa grem pa zelo, ker me tko tiši za grm.

Ko bi bilo samo to. Pa ni. Venó več je spraševanja in vedno več je tudi odgovorov. Večinoma sicer še vedno zezancija, pa vendar.

Nekako ostane občutek, da bi bilo potrebno bolj resno pogledati.

Ja, zezancija je fajn, celo zelo pomembna, a tudi bistveno bolj paše, če se vmes kakšne resne debate.

Teh pa tudi vse več. Sem na začetku, kar malo zanalašč na resno obračal, da bi potem hec boljše zvenel. Ali pa če sem jo hotel bolj od blizu gledati, prav resno načel debato in ne morš verjet, bilo jih je kar nekaj, ki so se dale precej zamotiti, če si tako nastavi.

Ok, tudi mene je včasih črvičilo kaj na to temo, a sem si tudi po kratkem postopku rekel, samo jednom se živi, sve je ostalo varka.

Ivo, ki pojma ni imel, je sicer zamenjal živlejnje z ljubeznijo, kar pa me sploh ni motilo, da si nebi po svoje brundal napev.

So bili žuri in zabave, al pa kavarniške debate, te sicer ob posebnih aranžmajih, ker tam se je kaj lahko povsem drugače obrnilo. Saj veš, ko gledaš tiste oči, čarobni nasmeh, ne bi sedaj v detajle in ravno razpredaš, kako je življenje, kakršno pač je, tudi o tem ne bi sedaj, ker sem mislil na problem kavarniški, in ti ravno začne z zanimanjem sledit, tok tvojih misli in pripovedi, in bi lahko celo kaj ratalo, pa se oglasi:

"Pišuka. Kva pa vidva tuki?"

Pišuka. A maš ker cigaret?

Pišuka. Sem mal prej sreču"

(pišuka je olepšava (to ti je do sedaj menda že jasno))

Tako da, v gostilni ali kavarni je bilo manj možnosti. So pa bile, nič ne rečem. Tam na Nebotičniku, dopoldne, samo upokojenci časopis na palc berejo, kelnerjem se pa še ne da vsakih 5 min hodit spraševat, ali bi še kaj, tam se je dalo, če je bila luna prava, pa magari sonce sijalo, pa zvezde tudi prav pošlihtane, kero reči tudi na resni strani debate.

Zdej.

Ali zaradi debate, problema ali lepih oči je tudi diskutabilno, a sedaj niti ne več tako važno. Ja, so se dogajale vse bolj zaresne in pomembne. Ko se nazaj oziraš, se sicer nasmihaš, a takrat je sila zares.

Ena resna debata:

*** Kajenje

Vsa poživila so križ. A brez je življenje dolgočasno.

Kajenje samo, je tako kot večina drugih poživil slabega okusa, prvič najverjetneje kašljaš, v ustih te žge, in na sploh si misliš, pa kaj me tuki nategujejo, saj tole ne more biti nikomur všeč.

Po mojem tudi res nikomur ni.

Vendar.

Kajenje ni samo vdihavanje dima. O, to pa ne. Kajenje je vse drugo, a brez vdihavanja ne gre in se pač žrtvuješ za ...

Na začetku, zato ker bi rad bil velik. Biti odrasel ali celo pravi moški. No, pa saj tudi punce kadijo. A mi ni nikoli potegnilo, da bi kadile da bi bile prave ženske. Menda bo kakšen drug vzgib.

Kadiš ker vsi kadijo. No, dan današnji je teh vse manj, a so bili časi, ko so v filmu furt na furt vlekli in to vsi. Lepi grdi, zlobni prijazni. Nema veze. Na srečo so ti časi mimo in sedaj je to diferencirano bolj na odraščanje. Na žalost jih veliko nikoli ne odraste in še potem dolgo kadijo. Veliko jih pa res neha. Ne po preizkusu, ta se zna ponavljati več let, ampak ko malček odrastejo in začnejo uporabljati svojo glavo.

In tu sva pri srži kajenja in večine drog. Uporabiti svojo glavo pomeni imeti svoje pa še kritično mnenje. V bistvu je odnos poživila in osebnost. Dokler osebnost kontrolira poživilo, zna življenje celo lušno biti. Na žalost jih veliko ne uporabi svoje glave in se prepustijo toku dogodkov. U teh pa je kolikor hočeš.

Najnevarnejši čas je puberteta. Poživila je takrat potrebno probati. Če jih ne jih boš nekoč pozneje, ko bodo posledice bistveno hujše.

Predstavlja si direktorico uspešnega podjetja, ki se ga na sindikalcu naliže da kozla, pa počne še vse neumnosti, in to samo zato, ker ne zna kontrolirati poživila in poživilo kontrolira njo.

Če je pa kaj pomilovanja vredno je pa čare mladosti odkrivati na stara leta.

Tako da, je tale naša zakonodaja strel v koleno, ker mladi ne smejo več poživil kupovati. Temu se reče vzpodbuda. Tisto kar je prepovedano je najslajše. Nič ne rečem, potreben je nadzor v smislu omejevanj. Ne pa prepovedi. Po moje bi morali v šoli učiti, kako obvladamo pivo in travco seveda z vsemi varnostnimi in vzgojnimi okolišninami. Nikakor pa prepovedati.

To je isto kot seksat v rani mladosti. Če ne razdeliš kondomov, dobiš samo nezakonske otroke in uničeno mladost, pa nič drugega.

Torej da povzamem. Dokler sam nadziraš poživila po mojem ni velika kriza. Kriza nastane ko te zasvoji.

Pa smo zopet pri kajenju. Kajenje ni nevarno. Nevarno je biti zasvojen, kar te pa cigaret zelo hitro. Preko vseh žurov v mladosti se težko pride brez. So potem take situacije. Na tem žuru ne kadimo, potem so pa vsi na balkonu. Kadilci ker ne smejo, nekadilci, ker so kadilci večinoma bolj zanimivi žurerji.

Kaj dosežeš s nekadilskim žurom. Da so vsi prehlajeni tudi nekadilci in zelo verjetno k tebi ne bodo več hodili.

Tako da. Če bi bilo samo kajenje po mojem ne bi nihče kadil. Ker pa je kajenje družaben dogodek, ritual, performans, kateri pa vse mika, se toliko kadi.

Sam še to, pa neham. Za konec sem prišparal ta najbolj zabeljeno cvetko.

Samo kajenje ni užitek. Užitek je sprostitelj, ker si zopet dobil, kar koli že. Eni pravijo, dudo. Drugi nikotin. Tretji, vsak po svoje. V resnici ko si redni kadilec, redko kdaj uživaš, v kajenju. Ker je kajenje navada in razvada, in v resnici samo doziraš, da nisi živčen, ker nisi že dolgo prižgal.

Je pa trenutek, ko se ta razvada pokaže v vsej svoji užitekarski luči.

To je pa tko.

Greš v hribe. Hodiš eni tri ure v breg. Tri ure brez cigareta, je za pravega kadilca že dosežek. Pa ne samo to, tri ure dobivaš ekstra dozo kisika, katere nisi izkusil že dolgo, ker od kar kadiš, bistveno manj športiš. Potem na vrhu, ko prideš do sape, pa ni večjega užitka, kot prižgati smotko. U, ta te pa zadane, kot nikoli prej ne in pozneje ne. Razen na naslednjem hribu.

Ti povem čista blaženost.

Ampak ne priporočam. V nobeni obliki. Saj vem, probati je treba. A potem čim prej prekini, če je pa kaj butasto je pa kajanje.

Razen da si že velik, nima čisto nobenih pozitivnih strani. Da pa bi 3 ure v breg hropel, da bi pol enga posmotkal, je pa tut neumno da bolj ne more biti.

*** Kitara

Kot že omenjeno sem se kitare oklenil zaradi misije punce. No, ne samo zaradi tega, a brez pa tudi ni bilo. Pol ko sem naredil razvoj od bluza, preko, kaj je že Dilan (Bob Dylan), aja angažirani folk, naprej psihadelični rock, saj veš, ko so vsi govorili o mamilih in muziki, sem sam to obdelal s pivom in nekaj ruma, pa sem bil že čez, sem se lotil ...

Še predno sem sem bolj lotil kitare sem tupkal. V resnici sem bobne že prej igral, a nikoli imel pravih. Večinoma na sposojenih, s časom, predvsem s kontekstom, pa vse več tolkal. Sem že napisal da se jih je kar nabralo. Pri tupkanju je interesantno to, da stalno preizkušaš še ne probano. Zato tudi raziskuješ nove kraje nove običaje in je kar naravno da prej ali slej nanese tudi na jazz.

Pri jazu, sem bil sicer precej usmerjen, pa spet ne toliko da bi se zataknil pri eni zvrsti. Ne bi sedaj od, do.

Al pa tut.

Že omanjeni klasiki Lojze in Zlate gate, lahko rečem, da so mi bili ene vrste fundament. Precej zgodaj mi je bilo dano slišati Koltrejnovo izvedbo Najljubših reči (John Coltrane My Favorite Things). Takrat sem prvič skužil, da je več kot pomemben trenutek. Lahko je nepravil, pa ti taka mojstrovina mimo odleti, da je niti ne registriraš. Sicer ne znam povedati, kaj je tu bolj pomembno, a mora biti pravi čas, kraj, vzdušje pa verjetno še ene ti stvari po

tamalem.

Pri meni se je izšlo in takrat, ko so moji kolegi poslušali Pepel in kri, Blach sabbath, ali Bony M, je meni uspelo slišati celoten album in to v maniri, ko ti grejo kocine pokonci, ko potem nekaj časa sploh ne veš kaj bi in ko čez čas misliš, tole je pa treba obvezno vsaj še enkrat slišati.

Sem imel znanca, ki je take poslušal in me je povabil. Potem sem ga pa prosil, da pridem še kdaj. In tko. Sva obdelala še ostale. Mi sicer ni več dvignilo kocin, a je bilo mnogo kaj supernajbolšfajn. Teško jih nanizam po fajnosti. Mogoče takole:

Oscar Peterson, Miles Davis,
Weather Report, Mahavishnu Orchestra,
John McLaughlin, Billy Cobham, Herbie Hancock, Chick Corea, Joe Zawinul,
John Abercrombie, Jean-Luc Ponty, Gary Burton, Stanley Clarke
Keith Jarrett,
Art Ensemble of Chicago,
Gato Barbieri, Flora Purim, Airto Moreira,
George Benson Weekend In LA

Večino so to vsi poslušali, vsi ki so kaj dali na jazz. Pa vendar je nekaj posebnosti. Jazz rock je kar prisoten. Ja, je bil tak čas in se ga je tudi dalo slišati. Da ne rečem, da so z leti celo nekateri na okoli prišli.

Pol.

Pol je bilo obdobje, ko je bilo zelo noblih poslušati Đereta (Keith Jarrett). Sem ga tudi sam. V resnici, kadar sem bil sam, ga nisem, res ni bil moj tip, a v družbi, če že vsi samo o tem razpravljalo, pa seveda, u, kok da je dobr. Pol sem pa v Unionu dve uri čakal, da bo nehal, pa ni in ni in je čisto malo manjkalo, da bi tam sredi koncerta, ko so vsi pomembni v dvorani, vstal in odkorakal. Menda sem samo zato ostal, ker se ni spodobilo. Sicer mi je bilo pa povsem mim in sem se zaklel, da tega pa nikoli več.

Na drugi strani pa.

Kdor pozna Art Ensemble of Chicago, pa saj so še huj. V resnici so. A pri free jazzu je tudi pomembna repeticijska. Pa magari je ne nešel. Je podobno kot sam igrati kitaro. Fajn, a v duetu 100x boljše. Pri free jazu pa isto. Če je pa cel ansambel, je pa že skor vse fajn. No, niti pri njih ni, a je nekaj komadov pa skoraj super fajnih. Sem jih prav obrajtal.

Posebno poglavje so južnakarji. Ker sem po duši tolkalec so mi sedli po dolgem in po čez. Sem šel z njimi, nekaterim fajn na jetra, a se nisem ženiral, važno da je meni fajn in sem užival. Južna Amerika s časom pa še Afrika, a ta dosti po tistih časih, v resnici v naslednjem desetletju.

*** rajanja 75

Ples na Šubi, Ples na Mostah

Živa in Šuba že imata zapisek. Da ne bi slučajno izpadlo da sem za

Živo lazil vse tja do gimnazije. Sploh ne. A je bila stalno tu nekje. Zgodb polna in to stalno, tako da sem bil precej na tekočem. Hotel ali notel.

"A veš ...?"

Pol je bilo pa ene pol ure, saj mogoče manj, pač glede na pozicijo zvezd, pa lune, pa gotovo še kaj.

Še če sem rekel:

"Se mi mudi, drugič poveš."

Je sicer nastavila:

"Ok, ampak ..."

Pol je bilo pa še vsaj 10 min najbolj nujnega.

A kaj?

Lej, lih vse, po dolgem in počez, zanimivo, včasih malo manj, pomembno ne vedno vse, a je znala na tak način podati, da je bilo vedno.

Tako da.

Se je kar samo napeljalo, da sem tja tudi na plese hodil, ne, ne zaradi muzike, to ti je sedaj že jasno, zaradi družbe. Je bilo nekaj njih še posebej zanimivih, sam sem jim bil pa izgleda tudi, tako da so me še na končnega povabili.

U to je pa bilo.

"Tist k prvi reče morje, da za gajbo pira!"

Smo že po vodi v Ankaranu brodili, pa ga še ni bilo, ki bi rekel morje.

Tam v Ankaranu znajo tudi kar luštni klifi biti, čeprav se ne morejo primerjati s tistimi okoli Pacuga.

Od primestnega avtobusa, tak z zglobom, čez nasad paradajzov, do roba, potem pa strmo dol na kamne pod klif. Mal ognčka, pa plunke ven, vicev lih kolikor jih hočeš, mal popupat in mal popapat.

Ampak samo fino, saj so punce zraven. Se lih ne moreš razživet.

Vsaj ne prve pol ure. Pol, ko pridemo iz nočnega sprehoda, vse tja do predmestja naselja. Po cigarete in še enga za na pot. Pol so pa še celo ene še kar glasne, pa magari cel večer nekaj zase šepetale.

Itak so pa že potalane. Če že ne dokončno, je pa pa že fajn zares in je še brez raziskovanja kdaj pa kdaj kriza.

"Ka ga pa serješ?"

Ka te pa briga, idiot. Is takim že ne bom hodila!

Koza in take."

Pa ni bilo krize. Ja malo povišane temperature, intonacije tudi, a smo jih s petjem preglasili, tako da ni nobena sredi noči deklarativno izvalila, da gre dam. Kar se je kdaj drugič tudi dogajalo. Pol jo pa išči tam on 3h zjutraj po grmovjih slovenskega Primorja.

Ej, ene pa znajo narediti dramo, lih ko jo je najmanj treba. A to je že ena druga zgodba.

Tam na tisti obali, je bilo prav v redu. Uredu v toliko, ker so moji vozači še imeli ročno zategnjeno, je lih še celo leto trajalo, da so se vsaj podobno zbondali, kot tele šminke na Šubi. V resnici niso bili moj horizont. A kot že večkrat omenjeno, meni to ni bil nikoli problem. Punce imajo pa bistveno bolj zrihtane. Kako tudi ne, če so pa sol zemlje. Skupščinskih delegatov otoci. Saj ne vsi, veliko pa.

Pol ko malo pritisk popusti, se izkaže da so pod kožo lih tako

rdeči, ne plavi in pravi Matko:

"Pejmo Čehe tepst!"

Za ka pa Čehe? Zaka pa tepst? Te ankol več ne pugledam, če to naradiš."

Dejansko ga je pustila. Sicer ne vem če že takrat, a kmalu. Sem jo ob priliki videl z drugim.

Matko je še dva pridobil, potem so se pa izgubili med paradajzom in več kot izpuljenega znaka 60 ni bilo. Pa še tistega so na vrhu klifa pustili, ker je bilo zares ozko po tistih stopnicah. V resnici so bili samo malo obdelani kamni, sicer pa fajn divje. Čez dan in trezen niti ne problem. Takole proti jutru, pa še z znakom na ramenih, pa ni da bi dol kolovratil.

Odšel sem z drugo grupo odreda. Prvi so bili čisto prezgodnji. Tretji pa ne vem če niso opoldne še tam ležali. A to so leta ko poiščeš svojo intonacijo in je vsem fajn.

"Matr je blo fajn! A ne?"

Pa veš de.

Eto o Šubi veš skor vse. Vse pa tudi ni za povedat. A ne bi bil srečen, če ne bi celo še dalj gledal. In tko, se je kar govorilo, kok da so divji žuri na Mostah.

Tko da, eto mene, pa še enga, direkt na Moščansko gimnazijo. A kako se not pride? Greš pa je. Sicer je pa bila vstopnina. So jo sicer imenovali prostovoljni prispevki, a je lih vsak dobil listek. Mogoče so domači kaj manj plačali, itak pa ni bilo drago. To še niso bili časi da bi se prepucavali, kdo ima več.

Ok, to je bilo vedno.

A je razlika, če noben nima ne vem kaj in se potem dela tam neka diferenciacija. Po pa takrat ni bilo to, ampak ker je večji frajer.

Zdej, kaj pa je to?

Tam na Mostah so se potem šli punk, a tisti večer ga še ni bilo. Vsaj sam ga nisem registriral. Je bilo pa nekaj njih, ki ti takoj padejo v oko.

Eni na način, dejmo raje ovinek. Drugi lej kok je hecn. Tretje.

Da ti to vidiš.

Torej uletiva tam med tisto ruljo. V resnici je bila samo množica, a takrat smo to tako opisali.

Tom je takoj po svoje zavil, sam sem pa tudi videl tam ene znane in sem se začel tja riniti.

Je falil lih samo še ene 9 teles, potrebno je bilo malček ovinkariti, odrivati, če si hotel pozicijo zamenjati, a ni bilo nič na temo izivanja, pač preveč naroda v prostoru in so vsi, no skor, razumeli način premikanja.

Ja če je bila kera že na daleč super najbolj možn fajn, pol je bilo potrebno varnostno razdaljo, da ne bi mislila da si v napadu. Za neizrazite pa ni problem, še če si kero vmes mal objel, saj ni vedela kdo jo, sam pa tudi ne kero si, al je bila samo kera al je bil pa še ker.

Lih zajemem sapo, v smislu živjo, pa mi ena, mejhna lušna, cel cuker, kakor sam ponavadi nastavim ob takih prilikah, sam da ni bila mejhna, pa saj o tem sem že raspredal, da ni vsaka mejhna, prou mejhna, pomeni sam da velika ni, je pa od mejhnih do srednjih, še celo v isti višni je lahko, a je fajn in to zadnje šteje. Tudi da vsaka luuušna ni da bi jo v cajtnge dal, je pa

balzam za oči. Cel cuker je pa nadaljevanje, ki pa šele sledi.

Torej tam ena, se je zanalašč pred mene postavila, tako da sem izustil lih samo ž, od živjo, ker mi je sapo vzelo, nastopila je tako, kot da bi se hotela tepst. Sem kar mal mehke postal. Lih na vse sem bil pripravljen, samo ne da me bo ena taka ustavila.

Šundra je bilo precej, a je bil odmor med plesom. Ko gre ansambel na pijačko. Tu je bil samo diskdokej. Pa je moral lulat, al kaj, al je pa plato v avtu pozabil in je letel ponjo. Ej, pojma nimam.

V vseh tistih zvokih, si moral imeti kar izostreno uho, da si filtriral zvoke v smiselno celoto, ker govorili, kaj govorili, kričali, drli, a je še kakšen tak izraz, so glih vsi, ali pa vsaj večina. Okoli mene pa ziher, če je že v kaknem vogalu kera bila tiho. Teoretično že še. Praktično pa tistega večera ne, vsaj tam kjer sem sam brodil.

Enargija, energije je bilo veliko, in to pozitivne. Me je kar presenetilo. Sem si predstavljal, da bom bolj obstranski opazovalec, ko bojo ker rasturali, pa ni bilo tako značilne gruče, ki ponavadi vodi večer, tiha večina pa z boki miga in si svoje misli. Pokaže nihče da so tečni kt drek, ker kaj lahko bi se kaj takega končalo z krvavim nosom. Pa to je še malo. Smo že doživeli marsikaj. Kako gre hitro tole odraščanje. Šele dobro sem v mesto šel, no leto je že drugo, pa vendar, še nekje na začetku in so že zgodbe.

So zadnjič pred pivnico enga do konca. Menda ga je samo na nos, a je neroda z glavo na stopnico skočil in konc naredil. Mi smo pa med tem v pivnici klamfe srali, kakor se je temu takrat reklo. Ko smo šli ven je bilo menda že pomito, ne samo da je policija vse popisala. Mi pa pojma nismo imeli. Če jih ne bi bilo toliko ki so precej podobno zgodbo pravili, bi trdil da se zmišluje.

"A dej, dej. Ubil pa ja. Tis vosu!

Pa če ti rečem. Kar Franclna upraš!"

"Ti pa nisi iz Most!"

Je rekla im prav hudo ispod čela gledala.

Je sicer pomenilo gimnazija Moste ne predel, ker si predstavljam, da ima večino pod kontrolo, vsega pa vse eno ne.

"Ne!"

Nastavim precej trdo, pa da vidimo a se bomo lasali. Sem imel takrat kar dolgo grivo.

Zdej. To je tko.

Veliko je situacij, ko se nepomembne stvari sprevržejo ne v samo pomembne, celo v prave drame, pa je vse samo zaradi nesporazuma. Če bi stavek drugače začel, bi bil celoten potek povsem drugačen. Verjetno pozitiven ne omembe vreden.

Tako pa.

"Ha, sploh ni bilo, kot si misliš."

Namreč tiste neprimernosti so večinoma proizvod nepoznavanja, neobvladovanja situacije, se komot lahko reče, sem na levo novo vstal, potem pa drama rata in te lahko še sklofta. Ta del je sicer tudi specifičen. Načeloma punce ne začnejo, so tudi taki primeri, a o tem kje drugje.

Tu pa.

Je po moje v istem trenutku, ta je bil pa takoj po mojem ne, da se tukaj dva nekaj napihujeta, v resnici pa niti pod razno tega ne želita in je v resnici en fajn trenutek.

Sicer ni da bi pretiravali in bi si kar takoj v objem skočila a če ne bi bili tako polni predsodkov, pa ne vem če lih ne.

Tako da sva precej umirjeno nadaljevala izmenjavo vljudnostnih fraz. To sicer po ene treh trenutkih vmes, ker pač ne moreš nadaljevati kr neki, če si pa prej tako našpičeno nastavil.

"Sem prišel obiskat Leona."

Kažem na gručo čez njeno glavo.

"Saj nisem nič hotela, samo nikoli te še nisem videla."

Tatjana.

Andrej."

Tišina. A samo v pogovoru. V resnici vse naokoli vsesplošno razgrajanje.

"Sem ena od organizatorik plesa in ga hočemo obdržati na pozitivni strani."

Ka pa to?"

Ponavadi mulci organizirajo, se ga napijejo prve pol ure, pol je pretep in po uri že odpelje policija. Večina gre domov, nekaj jih pa potem razgraja okoli gimnazije do jutranjih ur.

Smo rekly konc in vajeti prevzele me.

Kdo?

Pol je bil cel spisek njih, a med njimi tudi Marjeta.

U, Marjeto pa poznam, sem jo hodil gledat na kotalkarske treninge pod halo.

A si kotalkar?

Ne samo rada sva se videla, a to je še iz osnovne, potem je pa nisem videl vsaj od takrat."

Sem na poznano klapo kompletno pozabil. Ko se je začel ples, me je potegnily za oder. Tam sva potem cel večer sedela na stopnicah in se menily kaj vse ne.

Da je tudi kotalkala, a se me ne spomni. Sam je pa tudi še nisem videl. Mogoče videl, a ne zagledal, je bila že Marjeta takrat tako žareča da je preglasily vse. Sicer pa takrat, to še ni to.

"Kaj?"

Zares. Splloh smo bili pa še otroc.

"A zdey pa nis?"

Sem, pa nisem. Stari mi ne težily več skoz in skoz. Ja včasih, fotr ko ima kaj časa, mama pa tudi, če ji šef v službi nagajily, sicer me pa pustily.

Pol sem imel un isti govor o Ljubljany, kolesu in hribih. In tudi Tatjana je bila za.

"Zaka?"

Da je tako fajn, ona je tudi športnica. Sicer bistveno bolj zares jemlje. A je fajn srečati človeka, ki mu je ljubše pohajkovanje po naravy, kot po gostilnah.

Lej vsega pa tudi nisem povedal.

Nekaj časa sva klepetaly pred vhodom v gimnazily, pa je bila preveč popularna, tako da je moraly stalno drugim vsaj živjy, če že ne še kaj nujnega. Marjete ni bilo na spregled in sva se zato odpravily na sprehod.

Čez most ob tržnici proti športnemu parku Kodeljevo. To je bil njen miljeu. Tako da je tam bolj njena verzija življenja prevladovala. Sicer kar klasična zgodba športno naravnane osebe v tistih časih, predvsem pa obiskovalca parka. Skratka zgodbe iz tenisa. Tja smo tudi sicer radi zavili, a ji nisem omenil zakaj.

Košarka, odbojka, še celo nogomet.

Menda ti je jasno, da vsak igralec gornjega ima prav poseben pogled na nežnejši spol v istem športu.

(Dej podej, sej nisi baba)

A ji nisem nič na ta način serviral. Prav nasprotno, prav z zanimanjem sem poslušal in se celo čudil, ker so bile zgodbe na en način sila podobne. Kot da ne bi bile punce.

Tam na Kodeljevem so kostanji v vsej njihovi gloriiji najlepši. Nisva se usedla v grajski park, temveč pod kostanje sa pogledom na tenisa. Razsvetljeno niti ni bilo veliko, je bila pa ena tistih svetlih noči. Verjetno luna, a se je ni videlo. Pa tudi kaj veliko nisem pogledoval za njo.

Tudi Tatjane nisem stalno požiral z očmi, čeprav je bila na veliko področjih točno taka. Sicer ne za miss universe, a une so itak plastične. Ta je bila pa nešpricana. Vse naravno, ničesar preveč, rano tako kot mora biti, da je ljubko na prvo žogo in bi se, če bi upošteval te kriterije, gotovo že na plesišču zaljubil. Al kaj ko je pri meni celota tista, ki špila.

In Tatjana je bila ena tistih, sila zanimivih oseb, s katerimi je občasno super fajn biti, v resnici pa mora imeti vse pod kontrolo. Ne samo to, tudi voditi mora sama. To pa pri meni težko skozi pride.

Tako da sem ji dal skor vse prav, s takimi ni da bi križal poglede na svet, se nikoli ne konča enostavno, velikokrat pa še katastrofalno. Se sicer čudil, marsičemu, ker je bila po eni strani precej podobna. Vsaj tisti del okoli narave sva se še kar dopolnjevala. Pri zagrizenosti v športu sem ji dal pa že vse prav.

Govorila je veliko. Sicer ne stalno in ne eno tistih nakladanj brez repa in glave, ko ti je jasno da je sogovornik nevrotik, kaj veliko več pa niti ne in se zato skriva v neskončnem govoričenju, katero bi čim prej zapustil, če ne bi bil na kak drug način povezan.

Ne. Še celo pavze sva imela. Pa ni nič falilo. Tako da sem nekajkrat celo videl kje sva hodila. No saj videl sem vse a ne registriral. Če je bila pa pavza se je pa utrnila misel, kako prazna ulica je, kakšen vrt imajo, ali je še kje kakšna luč in kaj se godi v tisti glavi za zavesami.

Sediva tam na klopci pod kostanji. Pod svetlobo na robu igrišča prav počasi hodi maček, se sicer za trenutek ustavi, kot da bi naju zagledal, a je na drugi strani igrišča in ni da bi iz tega paniko delal, že to da se je sploh dal zmotiti je nenavadno, a nikoli ne veš kaj si misli muc takole ob 1h zjutraj, ko vroča pozno poletna sapa potegne skozi krošnje kostanjev in se oglasi šum že malo postaranih listov.

"Mislim da sem lezbijka.

Jest tut.

Ne zajebavi, jest to resno."

Jest tut si mislim, a ne rečem, ker je nastavila zanimivo stran življenja in če jo hočem slišati, jo pač ne smem razkuriti še pred začetkom.

To se mi dogaja že dolgo. To da ne vem kaj bi. Saj ne rečem, kakšen fejš maček občasno prav pride. A ga uporabim samo priložnostno, sicer se pa ne vežem. Punce pa. Saj veš, je eno obdobje ko smo stalno skupaj. Pol proti odraslosti se pa še objemamo in sploh, saj veš.

Pripoveduj.

Že kot smrklja, v koloniji, smo se zvečer v šotoru skupaj ulegle. Saj nismo vedela kako in kaj, a je bilo skoraj nujno. Pa ne samo zame. Smo se kar tiščale, včasih pa še malo božale. A takrat ne pomisliš na ta način. Če ti je težko se pač nekam stisneš.

Normalno k najboljši prijateljici.

Potem ko smo odrasle, se pa nekatere še kar nekaj božamo občasno. Ana pa je, mi ne gre iz glave. Veliko sanjam, a se ne znam odločiti. Rada jo imam, a sem jo imela že prej, preden se je zgodilo, da sva se, saj veš kaj.

Pripoveduj.

Glava mi pravi, da to ni normalno, srce ne ve kaj bi, telo se pa kar samo odzove.

Tišina. (Nobenega muca nikjer)

"Kaj praviš?"

Nič."

Meni je sicer tuje. Ne da sem lezbika, a da bi fanta božal, ej to pa ne. A če ti srce tako veli, mislim da je to edino kar šteje. Zdej.

Če te motijo reakcije okoliške, pač to počneš za zaveso. Pravijo da je takih na ostajanje. Sam sicer še nisem srečal ne fedra ne fedrce. Ker sam sem nenadarjen, za take štose in mi mora lih povedati, kot danes ti.

Malo jih je ki bi se predstavili:

"Živjo. Tatjana fedrca."

Sam še kurbe nisem srečal, pa sem bil v red light district v Parizu. A lih nobena nima napisa, sam za gnar. Na čelu ji pa tudi ne piše.

Sicer pa poznam par njih, ki se prav kurbirsko napravljajo in nekateri še obnašajo, a kot rečeno, forma ni vsebina in obratno.

Če se ker tako oblači je fiu-fiu, ne pa to kar naj bi obleka predstavljala. Fiu-fiu je pa itak vsak. Eni bolj eni manj.

Vprašanje je samo koliko in predvsem kako to obvlada. Nekaterim čez rob sili in jih potem po piskru dobijo. Spet pri drugih, pa izgleda da nima lih nobene posledice.

V tvojem primeru bi dodal samo da je v življenju povsem premalo doživljajev, da bi se jih branila. Kako boš pa krmarila je pa vprašanje tehnike. Pa kilometrina tudi prinese nekaj odgovorov.

"Meni je sicer žal da si u eno, ker.."

Ka?"

Sem na začetku večera malo na to pomislil, a mi je bilo tudi kmalu jasno, da pri tem skoraj nimam besede.

"Veš kaj?"

Prav dobro si tole povedal. Sem zares vesela. Sicer nisem ničesar pričakovala a me vse eno veseli, da je vsaj en na tem svetu, ki iz tega drame ne dela.

Verjetno jih je več, a smo posebni.

"A nism?"

"Pejt me boš dam pospremu, je čist blis. Saj veš nebogljen v temni noči, pa tak."

Lets find some beautiful place
to get lost!

P.s.

*** VELEPOET

To me spominja na čas, ko sem kot čolnar prevažal ljudi po Ljubljani. Večjo razliko težko najdeš. Sam sem se na klubu mudil, ker mi je življenje nalagalo preveč teorije o življenju in mi je družba preprostih neposrednih, ja, pa vulgarnih in nasilnih sil prijala. To zadnje sicer ne, a je bilo zraven. Se sam malo bolj neprebojnega narediš, pa skoraj nikoli ni problemov.

Tako da mi je cvet Ljubljanske umetniške srenje res prišel, kot odvečna voda v čolnu, katero je potrebno čim prej izpumpati, zraven pa veš da se bo dolivala vse do konca poti, ko privežeš čoln in je ta problem za tabo.

Me najamejo in dve Pasari.

Pasara je tip čolna reškega zaliva ribičev, dan današnji cel plastičen, v starih cajtih pa lesen in se vsa eleganca gradnje v lesu še vedno čuti. V eno sem Miška posadil. V resnici Miškota a sem se z krem de la crem ubadal in se zato izkušam še na njihovem nivoju.

Torej ponavadi, so se taiste štorije godile z največ sindikalisti. So v kakšni firmi praznovali rojstni dan nekoga, ali pa zaključek sezone, ali pa samo zadnji petek v tednu in so najeli čoln. Ker je pa to pomenilo tudi hrano na piknik plac, ki je bil pa na Morostu, in je po Ljubljani precej blizu, po cesti pa okoli celega smetišča. Če kaj vsaj apetitnih ni, smo tudi hrano in pijačo, pač glede na družbo, naložili na čolne in odprdeli, tu ni nič slabega mišljeno, a stari Tomosovi motorčki so imeli zares prdeč in smrdeč učinek, na piknik plac. Ni bil vedno piknik. Če je bila luštna komorna zasedba je bilo lahko tudi samo čoln. Zdej, prav intimni niso moglo biti, ker je ipak en s kluba za gas držal, a se je marsikaj videlo in slišalo.

Ta družba ni bila za piknik. V resnici so hoteli k spodnjemu Kirnu na Podpeči na večerjo. Lepo počasi po Ljubljani v potokih piva in celo nekaj šampanjca. Tega so punce same prinesle.

Me določijo da izvedem naročilo. Prosim Miška (Miškota) za nadzor nad sosednjim čolnom. Naloživa gajbe piva in v moj čoln priznanega slovenskega likovnika, ter 4 študentke likovne akademije. Zdej, a so ble razporejene po šolah se ne ve, ker se niso na ta

način predstavile. Tako in tako ene sploh pozdravile niso, ene so se pa delale, kot da naju ni. Krmarjev v čolnu namreč.

V drugem pa priznan dramski igravec in 4 študentke dramaturgije. Saj pravim, mogoče so bli tudi pomešani in je bila pri likovniku tudi kera dramatičarka. Al pa celo še kera iz filozofije.

A to so že detajli in kot rečeno pojma nimam kdo je komu kaj in kje.

Se je pa razvilo kot se pač razvije. Bolj ali manj intelektualno koko-pak.

Torej čim več ovinkov Ljublancinih, toliko več pirovskih flaš je blo praznih. Toliko bolj je dramatik reklamiral, kaj vse ne in so une pri Mišku vse bolj na glas vzdihovale, toliko bolj je moj likovnik pel hvalnice naravi, in ...

Ena je že začela z Da, da, da, Dadaizma je precej v vaših delih. In je že kazal kosmate joške in je par ovinkov pred Podpečjo, že tulil, pa ne sam, je bil samo najbolj glasen:

"Kekec. Keeeeeec. KeeeeeEEEEkeeeekc."

Pol je ena hotla lulat. In ravno tam so bregovi še kar strmi in zaraščeni. Za nas stare morostarje sicer no problem. Ja, pomujat se je tudi treba. Pa zelo verjetno prideš skozi popraskan, v najslabšem še raztrgan, a breg za morostarje nikoli ni bil problem. Kar se pa za ljubljanske intelektualke v visokih petkah pač ni pričakovalo.

Torej, tuljo tam Keeeeekeeeeeeeec. I to ene 16x. Po tamalem, čeprav nisem štel, a se je dojemalo lih tolk. Tam pred Podpečjo je en odsek precej raven. Eni celo pravijo da so ga Rimljani skopali, da so podpeški marmor švercali. Ej, polma nimam. Pa u kakšne pametne bukule poglej, ni vse na Gugitu.

Torej, una pa lulat. Un pa Keekec, pa dadaizem, pa une ta hecne prešerne:

"Oče Janez ječmen seje,
tam na polju pr' Ljubljan',
mim' se vandrovček prismeje,
sam presveti Kozmijan.

Prav prijazno ga pozdravi:

''Kaj pa delaš Janez tu?!''

Janez pa je slabe volje:

''....!'' reče mu.

...."s

Zdej.

Čist dobro se ne spomnim ali je likovnik prvo skočil v vodo, ali je una že rit čez rob molela, da jo naj držijo, da not ne pade. No, pa saj ni tako pomembno, namreč v naslednjem trenutku, ko un skoči, se seveda čoln nemarno zamaje in kakor je Pasara en velik čoln, se zamaje povsem do roba, nasprotnega, kjer je una rit ven tišala, in je seveda huronsko zrjula, jest bi tut, Lublanca zna bit hladna, kaj hladna mrzla. A to niti ni tak problem, ker veliko večji je ta, da je una katera jo je držala, preko nje padla, potegnila še prvo, tretja je to isto izvedla hrbtno ob kontra premiku čolna, to je en star grški pregovor, namreč če zamaješ čoln sem, se bo na drugi strani sicer manj a vse eno, tja. In točno tam jo je zagrnila voda. Četrta se je pa kr u hlače, tam na premcu, a ta od strahu.

Lej tut men so se vremena pooblačila.

Že prej so mi šli na jetra, kole pametni, pa pomembni, pa lepi.

Ok, Ene dve sta bile pa res super. Drgač pa bl komsa komsa. Pa bol ta drugo.

Najbolj sem se bal, da ne bi Miško katerega povozil, ko je za nami

vozil.

So hoteli biti čim bližje, al pa celo se za roke držat. Saj večinoma se je dalo, razen kadar je bilo treba kroge okoli vozit, menda je to sila romantično. Lej, odvisno kot pira, tok bol je romantično.

Pa pustmo stat.

Tam pred Podpečjo, na tem ravnem odseku, so bile alge. Saj so bile tudi drugod. Ta stvar zraste do gladine nekje na sredi poletja.

Tako da je avgusta že večinoma zaraščeno. Na to se je treba kar ozirati. Posebej če imaš čoln z motorjem. Če ne, niti ni problem, razen da je na tem delu sila težko napredovati, ker se ti veslo stalno v alge zapleta. A gre.

Dočim če se ti to ovije okoli vijaka, se pa kaj lahko zgodi da ti ga celo sname. Ne samo motor ugasne.

Torej na tem delu smo vozili en za drugim ker je bilo samo na enem delu neporaščeno. Zato sem se bal povoza.

Sicer ni bilo nič kritičnega na to temo.

V resnici ni bilo nič kritičnega. Mi smo se tudi občasno kopali.

Čeprav za to si moral imeti posebej motivacijo, kakor zgoraj podčrtano Ljubljana je tudi poletu mrrrrrrrrrrzzzzzzzzla.

Kar pa za une modele seveda ne velja.

Ej, so bili hudi. In to name. Sicer ni nihče nič navrgel, da bi jih zanalašč prekucnil, ker to jim je bilo jasno. Po moje samo zato, ker smo se že na začetku tako postrani gledali. Pa nisem nič rekel. Še želel si nisem, ko bi se tile v vodo prevrnili, a so se in je bilo slutiti, da se mi sedaj prav fino zdi in se sedaj v brk smejem, kaki butlni so.

No, slutilo se je mogoče res. Ampak šele pol, ko so to sami izvedli. In sem jih ven vlekel. Desca tazadnga. Tudi ni hotel takoj v čoln. Je kar malo naprej plaval. A uno pišačicu in uno ki jo je prevrnila. Pol je še clo ena izvalika, da sem jo zanalašč za jošk prijel, ko sem jo ven vlačil. Da bi pravi gentleman to bolj nežno izvedel.

Ej, pol ko je bilo jasno, da ni nobenmu nič, da so se celo streznili. Eni bolj eni manj, pol ko bi se v kakšnih drugih konotacijah začel na ves glas smejati.

Ker kakor koli obrneš, v resnici je bilo smešno. Pa magari tut mal nevarno.

"No.

Nevarno?

Ja."

Če se prestrašiš ko v vodo padeš še posebej ob tej temperaturi vode.

Pol bi lahko kera paniko zagnala, pa jo ni.

Al bi lahko kera v alge zaplavala. Ej jo ne bi nikol več ven dobil.

Celo ker bi po potopu z glavo v čoln ruknil.

Pa ni bilo nič takega.

Ko smo še likovnika ven dobili, je še vedno Kekca klical, smo jih po hitrem postopku na Podpeči odstavili. Ena je celo rekla hvala. Ostali so pa zabavljajoč, odkaplajoč, odkorakali novim umetnostim naproti.

"Pišuka, as vidu to. Pol so pa še hudi!

Pust jih, sej viš da so mal fiu-fiu."

Sva stala vsak v svojem čolnu. Pasaro se je dalo voditi tako, da si stal na drugi trejini in si samo prestavljal težišče ter je

zavijala. Ovinki na Ljubljani so tudi blagi in voditi prazen
čoln je bilo ene vrste užitek. Ja če nisi nikogar srečal. Sicer pa
skok na krmo, spustit gas in prav previdno mimo. Nekateri so
rabili ekstra veliko prostora za srečanje.

Če se ga priznan umetnik nacola a je to umetnost?

Če se ga neznan nepomembnež a je banalnost?

V resnici nič drugače, še posebej zadnja faza.

Posebej če to opazuješ kot zunanji opazovalec in še pod mus.

Ja, ampak umetnik bo potem tak dober kip naredil, fenomenalno
grafiko odtisnil, najboljšo knjigo napisal in pesmi bodo kar same
vrele iz njegove bolečine.

Nepomembnež bo imel pa samo mačka.

Menda je pa nekaj na tem?

*** RCL

Rekreacijski center Ljubljana.

"Zdej. To je tko."

Sem že napisal vse pomembno okoli tega. Kaj je tu pomembno je pa vprašanje in zato še mal.

Do sedaj je že jasno, če že ne jasno pa vsaj videno, če ne pa videno, pa sigurno slutilo, da nisem eden tistih, ki se fajn počuti na svoji ulici in je vseživljenski projekt, družina in dom, ali pa vsaj svoje stanovanje, v nadstropju staršev, ali pa, če že bolj avanturistično, v sosednji ulici.

Takrat še nisem vedel, kod in kam, kdaj in zakaj, a tisto je bilo čisto premalo. Ok, srednja je dala nove horizonte in perspektive in gotovo kaj rata, a za sedaj smo še malo nedefinirani in boječi, ajd, če že ne boječi pa vsaj nesigurni, in bomo pač še malo počakali, da se kaj izkristalizira, do takrat pa še malo raziskujmo, ven iz ulice, ven iz naselja, dela mesta še ne, a je na meji in zna še kaj na to temo nastati. Če pa celo drugo mesto, država ali sistem, je pa čisto prehitro. Pustimo bobu bob. Menda je nekaj z hišami, al kaj, al sem pa vse pomešal. Zdej, a je to važno. To ne, je pa ostalo. In parkiram kolo na RCL.

Ostalo pa že veš.

Ja, pa ja.

Veš da, a ne vsega, ali pa vsaj ne iz drugih oglov.

Ok, smo se sicer trudili zopet napraviti veslaški klub, a to je že opisano, je pa bil takrat to rekreacijski center. Ravno zato sem se ustavljal.

Ja, pa ja.

No, tudi. Seveda smo veslali, igrali košarko, le te veliko in skoz, odbojko, tudi veliko, tenis, še kar a je bilo treba plačati, pa zato malo manj. A še kaj? Oh, gotovo, a sploh ni bila poanta v tem. Pač pa v družbi. Zdej, seveda tu se je srečalo tipe iz Trnovega, Prul, Viča, Rudnika, še katerega zagretega iz Šiške ali Bežigrada, skratka horizonti so se tu sila raztegnili in podaljšali.

Še celo občasno je prišel, kakšen študent, enkrat en iz Lizbone, češ da tam trenira veslanje in naj bi sedaj v formi ostal. U, so se trudili, mu sestaviti vsaj približno tekmovalen čoln. Saj so mu ga, po moje najboljše kar se je našlo na klubu, vsaj ostankov njegovih, ker kot rečeno je bil to sedaj rekreacijski center. Pa je bogi, rečmo da je bil Pedro, prav žalostno gledal tisti čoln, po moje sploh ni vedel, da so včasih čolni taki bili. Potem ko je pa še famozni kilometer videl, to je tisti del, ki je raven skor kilometer in kjer se naj bi resno treniralo, taki čolni niso narejeni za ovinke, čeprav se to tudi da, a samo ekstra nadarjeni, kar je vsak moral biti, če je hotel na Ljubljani trenirati. Tako

da, ga ni bilo več na spregled. Ok, nima veze. Ima pa veze, da greš na Ljubljano in srečaš Portugalca. Lej to se pa tudi ne zgodi za vsakim vogalom.

Ja, je bilo novo.

So bili tudi domači podobni. Si je študent iz Kopra, dal pripeljati svoj čoln, še za trenerja se je menil, z enim iz Difa, pa je tudi ta akcija propadla. Se je sicer udeleževal vse do zime. Potem ga je pa sneg pregnal ali pa izpitov ni naredil, ker tudi njega več ni bilo. Je pa prej povedal kako je na svetovne regate hoditi. U, smo zijali.

Kot že rečeno, pol zvečer, pol je bilo sicer še vedno večinoma o veslanju, a je glede na nivo piva prišlo tudi do drugih tem in velikokrat tudi do tabornega ognja in obvezno dejta zašpilat uno, kar pa tudi že več, kaj vse ni nastalo z tega stavka.

"No.

Ka, no?

No in zakaj si še hodil?

Ja, zakaj, zaradi punc.

A punce veslajo?"

To še naj manj. Tiste ki pa, so pa, kako čem povedat. A ma niso baš moj tip. Ja, simpatike, a tudi mal fiu-fiu, kot večina veslačev. Moraš biti, če ti je tak šport všeč. Pa pustmo to stat. So bile punce na tenisu, odbojki še pri košarki se je kakšna našla in tam sem bil. Še kar redno. Zdej, kaj velikega se tudi ni zgodilo, malo pa tudi ne, pač glede na obdobje, ko sicer bi, pa ne več še kako, pol pa raje ne tvegaš, ker kaj pa več kaj lahko reče.

*** Rock

O muziki smo se menilo lih vedno in povsod. Vsaj mi rockerji. Fralje na modi bolj o šolencih. Nekaj jih je bilo takrat ekstra fajn. Tako fajn, da so potem zim zelene ratale. Eagles Hotel California, Stevie Wonder mi je bil zelo blizu, pa vendar Songs In The Key Of Life mi je bil pa precej mimo. Zato sem pa toliko bolj zapopadel Steve Miller Band Fly Like An Eagle. U ta pa mi je sedel.

Potem jih je nekaj za katere sploh ne bi bilo potrebno omembe, ker so klasike. Lynyrd Skynyrd One More From The Road, Led Zeppelin stairway to heaven, Deep Purple smoke on the water, Black Sabbath Iron, ZZ Top Sharp Dressed Man.

Na Sex Pistols Anarchy in the UK pa še nisem bil spihološko pripravljen. Je moralo preteči še kar Ljubljano, da sem jih pogoltni.

"Zdej. To je tko."

V resnici nikoli povsem. So stvari ki mi niso sedle, pa magari vsi samo o tem govorili. Ni jih veliko in ravno punk mi ni nikoli legel. Sploh ne moreč reči da so slabi. Posebej nekaj klasikov. Na splošno, pa ni bilo trenutka, da bi si dal gor, kar naj bi takrat pomenilo gramofon, ali kaseto, in si zavrtel bilo kero od punka.

Sem pa zato vmes vedno rad pogledoval

*** Jazz

Seveda je tudi tu nekaj kateri mi sploh niso potegnili, pa magari mnogo omenjali le te. Keith Jarrett ne vem če je kdaj kero sproduciral, za katero bi si po tiho želel jo slišati še kdaj, pa magari celo na koncertu bil. Tudi Mile (Miles Davis) je zelo različno nastavljal. So komadi, za katere nočem niti slišati, a je nekaj brezčasnosti posnel in mu vse zatežene zato oprostim.

Potem je bilo nekaj njih, za katere bi lahko rekel da so komercialni, ali celo pop, ker smo jih poslušali veliko in v mnogih situacijah. Chick Corea, Jean-Luc Ponty, Weather Report, Al Di Meola: Land of the Midnight Sun.

Pol je pa en, ki je bil zame poseben. George Benson ♪ Weekend In LA . Pri tem je pa vsaka nota fajna.

"Zdej. To je tko."

Vem sem povsem nekritičen. Lej nekaterim se prepustim, pa še razložiti ne znam zakaj.

*** Etno

Pol.

Pol je pa, ne en način, kot strela z jasnega udaril Pako. Paco de Lucia z albumom Entre dos aguas. Se ga ni dalo med dez, rock tudi ni bil, pa magari je bilo malo na rumbo.

"Ja pa?"

Karlos je tut rumbo špilu. Carlos Santana Black Magic Woman, pa smo rekli da je rock.

Po svoje nima veze, razen če se že o predalčkih v muziki meniš. Bil je tako fajna, da bi lahko bil tudi pop. Pa je imel samo par tako popularnih, ostalo pa, nekaj fejest na jazz, precej pa orto narodnjaki. Flamenko. U, sem užival.

Pa to je to.

To je ta pravo.

*** Forbes

Takrat enkrat, verjetno mal prej, če te srbi točno kdaj bo treba poguglat, ali še kaj bolj resnega, nas je, takratno skupno domovino, en ameriški časopis, ki pa naj bi bil resen in ni, kot toliko drugih priložnosti, na primer, so se eni duvali, da imajo diplomo iz Berklita (Barkley University), pa točno vemo, da je že takrat imel smer za neuvrščene, kar so takrat sicer imenovali nerazviti, in si si s tisto diplomo po celem svetu, razen v neuvrščenih, rit obrisal, Forbes je pa napisal da je Jugoslavija najbogatejša država Evrope.

"Ka?"

"Zdej. To je tko."

V resnici nam ni kaj veliko falilo, a to lahko rečeš za nazaj,

takrat si pa našpičen lih proti vsem.

"Kar pomisli sedajle. A si al nisi?"

Tako da, ja je bilo kar kaj tarnanja in problemov.

Pred Konzorcijem, no mal naprej, so postavili spomenik komandantu Stanetu. Kaj veliko zgražanja ni požel, razen v smislu, al majo vesele, a bojo sploh kdaj nehal, pa kdo se še s takimi trapi?

Rdeči poliestrski kioski in koši za smeti, ti so bili tudi zeleni, saj tudi kioski niso bili samo rdeči, a je prevladovalo, so se razbohotili lih po vsakem kotičku naše prelepe domovine. Pa nehali niso, spreminjalo je namen in funkcijo, tako da je na koncu celo izpadlo, da je en od boljših funkcionalizmov, pa magari bil v bistvu čisti formalizem. Sicer še kar dober, pa vendar.

"A to da je politka?"

Lej, ga ni bilo ki bi si upal dvomiti, ali celo kritično razpravljati o materiji, kajti, to je bilo največ kar ti socializem lahko da. Skratka od boga (partije) poklicani vse, ostali pa nič. Ne, samo to.

"Ostalih sploh ni.

No. A je? Kej je kdo? Ker se upa?

Noben.

A nism reku?"

Ok. nima veze. Diktatura s prijaznim obrazom.

U, je blo hecn.

Je Tito gostil Sofio Loren in njenega. Lej smo bili svetska velesila. A v čem? Je že moralo nekaj biti, če so taki kapslni hodili. Ker ni bila samo Zofka.

Ko sta Burtona prišla je bilo že malo dekadentno. Tam pa nisem več spremljal. Pa kaj se sploh preseravajo. Nas so zanimale bolj bistvene. Sicer še nisem skužil, a sem slišal za Sex pistols.

"Ka?"

Green peace je šel povsem mimo, kot da ga sploh ne bi bilo.

So se pa prijele vroče hlačke.

Računalniki so že bili na pohodu, a do nas je prišlo samo v obliki žepnih kalkulatorjev. Texas instruments je imel že kar kaj funkcij.

Ne vem če so sploh poročali o Sunday blody Sunday (Bogside Massacre), al sem samo sam bil pač odsoten.

Bili sta že dve internetni povezavi. Ena iz Milana čez Zurich v London, druga pa isto preko Pariza. Lej nekje je treba začeti.

Sladoled Planica je bil v povoskanem papirju.

To pa že ni politka. Takrat ne, pol pa glih.

Gates in Allen sta glavi staknila, a nismo vedeli da je pomembno, v resnici še vedeli nismo.

Štafeto mladosti že dolgo nismo gledali, čeprav je bila še kako prisotna. Na srečo je v tistih letih to pomenilo športni dan in sonce je sijalo in punce so se hihitale.

Smo pa zato zijali, še celo mi rockerji, ko je Nadia Comaneci naradila špago še u luftu, med tem ko je žonglirala s keglji in je že šesti obrat delala, preden na na tla stopila.

***Nihče me ne razume

Pa poveš razumljivo?

Menda.

No, viš. Ravno tu je haklc. Večinoma si predstavljamo, da sogovorec, okolica, razume povedano, pa še razlagati ni potrebno. Povedano kratko in jedrnato.

Ja, včasih res. A večinoma je boljše raje razložiti, pa magari ponavljati, že povedano, kar mi gre sicer, extra na jetra, a vidim, da je to moj problem, večinoma, če povem eno, potem razložim še z drugimi besedami in se izkaže, da je bilo tisto prvo povsem narobe razumljeno. Z razlago sem pa še bolj zakompliciral.

Priznam, ni lahko. A če te hočejo poslušati, se le potruji z dodatno razlago. Katere se je tudi potrebno naučiti. Ali pa vsaj trenirati. Pa še za različne čase in osebe, različice in variante.

Bistveno večji problem je, ko te nočejo poslušati ali celo, poslušajo že, a ne slišijo povedanega. Tu se je pa zopet potrebno ozreti po prioritetah.

Kot že velikokrat omenjeno, če ti veliko pomeni, ali če si primorana v razlago, le naprej, pa naj bo še tako naporno. Če pa uvidiš da je govorjenje bob v steno, pa zopet. Ali imaš možnost ga, jih, poslati v tri krasne, če pa ne, pa je verjetneje, brati knjigo, ta cajt, ko te ne slišijo, imaš vsaj kaj od časa zapravljenega z dotičnimi.

Res ni lahko.

Da te pa nihče ne bi razumel je pa težko izvedljivo. Večinoma je okolica nedovzetna za kar koli že imaš. A to je okolica. Če greš pa okoli, pa ni hudič, da ne bi enkrat naletela na enga sexi.

?

Ohtisvosu.

Hec.

Na celem svetu se vse dobi. Zopet koliko ti pomeni. Velikokrat je povezano z izobraževalnim sistemom, ali z vzorci obnašanja v družbi.

Če prehitevaš imaš vsaj dve možnosti. Ali ostaneš in čakaš, da se bo počasi kaj premaknilo v smer katera ti je blizu. Ali pa greš in poiščeš okolje kjer te bodo razumeli. To sploh ni treba da je Indija ali Koromandija.

Mislím da se vsak najde svoj jaz lahko že v sosednji ulici. Sploh ni treba do Amsterdama ali Katmanduja. Pomembno je premakniti se. Kar je sicer najtežje. Prekiniti ustaljeno prakso, ko je vse znano in varno, pa magari zoprno za znoret.

If you don't understand my silence,
how will you understand my words?

*** Nasmeh

Samo nasmeh je bolj grenak je pela Ditka Haberl. Ej smo zijali. Ok, muska, kdo se pa o tem meni. Po sta bile dve čisto prehitri zame. Takle naivko neizkuššen, smrkuc, ne bi sedaj v detajle. Začnem z enostavno. Saj v resnici sploh ni bila, a je vsaj na začetku tako izgledalo.

Andreja

je bila ena sila vesela oseba. Glasna tudi, a je obvladala tudi tišino in ravno zaradi te sva se ujela. Večinoma je bila center, ali pa vsaj zelo blizu, dogajanja. Če so punce kaj kanile, so zaradi nje, ali pa se je vsaj strinjala in je bila prva za in sploh je velikokrat prevzela pobudo z vzklikom:

"Pejmo babe."

Kar bi se dan današnji reklo, emancipirana. Takrat pa samo posiležna. Ja, je tudi težila, kdo pa ne, a sploh ne morem reči, da je bila kako drugače tu mač. Pač na svoji liniji. Če se nisi prilagodil si pač ostal zadaj. U, so bile akcije. Svakojake. Od tega da je treba učitelju kaj dopovedat, taga sploh ni bilo malo, do unga, pejmo na žur, pa makar lih iz njega šle. Je imela energije, na ostajanje.

Komot bi lahko rekel ni moj tip. A sem do tega prišel šele s časom. Namreč, za pogledat je pa bila, kako čem rečt, zelo, zelo, zelo privlačno. Če ne že samo seksi, a potem je takoj priokus objektov in kar je še takih neumnosti. Ne sploh ni bila samo objekt, čeprav tudi tu ni tako enostavno.

Sicer ne vem, ali je sploh kakšna posplošitev na to temo. Blondinke so super. Je sicer bila blond, pa super tudi, a ravno pri njej ta teza ne špila. Enostavna. Tudi, pa saj smo vsi. Eni sicer malo komplicirajo, a je večinoma forme radi, nekaj se jim pač ne izide, potem se pa skrivajo za teorijo.

Pol. Ta prava baba, ok, no, ženska, a to še ni, saj je vendar malo bolj razvita punčka. Punčka ki malo prehitveva, pa spet nič takega. Dekle. Ajd, pa naj bo, čeprav mi ne gre, a naj ostane. Pravo dekle ma fajno. Lej o tem se tudi ne sme govoriti.

No. A se spomniš moje osnovnošolske Maje, preden me je na Koleziji srečala. Smo rekli takrat spred dila, zad pa ploh. No, Andreja ni bila nič od tega. Če pa kaj ne, pa ravno to ne. Celo malo na barok, če bi že kaj, a daleč od tistih Michelinovih (Michelangelo) angelčkov. Sam malo bolj napeto.

Tudi moda je bila takrat na to temo, da so se določeni deli morali poudariti in je bilo kaj poudariti, ni bilo treba nič podlagat. Skratka super diva.

Ali mi je zaradi tega v oko sedla. Ja tudi, ni debate, a kaj ko pri meni ni to nikoli bil odločilen moment. Saj tudi pri Andreji ne, a je bilo plus točk zaradi tega precej.

Kakor je bila vodja klape, ali vodja akcije, ali kar tako vodja, je znala tudi, za razliko od večine punc, kdaj sama sedeti, prav zatopljena v svoje delo in je ni motilo prav nič, tudi če bi pretep bil, ajd, če bi kera kerga, potem, ne verjamem, da ne bi vsaj pokomentirala:

"U jajca ga dej!"

Ali pa celo vmes stopila,

"No, kvauš pazdej šleva?"

Sicer pa ne. Glede na to da smo bili na taki šoli, je bilo kaj običajno da je kaj risala. In tam sem bil tudi sam, se delal da je sploh ne vidim in da mi ne razbija srce kot noro, jo vprašal:

"Kaj pa rišeš?"

Potem pa naprej, pač pogovor, o čemer koli. Tako sva se znala pomenkovati večkrat o mnogih temah. Ne samo, ali mi posodiš radirko, ali, kako se pa nariše 7 enakih delov v perspektivi?

Tako minevajo meseci, sanjam o njenih čarih, česar nikoli ne nakažem. A dej dej. Taka te na gopc, če vidi da ju u ... oči gledaš. Ja kam pa, luba duša pokvarjena.

Po pa enkrat, en tistih, umirjenih trenutkov, ki so mi sila prijali, ko je vse spokojno in ni problemov na vidiku:

"Zakaj pa nikoli ne greš z nami u disko?"

Saj nisem vedel da hodite. No, seveda da greste, da pa hodite, pa ne.

Pol je bil sicer rafal, tako značilen zanjo. Klela je več kot večina fantov, tudi ni vse za napisat, a je bilo na pozitivni strani. Sicer me je poslalo u mamino, pa klinc, pa kaj vse ne, a se je končalo z:

"Gremo zvečer u Šporna?"

"Ker avtobus pa pelje v Radomlje?"

"Pejd u, pišuka ti ..., dej te bom jest pelala. Prit u mest zvečer, pa te poberem."

"Ka pa dam?"

"Tut"

Pa še cel haufen pomožnih glagolov zraven.

In tko skačemo tam u Špornu, kugla se vrti na stropu, zadušljiva vročina, Boni M nabija By the rivers of Babilon, pa take. Ob 2h zapirajo. Končno. Lej tole ni zame, pejmo dam. Andrej pa:

"(Cel haufen pomožnih glagolov) U Šporna, sm rekla (po pa spet uno od začetka)!"

Sva se dobro razumela lih cel teden, potem mi je zmanjkalo kondicije in sem moral ene tri dni spati. Je rekla mama, da sem bil čisto zelen.

Najini umirjeni pogovori so se skrčili na minimum. Ne, da ne. A ji pač nisem bil več uporaben.

"Zdej. To je tko."

Kaj vse ne pogoltne pravi roker, če hoče punco dobit? Tole je bilo čist preveč. A dej, dej, jest se takih ne grem. Ne rečem, super mačka, a čisto preglasna. Saj je sploh ne dohajam. Pa sem mislil da sem žurer.

Nč nisi.

Lej se bo že kaj razvilo.

Saj je še čas.

l'amour n'as pas de prix

So bili svakojaki žuri. Večinoma že videno, po malem predvidljivo, veliko ponavljanja. Saj to bolje leže. Da poznaš kerga. Na žuru, kjer ni nobenega prijatelja ali samo znanca ni lahko. Če se pa še povsem druge menijo, potem je pa že malo strašljivo. Ne vem kako? Kdo me je povabil, ali vsaj povedal? Čeprav ne verjamem, da bi šel na neznan žur, samo zaradi firbca. Tudi to, a bi obvezno imel spremljavo. Sam, to pa sigurno ne.

In eto mene na točno takem kraju. Žiuga nobenega nisem poznal. Sami starejši. Verjetno študentski žur. Pa to ne muska na glas, pol pa skakat, pivo v potokih in cigaret takšen ali drugačen, zraven pa nakladanja do jutranjih ur. Pač glede na nivo piva. Če ga zmanjka tudi besed in gremo dam.

Tu je bilo pa, kot v kakšnem hipi filmu. So sedeli, ležali, klečali lih vse povsod. Precej dolgolasih pobov, nekaj bradačev, skratka lahko da je shod študentov filofaxa, ne bi se čudil da iz psihologije in filozofije. Ker tukaj se je debatiralo. Občasno celo malo razgreto, tudi kdaj je komu v besedo skočil, a tega je bilo malo, pa še takrat sta vsaj dva opomnila, en govori.

"Ka?"

Sem samo zijal in prav seciral, če ne bi le bila kje kakšna poznana faca. Tole je mal strašljivo. Ravno, ko zaključim, da sem se zmotil, da je pomota, da nekaj ni šlo skupaj, da sem na takem žuru, se do mene prerine

Irena

Šepetaje, da ne zmoti debate:

"Živjo, kok je fajn da si prišel, a ne kakšna fajn debata, tega sem si želela od zdavnaj, pa so na šoli sami brezvezniki."

Seveda sem se v vsem strinjal. Še celo zdelo se mi je da sem jo že videl. Ja, ena iz mode, a je nisem imel zacahnane lih iz nobene perspektive. Potem sem se celo trudil nekaj na temo debate, pa na srečo, ali ni slišala ali je bila pa preveč skoncentrirana na povedano in se mi je samo nasmihala, v resnici pa poslušala druge.

V resnici se ne spomnim, kaj naj bi bila rdeča nit takratne debate, a se ne bi čudil, če ne bi bilo nekaj na temo dejavniki razvoja osebnosti, pa sigurno podmazano z študentskimi zahtevami, takrat je bilo to moderno. Tole sem sicer naložil, a se je slišalo nekaj na to temo, razumel pa skoraj nisem nič. A zakaj nisem odšel. Če je pa poleg stala Irena.

"Ja, pa?"

Ka pa veš. Počakmo pa vidmo."

Takoj ko je pristopila me je objel njen vonj. O vonjih sem že prakrat. Eni so , da se ti pri prvem povohu zmeša. Eto ta je bil tak. Ne ni bil parfum. No, verjetno tudi, a daleč od tistih nekaterih, u saj veš, eni so čist preveč. Tako da te takoj odbije. Ene pa. Lej, bi kar za njo šel, če bi se premaknila. Pa se ni. Gužva je bila. Stala sva tudi. Naslonjena na steni, a zaradi dolžine dogodka, se je le treba premikati iz noge na nogo. S časom tudi s dotikanjem ramen in tko. Cela drama, če jo znaš iz te strani pogledati.

Pol je bila pavza. Smo se malo premaknili, celo sprehodili,

čeprav v tisti gužvi kaj velikega premikov ni bilo. Do sekrata je bila že tako in tako vrsta, nisem niti poizkušal. Uspelo mi je priti do balkona. V resnici lože. To se je namreč godilo na podstrešju v stari Ljubljani. Ena tistih podstrešij, ki ima en velik skupen prostor, v resnici bi lahko bil biro, nekaj takega sem v filmu videl, okoli 10 sobic in prostorčkov, v etaži spalni del, v špici pa čitalnica ali kakor Angleži rečejo drawing room. Sem vedno mislil da angleži veliko rišejo, ko jih ima toliko risalno sobo. Pa ni od risati ampak od umikati. Withdraw, torej umikalnica. Nima veze. Drugi del debate ni bil tako intenziven kot prvi. Nekaj jih je celo odšlo. A tudi nekaj prišlo. Teh samo za vzorec.

Že prej se je kadilo. Sicer malo manj, glede na količino naroda, v drugem delu pa že kar. Tudi pivoti so krožili, v drugem delu pa še kaj. Skratka debata postajala je glasna in malo je manjkalo, pa bi normalen žur ratal. Irena jih je nekaj poznala in me vsem predstavila. Malček smo poklepetali, malček se poveselili, pol so pa krožili. Ok, ker ni bebast je pa trobast, je rekel en velik Slovenec. Pol se pa opredeli. Lej, ga ni ki bi bil za prvo.

In tko počasi lezeva v nadstropja, sedečki po stopnicah, med tem ko so čez naju hodile množice. Ma ne lih množice, a mira pa tudi ni bilo in je kar nekako samo ratalo, da sva se znašla v risalnici. Tam je sicer bilo še kar zasedeno, po večini v horizontali, kar izvedeva tudi midva, razglabljujejoč o vseh možnih in ne možnih problemih, posameznikovih, skupnih, družbenih, angažiranih, svetovnih, vesolskih, skratka a ma baš vsem.

Sploh nisem vedel, da imam tako in toliko izdelanih mnenj. Se mi je zdelo, da so lih sproti nastajala, kakor sva se jih dotaknila. In začuda, sem se skoraj v vsem strinjal z njo. Ma, ne, res. Nisem ji samo v rit lezel. No, vsaj ne hote.

Sedela sva v naslanjaču, takem kot se sicer na stolu, a izgleda da na tleh sediš, no, bolj ležiš. Pivote so nama drugi prinašali, kakor tudi cigarete. Sicer nisem bil pozoren na take malenkosti, a ni bilo nikoli treba po pivo v spodnje nadstropje, ali celo po cigarete na postajo, kar je bilo na normalnih žurih običajna navada. Pol ko si na postajo šel, sredi noči, veš da so se dogajale svakojake situacije, tako da je ker kdaj bil žur posebej omembe vreden, a tisti del s postaje.

Skozi strešno okno se je videla črna grajska hosta in zvezdnato nebo. Sedela mi je v naročju in njena sapa se je čutila na vratu. Sicer sva šepetala o svetovnih problemih, a mislim, da tudi njej v tistih trenutkih ni bilo do tega, ampak si je tudi želela, nekaj drugega, če že ne isto kar sem si sam.

To ne bomo nikoli izvedeli, ker.

Ker naju je prekinil par, ki je ležal pod najinimi nogami. On se je poganjal od najinega naslonjača, ker je naskakoval eno, se je potem izkazalo, da je bila najboljšega prijatelja punca. Ta najboljši prijatelj je v tistem trenutku prišel gor, strašno tuleč in kričeč, nazaj ga je pa vlekla ena tudi ne povsem oblečena, tudi vreščeča, še kar lušna oseba.

Skratka. Nekdo je prinesel, še kaj, ne samo navadnih cigaret. Se je še kerim odpilolo, ne samo opisanim. Seveda je bilo z absolutno romantiko, na najbolj brutalen način konec. Pa še tako banalno. Vse tiste debate od prej, ko nisem nič štekal, so en drekec pekec, ker v resnici ni bistvo nikjer nego v sexu.

Ko je Irena skužila kaj se dogaja, je jadrno zapustila mesto dogodka. Seveda sem letel za njo. Dohitel sem jo šele na Šušterskem. Ker, ker je bilo kar na enkrat polno ljudi, ki so prestrašeno spraševalo, kaj vse ne. Kaj se je zgodilo, še največ. Potem pa tudi, a jo je asistent, pa take. To so bili drobci iz katerih sem potem s časom sestavil zadovoljivo zgodbo, da je imela rep in glavo.

Ko sem jo ujel, sem jo moral prav konkretno, prijeti za roko, da se mi ni iztrgala. Kaj sem pa takega naredil, da sedaj beži. Da ni zaradi mene, da sem vredu, a vsi na šoli govorijo da seksa z vsakim in me noče več videti.

"Kaj ima pa to s tabo?"

Sem klical za njo, ko je bežala.

Odgovora ni bilo.

Nikoli.

Love me when I least deserve it
because that is when I really need it.

*** Idimi Đodimi

Je rekla mama, globoko razočarana da bo njen, pa tako dobro je kazalo, sinko vstopil v komercialne vode. Zdej. Če je res dobro kazalo je diskutabilno, je pa to običajno stališče, večine mam, verjetno na celem svetu, ko čisto preveč pričakujejo, kakor je možno. No, verjetno možno je več, a za kakšno ceno. Tisto, ko deca kri ščijejo, zaradi pre ambicioznih staršev, pa je večini jasno, da kaj več kot uničenega otroštva, ne bo, a vsaj ne odnehamo pri prvi zapreki. To ne bo nikoli jasno. Kakor tudi ne te komercialne vode. Razen da smo jajca špilali, več komercialnosti ni bilo, kamoli da bi se kaj na tošlno poznalo. Po tej plati čisto mimo, a je bila izkušnja.

"Zdej, a pozitivna?"

Lej ne more biti vse samo lušno.

Je bil, vsaj začetek. Bolj zaradi nepoznavanja kot kaj drugega. Na splošno, dokler je bilo novo, je bilo zanimivo, občasno še fajn, včasih pa tudi kaj super fajn. Pol proti koncu, ko se je leto zavrtelo, sem se resno spraševal, kaj je meni tega treba, a sem imel pogodbo podpisano in sem moral ostati. Je pa nisem podaljšal.

Ok. Nima veze.

Potem ko je imel ansambel Druga vrata levo, svoj vrhunec, na že opisanem koncertu, ne da je bilo vsega konec. Sploh ne, samo po malem je popustila tista energija, katera nas je družila dve leti, da še domače naloge ni bilo časa napisati.

Potem, ko smo, verjetno predaleč ciljali, ko smo kanili demo

tape posneti, da bi ploščo izdali, se je zaradi čakanja, na koga vse ne, nekako kar samo razelektrilo in potem še tistih par jamm sesionov sploh ni več predstavljalo vrhunca, ampak ene vrste obvezo, za katere pa vemo, da v teh letih težko skozi pride in sem tudi malo okoli gledal.

Prvo sem si kupil prave konge. O teh sem že pisal, samo to dodam, da v tistih časih jih je redko kdo imel. Menda radio Ljubljana in prodajalec, ki je pa kdaj tudi na radiu nastopal. Ta si je kupil nove, sam sem pa dobil njegovo dekoracijo iz dnevne sobe. Imel jih je zaradi lepšega.

V svojem času, so bili celo pomembna firma, takrat so jih pa že izpodrivali izdelki iz Braziliije. Po svoje logično.

"Ka?"

Uni moji so bili Francoski. Sicer je francija imela kolonije in ni da ni mogoče, a vendar so Franciti bolj po šansonih znani, Brazilci pa po sambu. Konge sicer bolj uporabljajo Kubanci, a takrat ni bilo ničesar iz Kube. Vsaj v naši dolini ne.

S kongi sem bil preglasen za spremljavo kitarsko, da ne omenjam, da je bilo čisto ne mogoče s tistim po žurkah hoditi. Zato sem iskal bend z električno ozvočenostjo. Takrat kongša glih nihče ni rabil. Če špilaš Black Sabbath lih ne rabiš, kakor tudi ne za Dan ljubezni. Da ne omenjam Golice.

Zato sem se priključil skupini iz Zaloga. Je bil v osnovi vaški trio, ki je na veselicah igral, a jim je postalo dolgčas, še posebej kitaristu, ki je malo proti Hendriksu gladal in ... Se jim je pridružil Tomaž. To je un isti, ki je z nami špilal, dokler nismo hoteli plošče posneti. Potem je imel nujno nekaj. Tudi sicer je bil že na faxu in topogledno bolj resen.

Tomaž pa ni samo bas špilal, temveč je imel vizijo. Da bo naredil big band. Na koncu nas je dejansko bilo 15, menda največji ansambel, takoj za Big band RTV-jem. A do tja je še celo leto.

Takrat nas je bilo pol manj, pa še za tiste se ni vedelo a so pri bendu, a je samo punca od koga.

Ok nima veze.

Smo zvadili Samba pa ti in Black magic woman, pa še enih 20 drugih, katere mi pa niso legle, razen Hit the Road Jack, pa še ker rock. In smo šli špilat čez poletje v RIO.

*** Rio

V bistvu fajm. Vse je bilo novo. Vsak dan nove face.

"Zdej. To je tko."

S časom opaziš, da so stalno iste, a na začetku nove, ko še nikogar ne poznaš. Tudi scena je bila še kar rockovska, kolikor je v Riu sploh kdaj bila. Pol, okol polnoči, ko so že vsi pijani in je treba še Na golici, pol sem pa tudi že sam tako vesel, da mi je čisto vse eno kero špilamo. Tako da je še takrat bil žur. Saj zato smo pa prišli.

Ja, so se dogajale svakojake štorije, če bom kdaj pri volji opišem par, večinoma pa je potem okoli pol noči izgledalo tako, da se je bilo treba nekemu globoko zaupati, ali pa on tebi, še raje ona, ali sam njej, nima niti veze, itak je vse proizvod maliganov, čeprav v tistem trenutku bilo sila pomembno, tako pomembno, da so

nekateri celo rokave zavihali in branili pravico skazico. Sam niti ne, v resnici nikoli, je bil tam en Zlato. Sicer vun bacitelj. Me je za svojega vzel in če se je že kaj nakazovalo v tej smeri, je zraven stopil in vporašal:

"Kwa j bwo?"

Seveda se je vse pomirilo, še največkrat je pa prevzel težišče in so mu plačevali pijačo.

"A zakaj?"

Zlato je bil od vratu dol zelo podoben Švarcenegerju (Arnold Schwarzenegger). Bicepsi lih kjer si jih hotel. Ene par jih je pa itak še mal ven sililo. Sicer se ni nikoli izkazalo, ali so uporabni, ker ni bilo priložnosti. Večinoma se je samo namamal, pa je bil že mir, vsaj po kravalski plati, če je pa že morala biti intervencija, ga je pa samo za roko prijel in ven pospremil. Se ni nikoli zgodilo, da bi kateri z njim prekrižal pesti. Tako da ne bomo nikoli izvedeli, če ni bil samo napihnjen (takrat še ni bilo diabolikov(anabolikov)).

Kakor tudi ne klošarjev. Zlato je pa ene zime na klopi pred Kazino zmrznil. Po moje se je samo malo sedel da se spočije, zakaj njegovo življenje, vsaj tisti del zvečer v Riu nikoli ni bilo dolgočasno. Verjetno mu je samo pasalo sestti.

*** Festivalna

Skratka tisto poletje je bilo super fajn. Vse. Ne samo muzika in Rio in in in ... Vse. Kakor pa veš, se pa vse fajn stvari nehajo in se je tudi ta. Je Tomaž podpisal pogodbo, da bomo eno leto špilali v Festivalni dvorani.

U, to je pa fajn.

Ja začetek, super fajn, ko je treba naštudirati, ves klasičen asortiman. Regel reht samba, rumba, čačača in kar je še takih. Tudi potem na začetku, v festivalni, u, fajn, al kaj ko se ponavlja, sam pa nisem mogel da ne bi sinkope užgal. U, me je črtil stari Jenko. Smo ga lih še ujeli, bogi ni vedel kdaj reči 3,4, če sem sinkopiral.

Tako da, ja so tudi tu bile zgodbe svakojake. Pa tudi ni vse za napisat. Od muzike sem jih sprovciral, da naštudiramo, zame takrat najboljšmožnfajn The Temptations - Papa Was A Rolling Stone. Smo jo špilali lih sam enkrat.

Tko da mi je hitro šlo marsikaj na jetra. Pol se pa nehalo ni. Ne veš kako je lahko leto dolgo, če moraš 4x na teden nastopiti, 2x imaš pa vaje. Smo bili po tej strani ene vrste profiti, pa magari ne znali not brati, vsaj večina.

Monika je poslušala radio Luksemburg, posnela novi hit, jutri smo jo vadili, pojutrišnjem špilali. Na radio je prišel pa naslednji teden, če ne celo mesec.

Pa ko bi bil rock. Pop, pop in še enkrat pop. Zdej Village People YMCA, Abba Dancing Queen, Saturday Night Fever, so bili še fajn, al kaj ko hoče narod same butaste.

Pogodbe nisem podalšal.

Ostali so še leto nadaljevali potem pa razpadli. Večino opreme so menda ukradli.

"Lej tko se govori."

*** rajanja 76

Veselica Murglje, Zajčja dobrava, RCL

Mi rokerji sicer ne hodimo na veselice. Ne samo to, celo preziramo jih. Če je kaj mimo je pa točno to.

Zdej.

Že res da sem roker a iz kmetov, da ne rečem da sem tam gor rasel, in se brez veselic pač preživeti ni dalo. Pol pa še sosedov Jože. Sicer ni znal a ma baš nič igrati, kar ga pa sploh ni motilo da ne bi. Še celo ansambel so ustanovili. To so bili časi, ko je raztural ansambel Lojzeta Slaka. Visoko nad oblaki, letijo trije Slaki, za njim pa Henčkov trio is svojo ropotijo. Ja Henček je bil tudi zakon.

Če so imeli ansambel, se ne spomnim imena, a me ne bi čudilo če bi bili Veseli ventilčki, so potrebovali še veselico.

In tako nekega večera slonim na ograji, otroci nismo smeli not, se ne ve zakaj in občudujem ansambel kateri se ogreva.

Sploh se še ni začelo. Mize in klopi so ta srednji pobje zbili iz plohov in kolov. Tudi oder je bil v enaki maniri. Ograja je bila samo lata na kolih, tako da je bila bolj za psihologijo. Se je pa točno vedelo, do kam lahko gremo ta mali. Pol smo pa na latah viseli. Tudi tako da se zahaklaš samo z nogami vse ostalo pa dol opleta. Nekaj časa sila zanimivo, potem se ti pa začne po malem vrteti. Eni, bolj nadarjeni smo se samo odhaklali in aterirari na glavo v travo.

Sosede so pripravljale narezek. Ta veliki fantje so organizirali srečolov, ateji so pa od daleč opazovali. Je izgledalo da sploh ne pridejo, a so tekom večera z veseljem prisedli, kajti, postavljen je bil največji sod, do tedaj v mojem življenju, ne vem če ne večji od babičine hiše, no skor, sicer je pa tudi babičina hišica mala in to sod poln šmarnice. So sicer rekli da je Izabela. A tam niso delali razlik za take malenkosti.

Pol sta pa prišla dva. Jih še nisem videl, verjetno iz sosednje vasi. Smo vsi utihnili. Sam si sploh nisem predstavljal, da bodo še tuji prišli. Domača vas, pa še to ne vsi, ker so skregani. Vsak s kom. Tako da več kot pol sigurno ne.

Pa so bili menda skoraj vsi. Iz sosednjih vasi od blizu in daleč pa sploh. Ne vem če je bilo kdaj v naši vasi več ljudi. Tako da je tudi ograja ostala v sredini dogajanja. Ansambel je godel. Sam se nisem spoznal ali uredu ali ne. Plesalci se pa tudi niso pustili motiti.

Vsaka omembe vredna veselica se je v tistih časih končala z:

"Auf bix, pa čreva na plot!"

Česar nisem dočakal. Govorilo se pa tudi ni, čeprav smo edino veselico v naši vasi omenjali še dolgo vrsto let.

So potem pravi muskontarji prevzeli, s pravim cvičkom in srečolovom s plastičnimi predmeti, ne pa staro šaro iz podstrešja.

Tko da, mi je bila, tako rekoč, veselica v zibelko položena.

Roker dol al gor.

Živel sem v naselju ob gasilskem domu. V tem domu, je bilo tudi volišče, so potem končali panoji iz našega diska.

Nima veze.

A ta dom je enkrat na leto prišel na vrsto za veselico. To je bilo večno rivalstvo med Ižanskim gasilskim domom in našim. V to rivalstvo nisem posegal. Sem pa par krat, na povratku iz mesta, pozno po polnoči, opazoval, majajóče ostanke prisotnih.

Glavnina je odšla po pol noči. Dovoljenje je bilo itak samo do 23h. Na vsaki žurki so ostanki in ti znajo težiti tja do jutra, ko tudi najbolj zagretim zmanjka goriva. Tudi za te veselice se ni govorilo o auf bix, kakor se je za ižanske redno. Ker se tega tiče so nas prehiteli, ni debate. Se je pa za to veselico vedelo, čeprav bila sredi poletja, da bo deževalo. Ne vem če kdaj ni, kar pa prisotnih ni motilo. Verjetno je zato brez auf bix.

To bo.

"Matr sm pamtn."

Zdej.

Življenje vsakega rokerja ima vzpone in padce. Za veselice sicer ne vem ali je vzpon ali padec, a pride trenutek, ko še tak rocker zavije na veselico in sam sem v Zajčjo dobrovo. To je bilo proti koncu mojega rokanja, ko sem prodal dušo hudiču, bi lahko kateri orto navrgel in sem se priključil ansamblu v Zalogu.

Na začetku nismo imeli vaj in nastopov vsak dan in smo zato z veseljem hodili. Po prešpilanem večeru, je pa tako pasalo se malo razbremenit. Da ne bi stalno hodili v en bife je nekdo predlagal veselico v Zajčji dobravi.

"Mal naprej pa levo."

Zalog vemo je eno precej dolgočasno obmestno naselje, precej neprivlačnih becirkov.

"A Trnou je pa kej bol?"

Pa lih da je."

Krakovo in Solatendorf, preden so bloke zgradili, sta bila ena vrste cukrčka. Solatendorfa ni več, Krakovo pa tudi počasi a vztrajno uničujejo.

Ok, mima veze.

Za Zalogom so pa travniki in gozdovi. Njive in sotočje Ljubljance in Save, a to malo naprej. Je pa fajn. Če si pa iz Zaloga pa takoj tuki.

Veselica ni bila nič posebnega. Pač še ena. Po tolikih se ti zazdi da je rutina in da je itak zaradi denarja ne pa zaradi zabave. Če si pa muskontar na veselici, pa itak stalno kritično spremljaš vsak akord nastopajočega benda. Na začetku pojma nimajo, brezvezniki, pol, glede na pivota in takrat že butelkah, pa koga sploh briga, da na koncu, dejte še uno, matr je fajn.

Clasic.

Sam še eno, pol pa neham, a ta je tako posebna, da ne more mimo analov zgodovine.

Čeprav ne sodi v to obdobje, a je čisto na začetku naslednjega,

tako da vseeno.

Sem se že razšel z big bendom. V resnici sem se že nehal udeleževati na glasbenem področju. Moje rokanje je bilo za mano, a vplivi so se vračali še dolgo.

Tam na veslaškem klubu, ko nam je že zalaulo. Ma ne o veslanju, ampak o klubu. Družabno življenje je bilo na vrhuncu. Ja, včasih je šel kateri tudi veslat. Ni da ni. A po moje samo zato, da je potem zvečer več piva popil.

Zdej se ne spomnim ali prej ali mal bol pol. Ali smo ta prvo splav naredili, ali je bila prej veselica, a je bila v istem paketu pozitivne energije, ko je mogoče skoraj vse, če se s prave strani zagrabi.

Nekdo, nekega veselega večera predlaga:

"Naredmo veselico."

Ja, ja, ja, je vrelo iz vseh grl. Pol je bilo cel večer načrtov, a še na strani dejmo še to, pa še to, pa še to. Ne kdo bo kaj in kako, kolik pa to košta pa sploh ne.

Kar je prišlo naslednje dni kar do izraza. Čeprav smo imeli angro sliko precej pred očmi, se je potem takoj zataknilo pri:

"Bojc, ti boš ..."

"Pišuka, zakva pa jest?"

Tako da je kar trajalo, da smo definirali akcije in izvajalce, podizvajalci so bili pa prepuščeni srečni usodi posameznikov v določenih trenutkih.

In me določijo da naredim sekret.

"Tis arhitekt."

Sicer šele bruc, a sekret pa ja zna vsak naredit. Ej, sem se delal, da znam, pa pojma nisem imel. Lej jest sem na arhitekturi zaradi visoko letečih teorij, ne pa zaradi cekreta in to še izvedbe, ne vesoljskega projekta.

Doma sem preštudiral vse variante, katere ima Neufert (arhitekturno sveto pismo) na to temo. Naredil skico in zbral podizvajalce. Mulce iz kluba, kateri so bili pa precej nezanesljivi, tako da sem večino dela vse eno sam opravil. Je bilo čisto preveč razlaganja. Preden sem mu dopovedal sem že sam naredil.

Največ so mi pomagali pri izkopu luknje, v katero smo potem zakopali plehnat sod brez pokrova, tak za nafto. Saj ne vem koliko gre vanj, a mi je bil do prsi. Luknja je bila na klancu na obali, tako da je bilo potrebo samo polovico izkopa. Nad to čudo smo (sem) naredili podij. Nanj klopco z luknjo. Vse smo obbili z latami. Streha je bila ravna. Nad vrati sem izrezal srce, kakor tudi v vrata. Ker je bil namenjen samo za par ur, se nismo mudili z barvanjem.

Sam tolk.

Cekret se ni podrl kljub navalu med veselico. Moj prvi arhitekturni projekt, kakor tudi izvedba, pa magari samo za dan.

Vse ostalo okoli veselice so organizirali drugi. Sam sem bolj ali manj svetil okoli in provociral, v smislu izboljšav, čeprav je prekateri reagiral:

"Kva pa ti mene zezaš, pa sam nared, pišuka!"

Imeli smo posneto muziko. Tako da se je proti koncu celo slišala AC/DC Highway To Hell, a potem so naju nagnali. Miškota in mene. Kva da teživa. Dej uno gor. Nasmeh poletnih dni Moni Kovačič. Po so bili pa vsi srečni.

Naroda je bilo ene 5x več kot smo pričakovali v najbolj divjih sanjah. Tako da je policija stalno prihajala, da se sosedje pritožujejo. A je bilo celo kiflcem jasno, da je to po osvoboditvi prvi žur v tem koncu in da je treba sicer opraviti postopek, a tudi ker pir rukniti, samo da noben (skor), ne vidi.

Srečolov je prinesel vrhunec večera in rajanje se je nadaljevalo do jutranjih ur.
Pa lih tko je blo.
(skor)

Pol.
Pa prej tudi.
Je bila

***** Mateja.**

Je hodila na steno nabijat tenis, kar sem tudi sam rad počel. A kaj je tako fajn na steno nabijat? Če veš kaj o tenisu, ki je še kar fajn igra. No, ne vse, a kikle majo pa prav kratke. Hec. Veš da ne hodiš na tenis zaradi tega. Ne vsi in ne samo. Mal pa tudi. Eni da jih vidiijo, ene pa da pokažejo. Uj, provociraš. Lej, mal pa res. Pa ne vem, če je vse čisto mimo.

Zdej.
Mateja.
A-ja. Prvo stena.
Na steni igraš sam s sabo, če ne špilaš dvojic. Sam si pa družba katera vse razume. Saj veš, včasih se s kom sploh ne štekaš. Na steni se pa. To je mal podobno kot ogledalo. Iz unim na drugi stari se absolutno strinjaš, sam okol je obrnjen. Ok, nima veze. A na steni te ne poja iz kota v kot in nisi ves zaripel in zgubljaš ves penast zaradi jeze ker pometa s tabo. Na steni tut letaš, a si za vsak udarec sam kriv in ni da bi ga u kaj poslal, če ti felšasto da. Tko da, kakor je stena mal dolgčas je pa tudi precej prijazna in ni vse mim. Naletaš se lahko ravno tako, po žogico hoditi ni treba toliko, da ne rečem da lahko nehaš vsak trenutek, če lih kera mimo pride.

Je vedno igrala v tenirki. Sicer svetleči, nekakšno tkanje, da se je svetlikalo ob določenih kotih, kotov pa lih kolikor hočeš, torej skor skoz. Tudi za pogledat je bila precej na noblih strani. Superge tudi zelene, kot kombinezon, še celo ročaj na loparju. Sicer za odtenek

druga zelena ali pa že prešvican.

Tko da ena fejest zafnana šminka, za ketere sem pa sam precej proti nastrojen.

Tudi tu špila celota.

Pol je bilo nekaj posebnih.

Prvo, čist vsak je dol padel ob njeni grivi. Se je videlo da gradi na tej podobi. Ker gibi glave in roke skozi lase so bili prav posebni.

Pol pa da ti to vidiš. Nos, sicer ne velik, mali tudi ne, a zelo na sokola al kerri majo take. Mogoče Židje, pa sem bolj na Židinje mislil.

Kera bi lahko bila hudo nesrečna, sama se je pa zavedala, al kaj, da k taki podobi paše impozanten nos.

Fenomenalna ti rečem.

Samo zijal sem ko je prvič prišla.

Zdej. To je tko.

Seveda sem se delal, kao da me sploh ne briga in da sem se zgolj slučajno prestavil bol na stran, da je imele dovolj prostora.

Sicer pa pri nabijanju v steno, če nisi sam je treba že kar kaj znati, sicer se kaj hitro zapleteš s sosedom.

Sicer še ni obvladala vsakega giba, gibi na steni niso povsem enaki kot na igrišču, a tudi začetnica ni bila.

Se mi je zdelo da je rekla živjo, ko je začela a nisem siguren.

Mine ene pol ure, 20 minut gotovo, 10 pa sigurno, ko nabije tako da se odbije proti meni.

Seveda sem odbil njeno in svojo pustil. Ja žogico luba duša, kaj pa. In sva že igrala dvojice. Na začetku sem ji malo pusti, pa je sama izivala, tako da je kar kmalu ratalo precej nabijanja in rezanih, še celo menjavala sva strani, tako da je izpadlo kot da sva dobro utečen par.

Po kakšni uri, je rekle hvala. Zajahala kolo, pomahala, se nasmehnila z najbolj šarmantnim nasmehom, katerega vidiš samo v filmih in se odpeljala.

Ni samo meni bingljala čeljust globoko pod nivojem.

"As jo vidu? Kera je pa ta? Od kod jo pa poznaš?"

So spraševali v bifeju.

"Šenkol vidu. Pojma nimam čigava je."

Sem si predstavljal da je fata (Fata) morgana in živel normalno nadaljevanje.

Občasno se jo je omenilo.

"As vidu uno zadnič?"

Pol je bilo še nekaj variant ugibanja, pa se ni razrasla bajeslovna zgodba kot večinoma v takih primerih. Je bila čisto prehitro in brez nadzora in jih je bilo veliko, ki so dvomili o pripovedi.

Smo špilali odbojko zvečer, košarko včasih čez dan, občasno sem pa še na steno nabijal. Pač od vzdušja odvisno. Ja pa veslal sem tudi, a to se ne šteje. Saj sem šel na Ljubljano v čoln. Pol pa še kej in to je o še kej.

Hladen veter je vel po gladini, takrat si moral kar potegniti, da te ni hladilo. Zlate barve listov na drevju, kakor tudi vonjave poletja so bile samo še spomin. Če bi se jih že lih ker spomnil. Pa na take stvari je redko kdo pomislil. Če pa že je pa sigurno tega ni omenjal, saj bi si lahko še kdo kaj mislil. V smislu as desc, al kva?

Se je pa ohranil spomin na lepotico iz beverli hilsa (Beverly Hills, California). Evo lih tako se je nosila.

Ko je prišla drugič, sva takoj nastavila, kot da bi bila zmenjena in je kaj normalno, da se igra začne. Precej podobno kot prvič, kot strela z jasnega. Si niti pod razno nisem predstavljal da se sploh še daj prikaže. Če pa kaj, pa ni pasala med veslače. Ti rečem, kot ena iz filma.

Po kakšni uri, se zahvali, ob pospravljanju loparja v torbo, kakor tudi, veš da taki imajo tudi trak za lase, pa trak na zapestju da ti švic na ročaj ne teče, skratka absolutno opremljena, po pa na steno nabija, pa reč kej če moreš, pravi, Mateja in se vidiva, ter zajaha kolo in pošlje že spet un isti filmski nasmeh skozi grivo. Sam kar stal tam in gledal privid, ko je že zavijala iz Čolnarske na Opekarsko. Nos ma pa res fenomenalen.

"Pa od kje jo poznaš?"

Ne poznam je, pojma nimam čigava je in kaj hoče, me pa vedno najde kompletno nepripravljenega.

"A dej dej, ne nakladi!"

Pravi Romc, ki je bil vedno v prvi vrsti, kadar se je kaj obetavnega namalalo na klubu, tu je pa vedno bil po opravkih in mu je šlo zelo v nos, ker pivarji, že set nakladajo, da je prišla lepotica vseh časov, ajd mogoče ne kot Ivanka Kraševc, a še vedno super in da je spet z mano na steno nabijala.

"A dej dej, ne nakladi!"

Vse dobre mačke na igrišče hodijo, na klub pa pride samo na stranišče. Pa še to redko katera. Mora biti že res nuja. Ni da bi se hvalili z sanitarijami.

Potem smo malo pozabili krasotico, ker se je dogajala veselica. Ta je pa imela vsaj tri faze. Pred, med in po. Veš da smo še dolgo nakladali, po dolgem in počez, kaj vse se ni godilo, pred med in po veselici. Se je zdelo, da s časom vse več zgodb ratuje, iste so pa gotovo dobile neslutene razplete.

Vse eno se je počasi umirilo. Poletja je bilo konec, brezskrbni čas je zamenjal vsakodnevne opravke, med katerimi se je pa še vse eno našlo, urico ali dve za Ljubljano.

Tudi tretjič me je našla povsem nepripravljenega, kakor tudi pivsko sekcijo. Skoraj vse se je ponovilo, vključno z dolgim gledanjem odhajajoče grive po ulici.

"Nos ima pa res fenomenalen."

Sem zašepetal in zdelo se mi je da ni bilo zadnjič.

Pa je bilo. Zadnje nabijanje v steno v dvoje. Sam sem to še leta počel. Saj veš, v dobri družbi je najlepše.

Po pa,
po mnogih letih,

lih enkrat padem iz Name na semafor čez Titovo in eto jo stoji, poleg mene, na roki ji pa visi pamž in se zvija, tisto, ko bi se najraje ob tla vrgel, tako je tečen, pa mu ne pustiš. Eto isto.

"Ja živjo, ja kva pa ti tuki, u kok fajn zgledaš, sej si kokr ena rožica."

Je bila še lepša kot pred leti. Sicer zreła ženska, katera je pa ohranila enake mile poteze obraza, oči, ustnic. Griva enaka kot takrat, nos pa še boljši. Verjetno je bil isti, a je bil še vedno najboljšiše.

Če bi bila navada, bi jo tam v tisti množici najraje objel, pa se ne spodobi, tako da sva stala tam na prehodu za pešce. Zelene so se menjavale, narod je prehajal cesto, otrok je jokal, midva sva pa kar klepetala.

Ko se je tamalemu odtrgalo in je začel vreščati, smo odšli v mcdonalds takoj na vogalu. Zdej al je McDonald's, ali Kentucky Fried Chicken, al Dairy Queen, Pizza Hut, Burger King, al pa še kera šesnajsta pojma nimam. Pa tudi sploh ni pomembno. Če je že kaj pomembno, je nivo prehrane. Skratka poden od podna, a to imajo deca radi in sva imela mir. Je dobil še autoček in bi lahko tam ostala do večera, pa jo je čakal mož na Prešernovi in je bilo vse eno treba iti.

Se mi je zdelo da ima malo objokane oči ko sva se poslovila. Saj veš tisto, ko se ti nekaj zazdi, pol je pa že skor res.

Nima veze, že spet sem, tokrat na Cankarjevi stal, ko je odhajala tista griva in tisti nasmeh in tisti nos.

Nos ma pa res fenomenalen!

A nekaj fali?

To je pa tko.

Seveda po vseh vljudnostnih frazah in osnovni izmenjavi podatkov, sem koj nastavil, da sem jo sila rad videl, a da je bila kot privid im mi še danes ni jasno, kaj in kako.

Je malo pomolčala. Se vmes po malem nasmihala, češ, butl, ti pa res ničesar ne štekaš.

"Sem hodila na tisto butasto steno nabijat celo poletje, ti pa nič!"

Pa reč kej če morš!

Prehaps it's our imperfections
that make us perfect
for one another.

P.S.

***** Navzdol**

Torej.

Mateja (ena druga) me je rada imela ker edini nisem moraliziral, kadar sva premlevala, večinoma njene probleme. Moje tudi, a bolj za ilustracijo in kot mogoč izhod.

Bila je, bila je, kako to povedati, ena pač vesela punca. Sila rada se je zabavala, bila občasno sila glasna, vse tja do vulgarnosti. A to smo bili vsi takrat, ali pa vsaj večina. No eni so bili tiho, pa si si lahko samo mislil, da zvečer doma pa prav grešno mislijo.

Mi sploh ne, a smo točno tako glasni, forme radi bolj kot dejansko.

Pa ne bi sedaj o tem.

Torej Mateja je imela poleg vsega tudi rada fante. Pa to je čisto normalno. Ne rečem da ni, a več na enkrat. Lej ene so take. Ja, ampak včasih je pa le izgledalo, da ji še najbolj všeč, če so se stekli zaradi nje, ali vsaj trpeli in se poniževali in ob tla metali od same nesreče.

O, saj je znala, pa tudi za pogledat je bila kot prava diva.

Dan današnji bi iz nje naredili super foto model. Ali pa še kaj več.

Takrat, je pa izgledalo kot naturščik v prevelikih čevljih. Dejansko, ko sva katero njeno jebo obdelovala, sem se velikokrat na to skliceval, če ni preveliko potezna. Če bi luštno enega po enega, bi bilo še vedno sila intenzivno, a bi imela vsaj pod kontrolo, tako so pa občasno prihajale sila čudne situacije.

Samo za ilustracijo, je bilo že tam nekje v zrelem obdobju, so prišli 3je smetarji, pijani so komaj stali.

A kako vem da so bili smetarji?

Prišli so z smetarskim kamionom.

Se skoraj zaleteli v moj parkiran avto, in sila preklinjali nad Matejo.

Se je skrila za mano:

"Dej jih, dej jih!"

Na srečo je bila družba, tako da smo zares tja vmes stopili, da uni niso niti kaj veliko probali. Pač običajni repertuar psovk, pol pa šli.

Ej tamala, če ga že serješ okol, pol vsaj nas ne vpletaj.

Sem jo potegnil proč in sva se raje odpravila, preden bi začela zares kričati, kakšni kreteni smo, pa tak.

Je še malo čez mojo ramo psovala, ko sva se oddaljevala, mi jo naslonila na rame, me objela :

"Tis taprau desc. Ne pa vsi uni prasci. Desci so vsi prasci.

Dej, dej, a boš cigaret?"

Je zares 3x hitreje živela od vseh nas skupaj.

Še na začetku valet je izgledalo, da bova imela en lušten večer. Pač veliko zezancije in smejanja pa tak, saj veš, kadar je družba najboljše možno. Tisto ko se potem celo življenje spominjaš. Pa ne zaradi valet. No posredno tudi, a bolj izvedbe le te.

Sva bila izžrebana kot par in sva četvorko skupaj plesala. Je že takrat komaj stala. A njej se to niti ni zelo poznalo, je tudi brez maliganov hodila slalom. Eni pač ne hodijo ravno. Ni jih veliko a so. Je pa zato brez ovinkov pripovedovala.

Oj, če si česa nisem predstavljal, je povedala v detajle. Nerodn? Ne nerodno ji pa ni bilo menda nikoli. Kaj pa vem, mogoče je kdaj

imela celo tako fazo, a takrat še nisem vedel zanjo.

Pri meni je bila pač preveč napredna sošolka. A sva že takrat zastavila, kot sopotnika ne kompaniona ali celo konkurenta. V meni je našla sigurnost, sam pa sem z velikimi koraki spoznaval, kakšen je svet tam preko.

"Kje?"

Ma, tm no. Sej veš."

Tam kamor nikoli nisem šel, sem pa občasno precej po robu hodil. Mi je že Mateja povedala, da se v resnici ne splača. Če se ne bi kar samo tako zasukalo, ne bi tega počela. Tako je pa izgledalo, da ravno vsi hočejo da je taka.

Tudi sam mislim, da vso napihovanje na to temo, mene ne bo noben zezu (zezal (samocenzura (zajebavu))), je v resnici reakcija na. Npr. Enga ki jo je, pol je pa pač tako izpeljala, da njej pa noben nič ne more.

Kadar je imela krizo, tega pa ni bilo tako malo, kot bi človek rekel ob čeljustenju kok me že noben ne bo Takrat me je poiskala. Ponavadi se mi je približala od zadaj, me objela, in šepnila:

"Prit, ti moram neki povedat."

Potem sva večinoma bila malo tiho. Dolžina tišine je bila odvisna od teže in oddaljenosti problema. Včasih takoj eksplozija, pa u 100 mater, pa tak. To se je dalo še kar hitro pogasiti, al pa je odfurjalo nekam, pa potem verjetno sama zrihtala.

Če je pa tišina kar trajala, je znalo biti pa precej brezizhodno in večinoma destruktivno. Takrat je načela precej potihito tok pripovedi, se vmes tudi ustavljala, kot da bi premišljevala kako povedati. Kar ni bil njen običaj. Ali je pa le nisem tako dobro čital, kot se mi je zdelo. Tistih jeb se večinoma tudi ni dalo rešiti z mojimi pogledi. Ja odložiti. Tudi izgledalo je da je pomagalo. Če je pa res pa ne bom nikoli izvedel, ker je dolgoročno šlo samo na navzdol.

Velikokrat se je pogovor, ki je lahko trajal več ur, končal v brezizhodnem joku, ko bi v resnici zraven zajokal, al kaj ko fantje ne jokamo.

Držati sem jo moral objeto, tam na klopici za Križankami dokler ni nehala drhteti. Ko se je umirila, kot bi odsanjala eno, se zbudila, in odšla kot da ni bilo nič takega. Potem ko vse poveš, pol greš. Eto isto.

Mateji se je kar poznala kilometrino. Starali smo se vsi. No zoreli. Eni dozoreli, spet drugi nikoli. A ona se je med tem postarala. Je izgledalo da ji a ma baš vse na obrazu piše. Sam sem jo sicer še vedno videl kot potencial, po moje bi se celo lahko pobrala, a bi potrebovala ekstra motivacijo. Saj eni obrazi vsi razbrazdani in postarani so še vedno privlačni. Nekateri celo lepi.

A ona se je tudi zapustila. To je pri puncu še bolj žalostno kot pri descu, pa že tam ni veselje videti.

Tega je sedaj že dolgo.

Zadnjič sem jo srečal na Šušterskem mostu. Je peljala Felixa lulat. Pri Zlati ladjici na vrtu, na en krasen sončen dan, ko se razveseliš starih znanstev da bi se kar malo objemal in bi malo

spomine obujal, kok da je bilo včasih superfinofajn pravi :
"če ker noče plačat kar Feliksa našuntam, pa mi še več dajo kot računam."

Na slovesu ob objemu in poljubu, to je pa res obvladala, na lice vendar, me je pogledala globoko v oči in zašepetala:

A maš 100 € za posodt?

Saj veš da bi ti rad pomagal, to sva že večkrat skoz dala, a moraš tudi ti kaj za to narediti.

Me je odrinila, sicer še vedno držala za roko, prav žalostno gledala in me poslala u 3pm.

"Vsi ste idioti",
pa tak, da ne naštevam.

*** Štop

Zadnje poletje mi je prineslo štop. U, o tem se je govorilo leta. No, že precej dolgo. U, kakšne vse zgodbe. Bajeslovne. Tudi strašljive, a temu delu nismo posvečali toliko pozornosti. Seveda v smislu:

"Pišuka, a res?"

Pa je šlo pri enen not, dugem pa ven. Nič nas ni prestrašilo. Tudi če je 100 Švedinj posililo pripovedovalca. Sicer ne direktno, a sem slišal od prijatelja, ki ga pozna.

"Ka pa pol?"

Ka pol?

A pol greš pa naperej?

Jakapa!"

Lej, bo treba probat. Tele zgodbe so meni mal sumljive. Tako zaguljeno pa spet ne more biti, če jih gre toliko okoli. Sploh je pa brez veze. Greš na turistični urad, nabereš prospektov, pol pa tisto pogledaš. In tako cel mesec. Lej če je Paris ali London ne rečem, ka pa pol. Pol je treba pa še kaj vmes pogledat.

"A da potem rečeš, jest sm pa bil u Niederseelbachu.

Ke je pa to?

To je pa zraven Oberseelbacha.

Ja in?"

Nč in. Ker je tist ki bo reku, kaj je treba videt. Pa če že reče en tak Mengeš Varoš iz ne vem katerega razloga, spet ne vem, zakaj je to pomembno. Čisto nič. Ja, če je fajna družba, seveda. Če greš pa sam je pa kriza.

"Sem bil v Parizu in sem v Seno pljunil.

A zdej si pa frajer al kaj?

Bo treba pač še kaj povedat.

A kaj?"

Ej pojma nimam, še nisem bil. Vidim pa, da dokler sam ne probaš ni niti za hvalit niti za grajat. Lahko za eno trdiš eno, ali pa drugo. Tako si ti videl, doživel, ali kar koli že.

Lej, me nič ne briga drugo poletje grem z interrejlom vi se pa slikejte.

Pol pa povem, če so kje kakšne Švedinje, al je sam nakladanje.

"Zdej. To je tko."

Smo se na klubu menilo vse bolj določene teme. Vse več je bilo kritičnih poslušalcev. Vsaj na začetku, ko je kdo začel nakladat. S časom, pač glede na količino piva, so se tudi stališča večinoma omehčala in se je lahko nakladalo, kot v starih dobrih časih, ko je bila štorija bistvena na pa fakti.

Nič kaj perspektivno ne kaže, bo treba naredit revolucijo. Teli stari rekreativci nas šetajo, lih kakor se jim zapaše. No pa saj so izkušen udbovski kader, ki se je kalil v težkih časih in jim sedaj še kadar stati ne morejo, ne prideš do živega. Se je kuhalo, a je ni bilo priložnosti za akcijo. Sem pisal zapisnike, jih malček prikrajal, da je še slabše izpadlo, kot že sicer, za veslače, kako nas nihče ne razume in skrbijo samo za tenis. Kar sploh ni bilo daleč od resnice, al kaj ko tudi mi nismo imeli kaj pokazati. Mularija, ki je v jeseni prišla, je večinoma po prvem treningu tudi odnehala. So mislili da bodo veslali, potem so morali pa prvo 5 km teči, pa še ne vem koliko sklec in počepov, priklonov in kar je še te šare.

Od tistih 30 na začetku je bilo veliko če so 3-je ostali. Če je pa en preveslal zimo, je bil pa že uspeh. Al kaj ko je še ni. Tako da niti ne moremo reči imamo enega veslača in rabimo več denarja. Res brezizhodna situacija. Tako da je malo jermenica dol padla in je motor v prazno tekkel.

Smo se bolj posvetili drugim nepomembnostim. Takrat se je pojavil domači jeans Tex Varaždin. Do takrat je bila edina varianta, pa kavbojke v Trst ali v mojem primeru Gorico, ker mi je bilo v Trstu čisto preveč naroda. Pol pa na meji cvikat, al bo kazen ali ne. Večinoma so preč gledali, včasih so pa vse eno bile prav krvave zgodbe na to temo. Ne dobesedno. Se tako samo reče, ker smo se smejali dogodivščini da si se v hlače. Tisti z slabo prebavo pa še malo krvi, a to je že druga zgodba.

Mima Javševc je bila svetel vzor premnogo katerega novopečenega tenisača. Lej če nismo mogli veslat, smo pa punce gledali na tenisu, so imele čist kratke kikle.

Sreča na vrvici so vrteli v Unionu, v Komuni pa To so gadi. Pa ne istočasno. Še tega ne vem v katerem kinu, a je bilo enkrat takrat, predvsem smo se pa menilo o, dolgo in velikokrat.

"A zakaj?"

Luba duša. Kam skoči Jakob? V Ljubljano. A ni dost? Da ne omenjam, da je Nino iz naše klape. Lej smo se leta o tem filmu menili. Tud če ne bi bil dober, pa še to je, tako da res ne vem.

Gadi se pa dogajajo v Solatendorfu. Nekaj mojih sošolcev je bilo doma iz kasarne, kjer so posneli film. Veš da je bilo štorij leta na ostajanje.

Zdej.

Saj se ne menimo o faktih.

Štorije pač.

Saturday Night

*** Fever

Sam sicer nisem bil pristaš take muzike, a so punce to poslušale in če si hotel zraven biti, si pač slišal, da bi si pa ušesa mašil, pa tudi ni pasalo. Ne samo to, če sem se hotel z dekletom pogovarjati, sem ji pač moral dati prav, tudi o muziki.

Pa spet bistveno bolje kot takratna Vrača se pomlad od Ota Pestnerja.

Gvendolina kdo je bil, že bolje, se posebej, ker smo z Benčem košarko igrali. No, ne lih z njim, a za njim. Ko so se taveliki džeki šli hladit, smo mi poprijeli.

Buldožer je bil pa že skor povsem na liniji. Nekaj časa celo povsem, a mi je le falilo improvizacije, tako da proti sicer nisem imel nič, za pa tudi ne veliko.

Od tuje scene, katero smo tudi spremljali, a ni imela več veliko vpliva. Namreč pranje možganov, kar se takrat seveda nismo zavedali, prav nasprotno, to je bilo najbolj progresivno, nam je izvajal radiu Študent. Se ne spomnim da bi sploh omenili da je umrl kralj, King Elvis. Se tudi ne spomnim da bi kaj omenili Michael Jackson, ki je že po svoje vlekel, a ne za nas. Kaj nas pa to briga.

Mi smo za Queen, Eric Clapton, Linda Ronstadt, James Taylor. U, ta mi je pa sedel. Sem nekaj časa samo njegga poslušal.

The Sex Pistols God Save the Queen je bilo tudi fajn, a mi ni bilo blizu.

"Zdej. To je tko."

A Chico Freeman, Collin Walcott, Weather Report, Al Di Meola, pa? Bistveno bolj. Če sem se z gornjimi ukvarjal, je bilo zaradi socializacije. Že tako se je občasno slišalo.

"A morš bit tko zafnan iz temu đezam?"

Ne morm pomagat."

*** Merjasci

Na političnem področju, se je dinsatlo nekaj, zatorej si je upal zapeti Marko Breclj Alojz Podre. Menda o profesorju, ki jih je metal. Saj to ni bilo nič nenavadnega, še manj novega. Novo je bilo to da je to pesmica ratala, zraven pa še popularna.

Naši so končevali Tr2, utrdbo udbe, a takrat se tega še nihče ni spomnil. Tudi bs3 sploh ni bil problematičen. Nasprotno, se mi zdi da je dobil Borbino nagrado, čeprav so zmagovalni projekt za 50% dvignili in je ravno toliko dobička bilo. Veš da niso razdelili med skupno dobro.

Brežnjevev je prišel kozle strelat k Titu. Menda merjasce, a se bolje sliši.

Apple je naredil dvojko, pa se v naši dolini še ni poznalo, kakor tudi ne Atari.

Smo slišali za Bronx. No, a nism reku, kako je kapitalizen na robu propada, mi smo korak dlje.

Kunta Kinte je bil kralj nadaljevank na TV, kakor tudi propagandna kampanija Moja dežela. Takrat še brez vseh priokusov o nacionalizmu.

So pa zato Pankrti direktno nastavili, brez ovinkov. Samo vedelo se ša ni kaj.

"Zdej. To je tko."

Komot lahko rečeš, da sem bil kompletno nezainteresiran za svetovno, kamoli domačo politiko. Kar celo precej drži. Se pa tudi ni dalo brez. Se je že našel način, da ti je ušlo. In.

In potem celo sam nisem bil totalen brezveznik, da ne rečem, da sem s časom, pač glede na dejavnosti, celo do kakšnih stališč prišel.

To je tut tko.

Vsi ostali, so bili pa sila angažirani in so že takrat vedeli da se bodo godile velike stvari.

Kar je tudi res.

Samo ni se vedelo katere.

Že samo če primerjaš študentske nemire, ko so hoteli naši izboljšati že tako najboljši socializem, v Parizu so pa staršem kamne v glavo metali (ata pulcaj).

Pol je pri nas vse pod okrilje vzel ZSMS, ne vem če ne še celo punka, upam da ne, a me ne bi niti čudilo. Tako da uni, ki se nismo pustilo voditi vsakemu, ne, nič ideološkega ali celo političnega, pač v hribih je boljše, če te pa kera še prav svetlo gleda, ko rineta proti Slemenu, je pa Margaret al pa Popit, čist tazadnje na kar bi pomislil.

In tko.

***** Slabe ocene**

Če se učiš zaradi ocen, zna to biti velik problem.

Čeprav toplo priporočam učenje zaradi izobrazbe.

Izobrazbe pravim. Znanje in izobrazba nista eno in isto. Prav za prav je veliko, največ, večina takih ki se učijo za znanje. V redu. Dokler je to obrt, edino pravilno. Brez znanja ne gre. Znanja in veliko vaje, da postane samoumevno.

Vendar.

Vendar je večina obrtnikov neizobražena.

Prenekateri izobraženec pa niti žeblja ne zna kupiti.

Ja. Res je.

Vendar je veliko vprašanje ali je znanje bolj pomembno od izobrazbe in obratno.

Pri obrti, tudi ni debate. Veliko znanja velika ocena. Naprimer odlično. Za malo znanja zadostno. Za neznanje nezadostno.

Pri izobrazbi pa ni tako.

Pri izobrazbi, če ti kaj ne gre, ne ponavljaš dokler ti gre. Ker potem si samo obrtnik, ampak študiraš materijo še iz drugih zornih kotov. Skratka izobrazba je ali je pa ni. Ni nezadostne, zadostne, dobre, prav dobre, odlične.

Izobrazbe ni nikoli dovolj.

Pa da navržem še katero na pomen besed.

Ko tečeš na cug.

Ali ga ujameš ali pa zamudiš.

Ali je mogoče odlično ujetje, prav dobro ujetje, dobro ujetje, zadostno ujetje. Nezadostno sigurno ni, ker ti je ušel.

Kaj pa sedaj.

Ujeti cug je kot obrt.

Ali jo obvladaš ali ne?

Da ali ne?

+ ali -!
Kaj pomeni zadostno.
Zven besede zadostno.
Zadost da veš, zadost da obvladaš, zadost da narediš.
Kaj pa odlično.
Odlično vse veš, odlično obvladaš, odlično narediš.
Torej boljše od učitelja. Ker učitelj ne bi bil učitelj, če bi bil odličen. Bil bi znanstvenik, genij, veleum. Pa nič od tega ni.
Učitelj, če je dober učitelj je lahko največ prav dober učitelj.
In če pripravi učence na zadostno, dobro, prav dobro, potem je celo odličen učitelj.
Ne more pa biti 50 zlatih. Zlat je eden.
Skratka tudi tu so prioritete.
Če se prepustiš toku, se pehaš za ocenami, ki to niso, se kriteriji samo zvišujejo. Sedaj se otroci učijo univerzitetna znanja. Zato ker je nekaj histeričnih, nepotešenih potrebnic zasedlo položaje.
Pa nima veze ne z znanjem, ne z ocenami, ne z razvojem.

Intelligence without ambition
is a bird without wings.
Dali

*** Sanja

U, sem jo gledal. Tako lepe ženske še nisem videl.

"To si že za Majo pravil!"

Ja, a tisto je bila punčka, punca, dekle, ta je pa taka, kakor si predstavljam, da bi ženski ideal bil. Tule bi moral stati opis, pa sem ga zbrisal, se mi je zdel povsem odveč, razlagati take banalnosti. Samo to povem, da je imela nos.

Saj ga imajo vse.

Res, a ta je bil najboljšimožnfajn. Pa si misli svoje.

So bili prvi letnik arhitekture. So občasno prišli v Plečnika na kauco. Tudi skicirali so po Križankah. Imela je črnolasega fanta. Oba sta bila lepa, samo da sam pač ne gledam pobov, punce pa toliko bolj.

Tudi smejala se je prav po filmsko, pa ne narejeno. Prav prisrčen smeh. Štosa sicer nisem slišal, sem le samo od daleč opazoval, a nisem mogel sneti pogleda.

V tistih 6-tih srečanjih, ne vem če je bilo še katero, sem se kompletno zatrapal. U sem sanjal. In U, kako vesel sem bil, ko sem jo spet zagledal.

Vem, bila je pravljica.

Ampak fajna.

Tatjana.

Je bila zelo konkretna. Se mi je zdelo čisto prvič ena prav konkretno za.

"Za kaj?

Počakmo, pa vidmo."

Sem že pisal, da s fotografijo sem imel poseben odnos. Sva bila dva, sva tekmovala, kdo bo kaj novega naredil ali odkril. Sva tudi vse delila, tako da je bilo v resnici eno zdravo sodelovanje. Samo da, sva večino časa okupirala temnico z najinimi eksperimenti. U, sva jih slišala, da je nepospravljeno. Ja, kdo ima pa čas v zanosu raziskovanja pospravljati. Tako da je bilo bistveno lažje tudi drugim razvijati, ker ni bilo potrebno pospravljati.

Pa ni bilo samo razvijanje. Nekateri, no tule je le potrebo povedati vse, nekatere so bile tudi za snemanje nezainteresirane. Ne vse. Sploh ne. A nekaj pa, nekaj se jih je prav radih nastavljalo pred aparat.

In sva snemala. U, je bilo še kar. Ja, nekaj lesenih, v resnici povsem neuporabnih za model, al kaj ko je pa drgač tko fajn za pogledat. To sem takrat enkrat pogruntal. So posneli na TV reklamo za kremo za roke. Seveda se reklama konča z zumom na rokah. Kaj hujšega. Akterka, pravim ker se je videlo da ni profesionalni model, je bila ena Mici, v katero je bila cela vas zatreskana, me ne bi čudilo če ne več vasi. Skratka ena superca, ne bi sedaj attribute opisoval, si jih pač vsak sam nariše, al kaj ko je ravno iz njive prišla. Namreč na rokah se je videlo, da je zelo pridna.

Da skratim. Če je škrbasta, pa če ima še tako dobre ... , oči, ne more posneti reklame za zobno pasto.

Podobno je bilo z sošolkami. Takrat maska še ni bila tako udomačena med smrkkljami in je redko kateri ratalo iz nič ogromno narediti. Tako da, ja se je pokazalo, ene so super fajne, a ne za pred kamero. Vmes so pa ene, čist brez veze, a se jo da tako zrihtat, da je mama ne spozna.

Tatjana je bila nekaj vmes. Sploh ni bila brez veze, ne vem kakšna diva pa tudi ne. Kar jo je rešilo, je da jo je zanimalo. Ne samo pozirati, še celo scenografija, šminkala se je sama in potem še razvijanje. Še celo obešati slike, ko smo postavili razstavo, je pomagala do zadnjega. Da ne rečem, da nas je reševala, z vsemi pozabljanji in popraviljanji.

Tako da sva se kar kaj pogovarjala. Tudi v odmoru, ko smo se sproščeno pomenkovali je sedela ob meni. Potem so bile pač razne situacije in intenzivnosti. Če je bila gužva sva se pač tiščala in se prav nič pritoževala. Dišala je sprejemljivo. Ni tisto, ko se ti zmeša. Odbijajoče pa tudi ne, tako da sem jo celo par krat pospremil precejšen del poti. V resnici je bilo povsem v kontro, čeprav sem se delal da je mimogrede.

Ta izraz je iz časov, ko te je mama poslala nekam in je bila bližnjica mimo grede. U, se je na glas smejala. Sem kar malo okol gledal, če naju ne gleda cela ulica.

Nič nisva prehitevala. Tisto ko navališ, pol pa vse odnehajo. Lepo se samo razvija in prav obetavno kaže. Vse bolj se pomenkujeva in nič naju ne moti če sva sama. Nasprotno, prav luštno je, se nasloniva na ograjo ob Ljubljani, sicer gledam čez vodo ne v oči, kaj pa veš, kako bi lahko od reagirala. Tudi med sprehodom se rami občasno dotakneta, a nič več. Vsaj ne odskoči. In tko.

Ne vem če ni že cel mesec, ko se takole približujeva, ko reče:

"Zakaj me pa na randi ne povabiš?"

A mora biti oficijelno?

Seveda, da se ve, al je al ni. Tole slepomišenje ni nič. Torej kaj?

A ti to resno?

Smrtno!

A naj poklekнем, da boš zadovoljna?"

Sem že vedel da sem kiksnil.

"Ni treba, a vse eno hočem, kaj bolj konkretnega."

Gledam v tla, gledam njo. Kaj pa zdaj. Kako se pa to naredi. A kr tko naj rečem?

"Se dobiva jutri pri spomeniku Gregorču.

Ok, adijo do jutri!"

Jutri pri odmoru sploh ni bila več ob meni. S puncami so si imele toliko povedati. Ko zazvoni in se odpravimo vsak k svojem vhodu, v Križankah je desetine vrat, me pogleda čez ramo, med tem ko se hihitajo in vstopajo.

Ej, tole je pa že malo strašljivo. Kaj se pa gre. Sploh ne obvladam situacije. Saj ni čudno da nimam punce, če je še edina, za katero se je zdelo da je normalna in še za, takole komplicirana in prav počasi stopam po hodniku, proti razredu. Dušan mi razlaga o širhakelnu, katerega je ravno končal in da sedaj Špik ne bo več nagajal.

Komaj se prebijem do konca pouka. Kar mehke noge sem imel, ne vem če ni vročina. Kar v mestu počakam, da bo ura 17. Seveda pridem 15 min prekmalu. To se samo tako reče, v resnici sem bil pol ure prekmalu, a sem čakal na drugi strani ulice, zatorej samo 15.

Seveda punce zamujajo, to jim je taktika. Sicer še ne vem kakšna, a so mi povedali in ob 17:30 že malo nestrpno pogledujem na vse strani. Ob 18h si rečem, če je čez pol ure ne bo, ostanem še uro in grem.

Ni je bilo. Al kaj ko bi bilo samo to.

Potem me jutri med glavnim odmorom tam pred vsemi na dvorišču nahruli, kaj da jo nategujem, da me je čakala celo uro in da naj grem u p m, pa take. Sem se počutil samo ene 18 cm velikega, v tla ugrezniti mi pa ni uspelo.

Sem jo potem čez leta srečal, ves nasmеjan, povedal da sem jo tudi sam čakal in je ni bilo. Kako, seveda. Ob 17h pri spomeniku Jurčiču. Kakšnem Jurčiču, Gregorčiču.

"Butl!

Krava!"

Tole s puncami ni ne leži, vedno zamočim, me prav zanima, če jo kdaj dobim.

Pol je bila pa še ena pravlјica.

Andreja F

V resnici je nisem poznal, zato tisti f. F kot Festivalna.

"To je blo pa tko."

Sem že opisal, da smo igrali leto v Festivalni. Če še kdo ne ve, tam so se takrat godile, vse(skor) mature, valete, brucovanja, zaključni, začetni, nadaljevalni plesi in prireditve. Vmes pa še kakšne nenavadnosti. Smo enkrat špilali na sindikalcu za skupščino, kar je pa tudi že napisano.

Ok, nima veze. Skratka 4x na teden smo špilali, če ni bilo kaj drugega pa še 2x vaje imeli. Me je precej okupiralo, na začetku, ker je bilo vse novo fajn, pol na konc, ko je bila samo še rutina, pa podn od podna.

Sem jo že precej na začetku zagledal. Ena lušna, mejhna, cel cuker, kakor sam rad nastavim ob takih prilikah. En tistih nasmehov, ki ti takoj padejo v oči. Če bi se smejala, bi se smejal z njo, ravno tako pri joku, ali pogledih v nebo, ali ... Skratka situacij na ostajanje.

Redno je hodila na petkovo plesno šolo Jenko. Velikokrat pa še ob sobotah. Usedla se je vedno za isto mizo, to je prva na moji levi, tako da sem jo imel na očeh tudi kadar ni plesala.

Plesala je veliko. Večinoma prva ali med prvimi na plesišču. Saj poznaš, ko se zaslišijo prvi takti, potem nekateri pritečejo da so lahko na sredini. Eto taka.

Plesalcev je imela na ostajanje. So bili občasni redni, a se je videlo da ona izbira, kdo bo šel v petek z njo, kdo pa v soboto, če sploh, če ga ne bo kar tam dobila. Tudi to je obvladala. U, so jo obletavali. Ni bilo, da bi sedela in s prsti trkala po mizi, kot kar katera.

U, je bila fajn.

Lasje visoko pristriženi, da so se videli uhani. Vedno je imela take na štuke. Različne glede na gvant. Ramena lušno poudarjena, ni bilo potrebno nič podlagat, čeprav je bilo takrat to moderno. Pluča ne razvita, a ni vse v tem, je bila pa zato sila ozka v pasu. Tako da je spodnji del prišel toliko bolj do izraza. U, tam pa eno samo veselje vse dol do šolencev. Najraje je imela široke kikle, da so se pri obratih na široko odprle. Pri rock and rollu sicer ni delala prevalov, ostalo pa skoraj vse.

Plesala je valčke a tudi polke, ne vedno, a tudi ne redko. Je pa obvezno priletela prva na plesišče, za sabo vlečoč partnerja, ko sem po kongih vžgal in je pomenilo latinsko ameriški plesi. U tam pa je skakala. Povsod jo je bilo polno.

"Ja in?"

Andreja se mi je predstavila, nekje na začetku špilov. Če smo začeli septembra, verjetno oktobra. Meni je bilo še marsikaj novega. Da bi pa ena taka mejhna, lušna, cel cuker, po špilu na oder skočila in direkt do mene, roko, pa hudomušni nasmeh, ne vem če ni malo pokleknila, saj veš tisto, ko se malo zmanjšaš, ko daš roko, pojma nimam zakaj tako navada, a je bilo lih tako kot v filmih:

"Živjo, Andreja, najraje imam latinsko ameriške in sem prav vesela da tako lepo igraš."

A veš kaj sem rekel?

Samo eno in edino:

"@@@@@@"

Sicer ne vem če jih je bilo toliko, ker je že odšuštela z odra.

"Zdej. To je tko."

Že prej sem slišal, da so glasbeniki popularni med puncami. Saj je en velik del zakaj počnem kar že počnem ravno to. Tudi da so bobnarji poleg pevcev čislani bolj kot ostali. Pa vendar. Bil sem povsem ne pripravljen na kar koli, ne samo tako direkten napad.

Tako da.

Ja sva si mahala. Pri prihodu in odhodu. Veliko mežikala. Občasno kaj malega pokomentirala:

"A že znate uno?"

Jo že vadimo."

Kaj več pa ne. Je vedno imela spremljevalce in si nisem niti predstavljal, v kakšni konotaciji bi izpeljal. Tako da sem odlašal, vse do konca.

Sem jo srečal čez leta. Sva prelela vse doživljaje ob kavici. Mi je zaupala, da je dala ime sinu po meni.

A miš da se je zezala?

*** Matura

Festivalna mi je požrla veliko časa in energije. Tako da sam sigurno ne bi naredil mature, vsaj v prvem ne.

Že prej sem bil Božitov veliki prijatelj. Boži je bil razredni odličnjak. Sicer kar desc, a vase povlečen in redko se je smejal. Vsaj v naši družbi. Mogoče so imeli doma svojo sceno.

To se tudi meni občasno dogaja. Pridem kam, pa ga ni ki bi štos razumel, tako da sem že dolgo tega opazil, da so kraji in običaji, kjer domača scena ne vžge. Najbolje da se prilagodiš, ali pa, če ni prebavljivo, ker tudi take scene so, pa raje po svoje. Lej, na vsem svetu se vse dobi, tako tudi normalne žurerje.

Torej Božotu se je tudi fajn zdelo da je moj prijatelj, ker je lahko tam v naši klapi stal. Smejalo se sicer ni, a je bil zraven in po mojem mu je kar pasalo, saj sva se takole dopolnjevala skoraj od začetka.

Dobr. Od piflarca se je dalo prepisati manjkajočo snov, a da bi mi pa razložila, kako in kaj pa ne. Verjetno ni imela časa, al pa le ni vsega znala.

Boži je pa imel, kaj pa vem, mogoče takšen čut, če česa nisi znal in ga prosil za pomoč, se je potrudil, da si skužil. Svaka mu čast.

"Zdej. To je tko."

Tako me je imel pod perutničko in sem celo kar kaj znal. Organiziral sem celo mesečno učenje v Tivoliju v Tičistanu. Tudi v Tivoliju ga imajo, ne samo v Bohinju. Ja, smo se začeli pripravljati v naprej, čeprav takrat to še ni bilo organizirano, smo se pa sami. Povečini smo se dobili 4-je, si razdelili snov, seveda si jo moral tudi sam prebrati, a je tisti, ki se ji je posvetil, preštudiral toliko bolj, da nas je potem tam v tistem grmovju, svoje cajte je bil Tičistan fajn zaraščen, si predstavljam zvečer so se vse kaj drugega tu učili, takrat smo

imeli pa večinoma mir. Včasih se je prikazal upokojenec, ker v resnici smo jim zasedli plac. Na srečo je takrat to tako izgledalo, da so med precej gostim grmovjem bile čistine, s klopco ali dvema, nekaj pa še z mizami in eno tako smo okupirali.

Nismo bili glasni, vsaj ne stalno. Ja, je prišlo včasih do povišanih glasov v smislu, butl, pojma nimaš, a se je tudi precej hitro polehlo, tako da so še veverice čisto blizu prihajale in žicale priboljškov. V tistih časih še ni bilo ponudbe na ostajanje. So se dobile Bobi palčke, pa še ene ribice. Kiki bonbonov jim pa nismo metali, ker bi se lahko kam prilimala. Prilimana veverica, pa vemo, ne izgleda fajn.

Učili smo se precej intenzivno, pa vendar sem bil prepričan da bom pogrnil po dolgem in počez. Ker matura, to je znanje čez celo šolanje. Kaj pa vem kaj smo se učili na začetku. Takrat me ni kaj veliko zanimalo, vsaj v zvezi z šolo ne. Da bi pa o Deep Purple ali Let Zepelinih spraševali si pa niti v najbolj divjih sanjah nisem predstavljal.

Tako da sem potem tam na maturi, precej švical in samo čakal, al me bodo takoj, ali bom pa še malo podaljševal agonijo. Pa je izpadlo točno obratno. Vsa vprašanja, katere sem dobil so bila točno tista redka, na katera sem imel prav izdaten odgovor in je bil rezultat nepričakovano uspešen. Tako da se mi je celo malo pod nosom pokadilo, pa zakva smo se pa tolk piflali. Ja, če imaš srečo in dobiš vprašanja katera obvladaš, kaj pa če bi dobil una?

"Tih bot pa let naprej."

I'm not lazy,
I just really enjoy
doing nothing.

*** Interrail

Ja rad potujem. Na potovanju se vedno kaj novega zgodi. Spoznaš svakojake. Z nekaterimi na kratko, z drugimi se razvije še kaj. U, zgodb kolikor hočeš. Nezgod tudi, a te preskočimo, če niso na pozitivni strani.

"Zdej. To je tko."

Večino že veš za moj interrail. Če se mi bo kdaj ljubilo, še bolj osebno opišem, ker ni bilo potovanje od tu do tam, vedno pa čez Pariz. U, bilo je tudi doživljajev. No, še kar, to je itak odvisno koliko se pustiš. Sem videl, jih je kar kaj, ki niso niti bili tam, pa magari imajo fotko od tam.

"To je pa tko."

Ne rečem, saj sem podobno postopal, pač stopiš zjutraj iz vlaka, koncept je bil, prespati na vlaku, no dremati, velikokrat se je

tudi tam kar kaj dogajalo, zjutraj po novih krajih in tako cel mesec. Teoretično špila, praktično pa prav za prav redko. Je vedno kaj. Tako da sem občasno nujno potreboval pravo posteljo, predvsem pa tuš. U, to pa zna biti cela kriza.

Se spomnim, kot otroka so me umili 2x na leto. Ne res. Saj sem se vsako jutro, a tisto ko prisloniš dva prsta proti vodi, pomencaš oči, 2x potegneš z zobno ščetko in 1x z glavnikom, tisto se težko šteje za higieno, pa magari bila točno zaradi tega. A to so drugi hoteli. Bolj intenzivno mama doma, pri babici pa kot opisano. Saj me ni mogla ujeti. Sem bil kot živo srebro. Viš, ko ne veš vsega. Ne veš kako se trudiš pobrati živo srebro na dlan. Misija nemogoče. Podobno je bilo z mano in babico.

A kakor se časi spreminjajo, se tudi ljudje, in ne nazadnje tudi sam in pride čas, ko ne moreš več zdržati če se ne umiješ. Ne bi verjel, če ne bi bil zraven.

In ko stojiš zjutraj na peronu, prvo pogledaš po turističnih informacijah. Ne moreš verjet, a v čisto vsakem naselju, še tako malem, še tako neznanem imajo vsaj turistično tablo. Potem se sicer tam sprašuješ, pa kje hudiča sem izstopil. Kaj me pa briga Hanzi P. Sicer najbolj pomemben pesnik daleč po vseh vaseh okoli. A dej dej. A mate kero fajno pekarijo, da si rogljiček s čokolado kupim. Gavrilovič paštete mi je že v Parizu zmanjkalo, sem ostal 4 dni, 2 čez planirano, a mi je bil tako všeč, da sem celo na cugu za v London razmišljal, zakaj sploh naprej, če je pa že tukaj tako fajn. A načrt je načrt in odšel sem pogledat del Evrope s "trulim" kapitalizmom. Če ga čem videti je treba naprej.

Potem je bilo sicer malček posiležno. Saj ne rečem so bili kraji ki so tudi fajn, čeprav čez Pariz ga ni, a je svoja kategorija in je brez veze sploh primerjat. So bili pa tudi kraji, sicer sem se le trudil znana večja mesta oblesti, a je bilo vmes par tudi kr neki.

Tako da. Na začetku sem se predajal načrtu in mi je uspelo v Narvik priti, točno na dan ko ga ni. U, je fajn. Pa spet. Ka pa? Ja, kr tko. To da cel teden sonce sije. Luba duša a doma pa ne? Ob pol noči sigurno ne. Tam pa. Sicer ti potem zmanjka kondicije in potem prespiš tudi uradni dan, ne samo noči. Itak je pa potem ta koncept noč in dan čisto mimo.

Tako da sem sedel tam sred (ne čisto v centru) Narvika na enem hribčku, v resnici je bila ena ogromna skala, mestece ne vem če večje kot Mengeš varoš in tam na tisti skali sem razmišljal, tole bi bilo treba videti z andohtjo. Takole norenje skozi mesta je ena čista neumnost, tako kot pred leti planinska transferzala. Imam sicer še kar kaj žigov, kje sem pa bil se pa skoraj ne spomnim.

Ter sem se podal v Bacelono. Sicer čez Paris, kje pa, predvsem pa brez načrta. Tam kjer bo fajn ostanem, pa makar za prvim ovinkom in uživam, dokler se uživat da.

Potem ko na ta način nastaviš, potem ko ni več važno a si videl, kar naj bi bilo pač pomembno. Potem vidiš, tudi drugi, po svoje podobni, Angleži rečejo backpacker, ki ravno tako potujejo križem kražem po Evropi, ravno tako prestrašeno gledajo zjutraj na postaji in ravno tako ne vedo kako se bo dan končal.

Potem.

Potem, ga vprašaš, čez čas celo, jo vprašaš, doyou speaking english? In če, še.

"Do you know some nice place to see in tis town?"

In če, še:

"Which town is this?"

Pol se pa že režimo in sploh je fajn in a iz Hjørringa si? Kje hudiča je pa to. Pol je pa itak že, kot da se poznamo že od vekomaj.

U, štorij polno. Nekaj tudi doživetij. Celo nakazano, da bi si izmenjali naslove, pa tak (in tko). Skratka z nekaterimi, potem celo par ur skupaj. Ne samo to.

"A u Avinjon greš? Kako je pa tam?"

Prit ti pokažem."

In tko. Kar zanimivo.

Sicer vse eno površno, ne se vezat, ne odgovarjat, pomagat še, a ne vse in kadar koli. Ni debate, povsem drug nivo, glede na prva dva tedna.

Da ne omenjam, da je bila una z 100 Švedinjami največja laž. Sem celo Švedsko prepotoval, pa je ni bilo, ki bi vsaj nakazala. Z Švedi je kar komplicirano. U, na vlaku, vse narodnosti, ni problem, z lokalci pa ne vem kako. Mi razen dober dan in kolk pa to košta ni ratalo nič več. No, še hvala in na svidenje, a to se pač ne šteje.

*** rajanja 77

Otvoritev Ekurna, Cankar, Bežigrad

Po so bile pa otvoritve. U, to je noblih ratalo. Kar na enkrat ni bil več dober žur, zaradi žura, ne je bilo treba imeti prvo nekaj kulture, pa kar koli naj bi že to pomenilo, pol pa ni problema še mal pupice in nakladanj do jutranjih ur.

Kot že omenjeno, čeprav ne vem ali je bilo povezano, ali vzrokovano, buteljke so bile tisto leto sila poceni in sila dobre. Prej pivska klobasanja brez repa in glave, da ne omenjam, kar neki govort, potem pa bolj usmerjeno, definirano. Čeprav konci so znali biti pa zelo podobni. Ko se ti ulica malček dondola (maje), ko korakaš proti jutru v domače loge.

Pa če si sam, še gre. Saj ne srečaš nikogar, če pa že koga, se mu pa tako mudi, da ga kaj malo briga za veselo dušo, ki krmari barko proti jugu.

V paru vse kaj drugejga.

To je tut mal tko.

Kakšen par?

Saj veš, načelno s predstavnico druge strani.

H?

No, nežnejši spol, če smo mi že uni prvi. Al pa drugi, v tej konotaciji nime veze.

Ok, no. Prvo so nežnejši spol, drugo pa ostali.

Zakaj sem tako zakompliciral?

To je pa tko.

Saj veš, kliše nežnejšega spola. Pol pa mal šepetat na uho, naslonjena na ograjo trnovskega mosta. Tam je Plečko na most drevesa dal. Svaka mu čast. Če pa še eni paše da ji nekaj na uho šepetaš, so pa že nebesa. Pa saj veš, precej osladno, a samo za opisovanje, za prisostvovanje pa vse drugo samo to ne.

Topla sapa na vratu, pa tak. Veš da je lušno. A kakor na začetku nastavljeno, je to en sila željen kliše, se pa lahko povsem drugače obrne.

In tako lahko tudi s predstavnico nežnejšega spola, celo objeta, vijugata tam proti jugu, al kaj ko ni nič nežna. Ne samo to, občasno celo:

"Dej bolj potih, saj boš vse zbudila. Kaj se pa dereš kot sraka!

Ne ti men sraka, jest pojem in nadaljuje, toooo jeeee billl enn daaaaaaaan ljubeeeezniiii, joddidldooooo."

Al pa kero drugo, pač s katero si kanil proti jugu. Enkrat se je ena drla:

**"V beli vili stanovala sem,
ki baha se v naši ulici,
Ko bila sem pegasto dekle.
V isto šolo sva zahajala, ob sobotah šla na isti ples,
Ko bila sem pegasto dekle.
Spomnim se obleke s pikami,
Zasanjanih oči
in drobnega nasmeha."**

Ji je kar šlo, tudi glas ni bil od muh. Če ne bi tako pogledala v kozarček in se že prav cel večer drla, ter je zato glasu zmanjkovalo, bi še tista hripava barva pasala. Sicer pa ob takih priložnostih eno figo slišiš, napake.

"Ej super poješ."

Una se pa vrti na svetilki.

V gruči pa že malo čez rob, se takoj najde provokator, ali pa samo kolovodja, dejmo smetnjak prevrnit, al pa kolo v Gradaščico vreči, pa zakaj, pa zato, ker lahko, tako da sem veliko raj ta del sam skozi dal. Je bil več ali manj umirjen zaključek. Pričakovano tako rekoč.

Redki so bili prostori, ki bi nudili možnosti tudi ne režimskim. Ker (kateri) pa ni bil. Ja, a eni bolj kot drugi in ravno tu so se delala razlike. Pa vendar. So se pojavljali tudi, vsaj izgledalo je tako, kot da bi ker iz vajeti ušel in so razstavili tudi takega, za katerega je bilo jasno, da ni bil stric direkt pri Udbi.

Zdej.

A je bil al ne, se tudi nismo preveč ženirali. Malo ker bi bilo nevarno, a bistveno bolj, ker nas je kaj malo brigalo.

Verjetno tako kot z religijo. Na koncu le sam pred bogom stojiš. V tem primeru pa pred špeglom. Al so me objavili ker je stric naš, ali pa zato ker nimam nikogar med izbranimi in so me zato ker sem dober?

Zdej, to je tut tko.

Biti dober je sicer precej čista trditev. Pomeni pa precej zabrisane iterpretacije in jih je veliko, ki bi povsem drugače trdili. A pri takih človek včasih dobi občutek, če ni vse samo utopija in niti ni tolk politike.

Ej, nima veze.

Smo hodili ker je bila ena (galerija). Em je bila čez cesto. Em, so kateri iz naše šole tudi tam razstavljali, sicer bolj profati, a občasno še kakšen perspektiven. Sploh je bil pa kontekst tisti. Tudi na polju oblikovanja se je dinstalo in smo pač morali biti zraven.

Nismo vsi vedeli zakaj in kako, a tudi ni bilo vedno pomembno. Treba je bilo trenirati, da te potem kakšen trend ne preseneti, ali celo večkrat, se celo čisto mimo odpelje. Za te sem potem na stara leta izvedel, a takrat smo bili prepričani, ne samo da smo na liniji, še včasih se je zdelo, celo malo progresivni. No, vsaj zametki.

Verjetno bo le treba kero reči na temo, ka pa tak mulo, brez stališč, sploh dela na otvoritvah.

Se strinjam. Začelo se je fajn banalno. Si se pač freh naredil, al pa da si s kom, si mal blizu stal, pa večina ni skužila, da ne pašeš zraven, pol. Pol pa hitro, upam da bo čisto malo govorov, pa da bodo kratki, pa na kanapejček in kozarček. Prvega na ex. Z drugim pa še malo okol gledat. Pri tretjem si pa šele zadovoljen. Skratka začelo se je zgolj in samo, zaradi zastonj pupe in pape.

Zdej.

Seveda se lahko tu pripoved komot konča, a.

A je bilo še polno drugega. Prvo sam sem hodil samo na odprtja fotografskih in grafičnih razstav, ker me je materija zanimala. Slikarja sem pomagal odpreti samo če sem ga osebno poznal in je rekel, v četrtek imam otvoritev a prideš?

Veš de.

Tako da že malo strokovno, pa naj ker reče da sem bil komplet brez stališč. Ja, ne da bi se zaradi tega kaj napihoval, kar je z leti kar ratalo. Pač greš in se z vsem strinjaš. Sploh pa na začetku, sploh ni bilo pomembno kaj so na otvoritvi povedali. Čim prej preko, pol pa papa in pupa, ter predvsem nakladanja do jutranjih ur. Itak potem ni bilo več slišati visoko letečih idej in teorij iz otvoritvenega govora.

Zdej to je tut tko.

Kakor na začetku sploh niso bili pomembne spremne besede, je s časom celo to postalo. Ker bo govorec, a je vosu, al je idiot, al pa je še kar. Na začetku pa ne zares, s časom, pa spet od konteksta odvisno, zelo zares. Pa ne bi sedaj v srž in vsebino. Saj veš, to so bili časi veselega socializma, in smo ga takega tudi jemali, pa bolj prvo kot drugo. Lej ne smeš preveč pričakovat. Danes se pa itak vsi režijo temu.

Ok, nima veze.

Pol je tu še muzika. Ne vem zakaj mora na otvoritvah biti vedno zatežena muzika. Ja če je ker samo črno barvo uporabil, pa naj bo še muzika taka. A če so veseli raznobarvni motivi in kompozicije ki kar žarijo v spomladanskih vonjavah, poletnih odtenkih, jesenskih svetlobah, pol pa tam en violončelo drgne Šumana, Bramsa al pa celi Griga (Schumann, Brahms, Grieg). Tema pa bulan, bol bulan, mrtu, diverimento v Ž molu. Na srečo ni pasal na otvoritev Wagner, ker je imel komade po več ur dolge. Me je kar odgnalo iz prizorišča. Povečini še ni bil čas za pupo in papo in smo muziko preživeli pred vhom veselo klepetajoč.

Če bi mene kdaj ker kaj vprašal, bi bilo treba na otvoritvah vsaj barok špilat, če ne celo rock. V najbolj veselih primerih pa še Planšarje. A me nikoli ni noben in je muzika kakršna pač je.

Pol je še neki.

Na čisto vsaki otvoritvi, so se pojavili sila pametni oni. Tok pametno, da po moje še sebe niso razumeli, čeprav so se delali da. A to sem se tudi sam, pa čprav nič štekal. Pač kimaš. Ko ker kaj navrže, sam še bolj. Nekaj časa me je sila zabavalo, se kole pametnega spakovati in stati ob gruči intelektualcev, ki so secirali stanje duha v socialističnem društvu in nadgrajevali že tako najboljši socializem, vseh časov ne samo na svetu. Ko bi vedeli bogi Čehi, ki so točno isto nakladali, da smo mi veliko boljše. Pa niso, kakor tudi mi ne da so še kje ker, da sploh ne omenjam zahoda, a to je itak dekadenca, tem se pa mi ne damo.

Da ti slišiš koliko fraz. Ko si kola od zunaj, neprizadeto spremljal, ja pa še mal pod kapo ga je treba imeti, sicer te prej kam pritisne, si se spraševal al se je eno frazo prvo Popit zmislju, al jo je en izvalio na inštitutu za napredno ideologijo pri CK ZKSKJFMPLTRCP kr neki. Pol so jo pa gonili na tv pa radiu, pa na otvoritvah. Še tuvariš za tehnologijo obdelave, po domače smo se učili žagati in zabijati, a je bilo treba o tem bukve napisati, ta je bil šolski polit komisar, a v civilu, uni zaresni so izpuhteli, takili so se pa še kar napihovali na to temo, ta je potem vsaj ene tri tedne ponavljal isto frazo. Ja uno iz otvoritve.

"Ja uno k

Ti nč ne razumeš.

Jest tut ne, a je rizling super.

Auššenga?"

It takes nothing to join the crowd.

It takes everything to stand alone.

P.s. 4

***** K**

Imenujmo jo lahko

Kaja, Kajetana, Kamila, Karin, Karina, Karla, Karlina, Karmela, Karmen, Karolina, Kata, Katalin, Katarina, Kati, Katica, Katja, Katjuša, Katka, Katra, Katrin, Kazimira, Keti, Klara, Klaudia, Klotilda, Konstanca, Kornelija, Krista, KKristina, Kristjana, Ksenija, Ksenja, Kunigunda.

A je še kera na K.

Zdej.

Naj bo Karmen, neukročena trmoglavka.

Če bo slučajno kdaj prebrala in se spoznala, da me ne fenta.

K. je prihajala in odhajala v moje življenje lahko rečem, stalno, občasno.
Nič pretresljivega nisva ušpičila, čeprav je bilo tudi vmes, u kva vse ne.

"A veš uni starinski piskri povezani z žico.
Počutim se kot počen pisker, ti si pa žica okoli mene. Brez tebe bi razpadla.
Bolj me stisni!"

V resnici sva bila več tiho kot govorila, pa vendar, občasno sva si kaj šepetala. Sedela sva na najini klopici na Rožniku.

To sploh ni ne vem kakšna klopca. Sploh ni skrita. Ja, je malo s poti, tako da široke ljudske množice tu ne hodijo. Je pa stalno kdo, tako da res ni mira. A ga niti nisva nikoli iskala, sva bila odklopljena od realnosti. In čeprav sva kdaj celo odzdravila mimoidočemu, se nisva zavedala drugih. Samo midva. Menda je celo bilo nekaj na tem. Ni bila samo ona.

"A se spomniš, ko sva se prvič tu usedla?
Niti ne.
Si vsako sem pripeljal.
Ne tež!"

Ej, je znalo trajati lih samo pol minute, pa sva si že v lase skočila.
Potem so bile sicer različne reakcije. Od dolgega nosu in vsaj minute tišine, te se itak ni štelo, ker sva znala tudi v pogovoru tiho biti. So kar pasale tiste pavze, do furjanja takoj, občasno pa še zabeljeno z vosu in take. Bolj mile. Ni vse za povedat.

Eno pomladno, sončno, sočno, bukovo dopoldne, ko sveža zelena kar žari, in tam so bukve zares najlepše na Rožniku, sva se prvič tu usedla.

"Sem celo mislila da sva par. Zato ker nisi težil, kot vsi in si me prav potrpežljivo poslušal, kar je bil v tistih časih zares redkost. Takrat smo vsak dialog zaključili v ekstremih. Če je bila pa še priložnost pa še lase pulit."

"Ja, bila si divja. Se spomnim kako me je bilo strah na začetku s tabo. Pa spet na drugi strani je bilo ravno to privlačno. Kot divjo mačko udomačit. Vsak trenutek bi lahko poskočila in popraskala v sredo srca, pa si se kar dal voditi."

"Še danes mi je lepo ob tistem spominu. Mi je zares pasalo da me kdo posluša, v mojih blodnjah in še bolj da sem te celo slišala to je bilo takrat povsem novo. Se mi zdi da si čisto prvi, katerega sem poslušala."

Takrat, v srednji šoli je bila K. najbolj divja. Verjetno ji je bilo najtežje. Kao da prej in pol ni bila. Pa vendar, takrat, smo se ji samo nekateri upali približati in nekateri celo preživeti brez večjih brazgotin.

Bila je iz uglašene in spoštovane familije. To je sicer en zguncan termin, a nekateri dajo veliko na to. K. je bila družinskih znancev hčerka. Mamin šef, urednik šolskega programa, se je občasno oglasil z družino. Ali pa smo mi par krat tam bili. Zdej.

Se nisem nikoli zanimal zakaj. Kaj me pa brigajo tastari.

Stanovali so tudi v vrstni hiši. S tem da je ta bila pokonci postavljena. Ma, ne, res. Naša je bila tudi vrstna a samo v pritličju, njihova je pa imela 4 nivoje. Sicer vse sila ozko, a en milijon prostorov. Se mi je takrat zdelo. Verjetno nič več kot vse v tistih časih.

Večinoma so se naju na hitro znebili. V smislu, pojdita se igra v otroško sobo.

In sem gledal punčevsko sobo. Tera inkognita. Po svoje strašljivo. Čeprav nikoli priznat. Punc se pa ja ne bojimo. Vsaj ne zlo. Vsaj ne tko kot strahov.

Potem sva se menila ama vse drugo samo o starših ne. Je preveč bolelo.

Sedela ja za pisalno mizo in se delala da nekaj nujno riše.

"A mate to za domačo?

Ne kr tko rišem.

Zakaj si pa narisala krta?

To ni krt, to je pes, a ne vidiš, butl.

Gledam okoli.

A maš kero zanimivio igračo?

Šah in knjige.

To niso igrače. A autočka nimaš nobenga?

To je butast.

Kaj je butast?

Fantje ste butasti.

Bom mami povedu.

A nism rekla."

Pol je pa utihnila. Je le cviknila.

Takrat se še nisem zavedal kaj bi lahko bilo.

"Zdej. To je tko.

To je eno stanje, ko ne veš kako in kaj, in ko ti kateri pravi, a se spomniš K., une k si zno hodu?

Kdo?

Ti, saj sta bila stalno skupej.

Ja, pa ja. Jest pa že ne iz K!"

Pa ne da ji je kaj falilo. A ma lih čist nič. Če bi se v kakšen drug koncept usedla, bi mogoče bil celo srečen konec. Ali pa vsaj en lep spomin.

No, saj lepih spominov nanjo ne manjka. Kakor tudi ne tečnih. U, kva vse ne.

S K. sem se vedno srečeval, razen, da se je vsako srečanje vedno potem končalo z dolgim nosom in če te še kdaj pogledam sem avion, občasno in precej dobro razumel. Ni pravi termin, ker sva se v resnici tudi stalno grickala, žrla, ja in kregala tudi. Mogoče to še največ. Veš da sem jo še gledal. Sem se počutil kot pilot, če že ne kot DC9.

Da nastavim na splošno. Nima veze z njo, čeprav je točno to. Skratka, to so faze, ali nivoji ali kaj pa vem kaj. Skratka, z enimi se zastopim na prvo, z drugimi pa nič.

In glede na faze, postopke, nivoje itd, ne veš točno v kateri si. Ti je všeč, pa ona tega še ne ve.

Ti je všeč, pa slutiš da mogoče kaj bo.

Ti je všeč, pa stalno za njo laziš, v upanju na srečen konec.

Če potem ni katastrofa, celo nakažeš.

Ok, z nekaterimi niti ni treba nakazovati, te kar sama vpraša, a greva v kino?

Zdej.

A greva v kino, al je še kaj? To je sicer tudi od filma odvisno.

Če fejest joka, jo lahko vsaj za roko držiš, češ saj ni tako hudo.

Ene se dajo pa celo objeti. Kaj več sicer ne, vsaj ne takoj, je le

treba še kaj vmes. Vsaj še en kino, če ne še kaj bolj konkretnega.

Potem nekatere ne grejo več v kino. Te pa povabijo na skupno učenje.

U to pa je.

Al kaj ko je sestrice, al mama, al teta stalno zraven. Da ne omenjam da morajo vrata biti odprta.

In tko, da ne zakompliciram totalno. Skratka od tega da ti je ena všeč in do tega da si hodil z njo, je enih 100 variant. Pa menda celo več.

Sicer ni šlo skupaj z njeno naruro, a ...

Bila je najbolj ljubko bitje tistih časov. Ma ne klasična lepotica. Mogoče če bi se rihtala, a na to temo pač ni ničesar naredila.

No, tudi zapuščena ni bila. Pač oblekla je tisto ker je bilo, brez izborov in premišljanj. Tako da, so bile situacije, ko, kaj pa vem. Verjetno je mila če rečem da je bila videti kot klošarka.

Bila je tudi najbolj intelegentno bitje tistih časov. Ne matematika, ne jeziki, ne, no mogoče telovadba. Pa še tu je po moje samo zato ker ni hotela. Tudi pri drugih predmetih je bila povsem odsotna. A so bili tudi trenutki, ko je bila tu, in je izpadlo da veliko več ve kot učitelj. Nerodno ti povem.

Bila je

V resnici je bila lepotica. A ne v smislu popularnih. Sploh ne v kategoriji miss universe. Če kaj ne pa to ne.

Zdej.

Kmečka dečva tudi ni bila, je imela le preveč mile poteze. V resnici bi mi morala biti sila všeč, al kaj ko je kontekst bistveno bolj važen.

Ja.

Kadar sem jo milo gledal je imela načrtov poln kufer. In to z vsemi razen z mano. Po drugi strani, kadar je pa njej zapasalo biti z mano, sem bil pa kot zakleto, vedno sredi najbolj intenzivnega obdobja, tako da je boga, več ali manj kasirala moje srčne težave.

Obrazne grimase so jo izdale skoraj vedno. Če pa kaj ni znala, pa ni znala skrivati občutij. Verjetno bi povsem pogorela pri pokru, če bi se ga kdaj lotila.

U, to pa je bilo razburljivo.

Samo v oči si jo gledal, pa sploh ni bilo potrebno ne vem koliko razlag in so ti šli kar mravljinci po hrbtu. Pri drugih scenah te je bilo ravno tako strah in ravno tako si jokal.

Oči pa ne morš verjet, a zelene. No, zelenkaste. Tisto ko so na šarenici črtice in če jih je dovolj lahko modre oči izgledajo zelene. Eto take. Je znala pogledati a ma lih v dušo in srce. Pod očmi pegice, ne vse polno kot pri Irkah, a ne zelo daleč. Nos, kot nos. Ma ne. To je bila kumara z veliko začetnico. Pa ne velik.

Kako je pa to lahko?

Lej eni nosovi sploh niso gromozanski pa so impozantni. Saj ne znam opisati. A že pri opazovanju nosa si se zamotil.

Ličnice malček poudarjene, v licih jamice.

Ustnice. So bile pa povsem navadne. Nič ekstra. A vse eno omamne. A kako vem?

Čak.

Bila je v bistvu črnolaska. Zdej. Ne na način Cigank. Ne njeni kodri se niso svetili v soncu.

Ok.

Mogoče če bi se rihtala, bi se mogoče celo. Saj veš, punce znajo iz nič napraviti svašta.

A če ji je bilo kaj mimo je bilo ravno to. Rihtati da bi bila lepa.

Zdej.

Imela je lahne brčice, ampak samo toliko da je bilo sila seksi. Tudi po nogah je bila fejest baba, a o tem kdaj drugič. U to zna fino biti, če je ravno prav. In pri njej je bilo ravno toliko. Lasje, ne na fanta, a visoko nad rameni pristriženi. Kar sami so kodri stali na vse strani. Tako kot jih je znala potegniti s prsti, povsem brez česanja. Ti povem, večina filmskih zvezd bi ji bila fouš. Ni bilo potrebne nikakršne trajne ali tafta.

Malček daljši vrat. Pa ne kot pri Nefretiti. A lih tako seksi.

Ramena pokonci, nič povešena ali puklasta. Pol tanajlepši del, o katerem se ne piše, sanja pa precej.

Bom raje nehal. Že sedaj je preveč.

Ko tole čitam, se mi zdi da sem najboljšo mačko ever zgrešil.

Kot že omenjeno. Kontekst je bistveno bolj važen. Ja celota tudi. Ne samo da sva se vedno samo srečevala in nikoli srečala. K. je bila težka. To je še najmilejše. Saj ji tudi ni bil lak život.

"Ne vidim izhoda!

A dej, dej.

Načelno, ni da bi kompliciral. Tako dolgo poizkušaš, da rata. To je celo znana znanstvena metoda. Se imenuje iteracija.

Kaj?

Iteracija.

Kvapajeto?

Ja, uno od prej. Tako dolgo poizkušaš da rata.

Ne se zezat.

Pa če ti rečem. To oni sasvim ozbilno.

Saj menda je nekaj na tem. Ti razložim z topovskim strelom. To punce sicer eno figo briga, a si boš morala pač zmisлити podobno primerjavo na poncovsko tematiko.

Torej šicneš levo, šicneš deno in obakrat fališ. Vendar. Od zdaj imaš dva podatka in ta modificiraš. Malo manj levo in malo manj

desno. Pa si malce bližje cilju. Tako dolgo ponavljaš da trofiš.

A dej. dej.

Pa res. Povsem resna metoda. Čeprav izpade, da je lahko znanstvenik in matematičar vsak. Pri tej metodi sigurno. Pa še kakšna bi se našla. A to je odvisno od učitelja. Če ta zna podati zanimivo, bi še tisti, ki jim slabo pride, ob omembi matematike, z zanimanjem poslušali.

Hudo je, da so večinoma matematiki en mal čudni. Sem imel cimra, in ga vprašam:

Igor, a maš kero dobro knjigo za brat.

Pa mi je dal Vegove tablice.

Saj ne rečem, menda so za kerga celo zanimive. Predvsem, za topničarje. A meni se je le zdelo mal tumač.

Pa da ostanem pri brezizhodosti problema.

Kot večino pogovorov do sedaj je tudi tu, v resnici vprašanje prioritete in odgovora v okolici.

Če se dotičnemu, ki ti je povzročil problem nočeš zameriti, potem se je pač treba toliko dolgo truditi, da bo dotični ali spremenil pogoje ali spremenil pogled na problem.

Komot pa tudi rečeš:

Klinc ga gleda.

Kar seveda ne deluje, ko je vprašanje o starših, ali šoli, ali fantu. A tega menda še nimaš. Al pa?

Ohtisvosuuuu.

Takrat drugi postavljajo pogoje problema. Z svojimi dejanji sicer lahko vplivaš na stanje in spremembe okoli prioritete, a če se dotični zainati, ti ni pomoči. V resnici se nič ne da, razen kompletne umik. Kar se je pa zelo težko opredeliti, še posebej z prej omenjenimi.

Pa verjetno, v določenih situacijah, še naj bolj pomaga. Na primer, nekateri vztrajajo, čeprav pride celo do nasilja. Če bi mene ker maltretiral in mu ne bi mogel do živega, ej, en dva tri, pa bi že odšel. Še celo od staršev.

Tako, da. Do tega niti ne pride. Se je dalo do sedaj še vse probleme iz druge strani osvetliti, povleči nekaj konsekvenc.

Konsekvenc?

Posledic vendar.

Požreti kakšno grenko in smo šli dalje. Če ne gre tukaj gre pa kje drugje. Samo ne odnehat in se pustit maltretirat.

O, to pa zadnje."

K. je zelo težko prenašala starše. Zelo jo je prizadelo da sta kot pes in mačka.

Tako težko je prenašala, da je morala v posebni srednjo šolo. To se je meni sila čudno zdelo, ker če kaj, je bila pa ena bolj brihtnih kar sem jih poznal. Sam bi rekel da je bila neprilagojena. Pa spet, v primerjavi z nami sploh ni delala problemov. V resnici mirna in pridna miška, ki naredi nalogo in to najtežjo v trenutku, samo če je prisotna. To pa nikoli ni bila povsem. Še v normalnih trenutkih nisi vedel ali je tu ali kje drugje. Samo da je meni to bilo sila fajn.

Skratka sila težko je prenašala stanja starševska. Ej kdo pa ne bi.

Saj sem poznal še koga v podobni godlji. No, ne oba. Kakšen starš je bil pa kaj običajno.

Zdej.

Gotovo so posledice. A pri mnogih je pozitiven odziv.

Na primer.

Če bom kdaj imel družino ne bomo nikoli pili alkohola.

To je sicer tudi ekstrem, a se vsaj ne more reči, da so razpadli zaradi alkohola. Ampak zato ker so starši tako težili.

Načelno kar koli narediš je narobe.

Če ga zaščitiš bo mehkužen, če ga ne, bo ekstrem.

Ja, nekaj je na tem. A je tudi, da je še vsaj 100 vmesnih variant.

Večinoma pravimo, da je bilo lušno otroštvo, ko se spominjamo nazaj. Spominjamo se pa samo luštnih.

Pa ne K. Ta je imela vzrokov lih kolikor jih hočeš. Al ko bi bilo samo to. Poleg vsega je bila še ekstra komplikator, videla strahove še tam, kjer jih ni bilo in iz problema naredila dramo.

Velikokrat na moji rami.

Kadar ji je bilo najtežje me je nekako izbezala, kar koli sem že počel. Če je bilo še tako nujno, sem odložil, ker je bilo treba rešiti požar, povodenj, potres, u kva vse ne. Ne nikoli ni bilo dolgočasno.

Večinoma me je po nekaj urah imela dosti.

Začelo se je običajno, ja pa ja, vedno, z objokanimi podplutimi očmi, ko je že odjokala vsaj dan ali celo teden. Potem sem jo moral peljati nekam na samo.

Nekajkrat čez Rožnik.

Tam za Švicerijo na prvem desnem ovinku se odcepi peš pot od ceste na vrh. Kmalu za ovinkom je sedaj že znana klopca. Malo visi. Ni povsem ravna, kar pa prav pride, glede na to da sem vsaj za glavo višji.

Potem sva sedela in gledal nekam v dalj, ne glede na čičke je znalo kar trajati. Jok se je običajno posušil že pri Švicariji.

Prihajali so samo še trzljaji celega telesa in globoki vzdih.

Tam na klopci, če sva se že butasto usedla, je kaj kmalu pridrajala par centimetrov in se naslonila name. Glavo mi je naslonila med ramo in vrat, ter me objela okoli pasu. Počasi je začela zgodbo. U, teh pa tudi kolikor si hotel in še 3 zraven. Potem sem sam povzel, kakor se mi je glede na zgodbo zdelo in počasi sva obdelala njen problem, ga pogledala še iz katere perspektive in ga poizkušala zgladiti. Odpraviti ne, omehčati pa sigurno.

Zdej.

Ali sem ji zares kaj pomagal niti ne vem. Vem pa da se je po parih urah znala celo zasmejati. To sicer redko, že po difoltu je bila sila resno bitje, a če je bilo pa smešno pa vse eno. To z smehom je bilo redko, je moralo biti še kaj.

Na primer sva veslala po Ljubljani, do Iške in nato skoraj do Iga. To je trajalo skor cel dan. Nazaj grede, tam kjer gre povezava med Črno vasjo in Galjevico, čez barje, tam je most čez Iščico. Ne to ni Iška. Tista teče iz Iškega Vindgarja in je dosti manj vodnata. Iščicaka pa izvira na Igu in je že na začetku spodobna rečica. Teoretično bi se dalo s čolnom v center Iga pripeljati. Na srečo so prej jezovi in nisem nikoli niti poizkušal. Do predmestij pa nekajkrat. U zna lepo biti.

Nazaj grede, sva vedrila pod prej omenjenim mostom. Takrat še globoko lesenim, tako da je pesek med plohi padal, če je le kakšen avto čez peljal.

To je bilo že po vseh jokanjih, prepričevanjih in gledanjih v tišini v daljavo, ko mi je že zmanjkalo štrene in je bilo samo še od stvarnika odvisno ali bo potegnila ta luštno ali ta zateženo karto.

Tam med tisto nevihto, pod lesenim mostom, ko se je tresla še voda če je kakšen avto čez zapeljal, tam sva se smejala samo zato ker je bilo tako fajn.

Kaj?

To da mi je sedela v naročju, da sva bila pokrita z edino pelerino. Da nama je vse eno kapljalo za vrat in je bilo nebo čisto pri zemlji in je bilo elektrike v zraku, da sva samo čakala da poči strela. Vsa tista energija in situacija in vse kar sva čustvovala danes, vse je bilo na vrhuncu. Kar smejala sva se objeta tam pod mostom in bilo je superfinofajn.

Ja, tudi lupčknla sva se.

K., kadar ni imela krize in je bila zares na psu, je nadela krinko, kdo mi pa kaj more.

Izivalno.

Saj tu je bil ravno njen problem. Če bi jo postili pri miru, po moje bi funkcionirala superfinofajn. Ker v resnici je bila genijalka na mnogih področjih.

A kaj ko življenje ni tako. Vsi okoli nekaj pričakujejo. Stalno se je potrebno podrejat ustaljenim normam. Potem je pa počilo. Doma itak že veš.

V osnovni šoli. Ne da ni znala. Tudi ne da ni hotela.

"Ampak zdele.

To pa že ne!"

In so jo dali v posebno srednjo šolo. Po moje je bila bolj brihtna od vseh učiteljev tam skupaj, pa še 3/4 naših. Malo lažje je vse eno bilo ker so imeli individualno obravnavo, a je tudi tam pridelala, u kva vse ne.

Če je že bil kje kateri ki je izkoriščal premoč moči in se potem izživljal nad šibkejšimi, se ni nikoli nad K..

"As znoru?

A ne viš da je čist prtegnena?

Ta te še fenta."

Se sicer ni vmešavala v tujo nesrečo. A ko so jo prvič obstopili pobalini, je s kamnom razbila vodji arkado, in sploh niso več hodili na ta konec.

Zdej.

K. sploh ni bila velika. Normalna številka. In ko jo obstopijo taki pretegnjeni je res izgledalo da nima šans.

Taka je bila.

Tudi sam sem jih kasiral par krat.

Nisem vedno zadel pravega vzdušja. Ja, pa nepredvidljiva je bila tudi zelo. A to ji je pasalo. Če si pa zgrešil pojanto, pa vsaj dve okoli ušes. Me vsaj ni s kamnom. Je že klofuta pekla ko vrag.

Ko je tako pristopila vsa objokana in zares klavrno za pogledat, sem rekel,

"če me ne boš tepla?

Ne zajebavi, nimam volje. Pejd!"

Pa sva šla.

Kot že omenjeno njeni so bili sol zemlje.
"Ja pa ja. Aparatčik pač."
Takrat se brez partije ni dalo.

Vodilni kader v socialistični družbi. Niso mogli imeti premalo.
Preveliko pa tudi ne. Ipak ni bil zaslužen ali prvoborec.
Zdej.

To sicer ne vem, kot že rečeno, se za taka klobasanja nisem nikoli zanimal, kolikor je pač sproti izskočilo. Tudi jih nisem dajal na vrednostno lestvico.

A majo več?

Kaj me pa to briga.

Če je že kaj imelo ceno, na primer, Manjina mama nam je prav rada naredila sadno kupo z ogromno smetane. To je bil kriterij. En in edini. No, še pri Tomažu so včasih imeli fajn salamo.

Pol se je pa že nehalo razredno razločevanje, na naše s smetano in premožne brez salame.

K.ini so bili z smetano in salamo, pa še skledo polno bombonov. A ta je stala v dnevni na sredi klubske mize, tam so pa sedeli tastari torej čisto mim.

Njen ata, kot večina na RTVju so bili večinoma v Turistu. Danes si težko predstavljam, kako so ves tisti folk spravili v niti ne tako malo gostilno, a naroda je bilo skor toliko kot dan današnji v hribih. Pa se ne spomnim da bi kateri zunaj stal. Verjetno so bili diferencirani. Tehnično osebje po katerih drugih gostilnah. Direktorji v vili Podrožnik, novinarji pa menda vsi v Turistu.

Včasih, pa se ne spomnim kakšnim potom, sem čakal mamu tam in opazoval tisti isti folk, kateri se je potem zvečer na televiziji videl. Čakal sem jo vedno dopoldne, uni so se pa že takrat majali. In kako glasno so pozdravili mamu, ko se je končno prikazala.

"Smo mu dali kauco brez ruma. Kadi pa še ne, pravi."

To so se o meni, tihi pokori tam ob oknu menili.

Ok.

Njen ata je jadral od Turista do vile Podrožnik ali skupščine, pa verjetno raje zadaj, kjer je bil v tistih časih CKZKS. Je bil le strelovod, med kar je pričakovano in kar je še možno, preden se ne konča pod mizo. Zato hitro v masko, so jih povsem spremenili, bi ga težko spoznal, od dopoldne, cel pomečkan. Kot povožen burek okol obrnjen. Ne vem če nisem to tam slišal.

Skratka ata je bil, kaj pa vem. Če rečem težek bo še najbolj milo. To se je pri K. kar poznalo. Pa bolj posredno, ker vmes je bila še mama. U ta pa ga je nesla.

Seveda sta se stara obdelovala. U kva vse ne. In ob takih priložnostih, je K. vprašala ali greva v kino. Ker dežuje in sva se sprehajala prejšnji teden in sploh mi ima nekaj nujnega povedati.

Ata je bil kriv za vse doma. Ne rečem da ne. Je bil tipični predstavnik prezaposlenega, vodstvenega kadra. Z vsemi deviacijami na to temo.

Od tega da so ga žingali stalno. No, v tistih časih je bilo tudi

kaj normalno natočiti slivovico na zažetku sestanka. Čez leta pa viski. To se še sedaj, če noben ne gleda.

Zdej, eni so itak šli pred sestankom še na ta kratkega za boljše jutro. Kavov z rumom. Pol pa še vinjak. Ok, tudi pir pa vinjak je bil kaj običajen.

V tistih časih alkoholizem ni bil problem. Če je že bil kakšen problem je bila petletka. To si pa lažje obdelal z rumom v riti. Menda so bile še vse katere druge kombinacije, po sestankih. Ko je bilo treba zaliti že sklenjeno.

Skratka, ko je prišel zvečer domov je bil neuporaben, če ne še kaj več. Najhuje je menda bilo ko sta ga prinesla prijatelja ker ni mogel hoditi in so ga potem doma žingali do jutra.

Se ne ve ali je mama pila zaradi takega moža, ali je pila z njim, ali celo ne glede na njega. Že dolgo nista bila zaljubljena. K. je pa itak trdila da je napaka.

Mi nikoli ne gre v glavo. Da je žena doma brez dela. Saj ni da ni dela, a intelektualno pač ni zanimivo, če nima kakšne dejavnosti ali hobija ali firme al kaj. Skratka neodvisno od moža, ga lahko lih tako serje.

Če je pa odvisna od denarja, katerega bo dobila, ali pa ne, če ga bo kar sam zapil, potem pa moraš biti prav poseben karakter, da se pustiš.

In točno taka je bila.

Tudi za mamu je morala K. pospravljati. S tem da je mama to počela bolj redno. Če je ata kdaj pregloboko pogledal v kozarček, ga je itak nesel, eni sploh niso funkcionirali brez, a ekstremov je pa le bilo samo občasno. Ali pa je pa zunaj zrihtal. Vse pa tudi ni povedala.

Enkrat naj bi celo mamu mirkal, bila je na vikendu, na Debelem rtiču, takrat samo partijskih parcele. Pa je Rex, terjer celo noč v moje uho lajal, zaradi česar nisem, nismo nič spali in je bilo kaj očitno da ne bo šlo. Kar mi je K. še kar zamerila, pa magari ji je bilo jasno, da sem še najmanj sam kriv. Situacija je bila pa res brezizhodna. Bi še se meni sfrtajčkal, takili kolerički pa itak.

Matka je preživela brez velikih dram, cel dan brez nadzora. Saj se verjetno ni niti veliko spominjala.

Takrat na faxu nas je vse metalo. Nekatere bolj, druge manj. Mene bolj, K. je bila pa že od prej razmetana.

Zdej.

Meni je šlo kar hitro na jetra, se je začela moda zateženosti. Že na koncu srednje so nekateri tako nastavili, pa mi je že takrat izgledalo čudno. Tam na sredi faxesa je bila pa že moda.

"U, kok sm jest dons zatežen.

Auš en pir?

Ne tež! Jest sm res depra.

Auš vinjak?

Kreten."

Ja. Nekajkrat se je celo razvila zanimiva debata. Bi se lahko kar kaj poučili, a kaj ko je bilo treba zraven ne samo izgledati, kot da ti je mačka mlade snedla, še s telesno mimiko nakazovati, da je "low down drty blues".

Zdej.

Blues mi je bil zelo blizu. Tudi precej doživeto sem si predstavljal, kako je imeti ta prau blues. Pa če te je zajebavalo a ma lih vse po vrsti.

Pol, ko je bilo pa podn od podna, pol si pa eno zašpilou.

Ure in ure v bluzenju. Ja pa mal popit tut. Gre zraven.

Da bi bil pa samo slabe volje. Kaj slabe volje. Če si take se razjeziš. Če si pa brez volje in potem ničesar ne narediš, si pa tečen. Eto sam to.

To mi pa res ni bilo. Da je pa še mal noblih mi je šlo pa fejst na jetra. Jih je kdaj ker slišal, kva da se preserava, ker mu v resnici nič ne fali, in če si sam noče pomagati mu tudi jaz ne morem.

Pa take.

Z nekaterimi se nisem štekal.

K. pa ni bila depra ker je bilo moderno. Njej pa res ni bilo kaj pomagati.

Vse bi ji pomagal, a sva premlela po dolgem in počez, pa ne vem če je kaj pomagalo. Ja, ji je pasalo. Pasalo, da poslušam in nič ne pričakujem. Ne očitam, ne moraliziram, včasih ge je zares biksala. Ma, saj smo ga vsi. A pri puncu je je še bolj zabeljeno.

"A ti je blo treba iz unmu iti?

A si ljubosumen?

Ne tež.

Ampak un je totaln kreten. Saj veš kako s puncami dela. Pa čim bolj je butast in izkorišča punce bolj se mu ponujate.

Ok. Alfa. Moč vzburja. A vse ima svoje meje.

Pa kaj ti je bilo?

Lej tko razšraufano sem se počutila.

Ja zdej ko mi očitaš mi je žal. Kaj me pa ti nisi potolažu?

Jest te stvari sila resno jemljem. Saj sem ti že povedal. Iz mano al zares al pa nič. Sam mal telovadbe ni.

Sicer pa itak nikoli nimaš časa.

Jest?

Ti maš skos ene brezvezne bejbe."

Pol sva bla pa kar dolgo tiho. Sva oba zamočila. Al kaj se če. Če se usoda poigrava ni da bi se ob tla metal. A ma lih nič ne pomaga.

Ampak iz unmu. Saj je dost dobrih tipov.

"Nehi no. Saj je bil samo slab trenutek. Ok. Maš prou. Taprau idiot. A dobi pa lih vsako.

Eni majo vse, eni pa nič. Skor.

Tiste katere so razočarane nad alfo, potem poiščejo beto, gamo še z delto so ene zadovoljne. Sam de je.

Zihr pa dolgočasen."

Moje punce pa vse sila zares jemljem. Ja, včasih čist preveč. Lej, pa imam raje tako, da si ne očitam naknadno, kaj vse bi, če bi.

"Ok. No. Nehi že. A češ eno okrok uhov?

Raj me objemi. Pri tebi mi je tako toplo pri duši, če že desc nisi.

Jeb...

Hec, no. A ti pa bengal heca ne zastopš?"

Sva sedela tam na klopci, psi so letali, otroci so se smejali, bukve so zlato žarele, jesen se je prevešala v hladni del.

"Tastari so se ločili. Že prej sta bila narazen. Še to ne vem ali sta bila sploh skupaj, ko sta bila skupaj. Ko smo bili, sigurno nista več vzporedno vozila. Verjetno bo sedaj lažje. Za ata me ne skrbi. Ta se bo v vsaki situaciji na noge postavil. A mama. Ta pa že prej ni znala ničesar samostojno, sedaj bo pa še težje."

"A da bi se pa ustalila in poročila?

Če si pa že oddan.

Ne zezi.

To se zgodi, al se pa ne. Ni čisto nič narobe sam biti. Ok. Včasih je kriza, pa ga mal lomim. A obljubim, da bom od sedaj naprej, bolj izbirčna. Un je pa res butl. Pa sploh ni bil dober sex. Verjetno je bil preveč zakajen. Sicer ga ne bi tako hvalili. Tole z mamom me pa res skrbi. Verjetno bom sama strelovod. Kakor da mi ni že dovolj težko."

"Drži me.

Drži me do konca.

Se mi zdi da se pogrezam.

Samo ti me še držiš nad gladino."

"A dej ne tež. Saj veš da sva še vedno zvozila.

Pridi bližje.

Jokaj kolikor ti je ljubo.

Če to pomaga si privošči.

Lahko jokaš, lahko kričiš, samo ne odnehaj.

Saj sem tu. Nikamor ne grem, dokler mi ne obljubiš, da je bolje."

Poljubljal sem ji solze. To ji je bilo vedno veliko veselje. Pa ne ravno veselje. Kaj pa vem. A se je zdelo da sem del dogajanja. Slana toplota na ustnicah in jeziku.

Že pred časom mi je zlezla v naročje.

Saj veš tisto kot ponavadi, se nasloni, glavo med rame in vrat in pripoveduje.

Sedaj je še vedno jokala, tesno objeta, me je privijala na njeno dergetajoče telo.

Kar puhtela je vročina iz nje.

K. je končala pravo. Po moje z levo roko. Je rekel en njen sošolec. A poznaš jo? Ta pa je čudna. Smo jo vsi pustili pri miru.

Zadnjič sem jo srečal na prehodu pred Maxitom.

Super zrihtana, sem samo zijal.

Lupčka pa to.

"Lej jo, koko si?

Te pokličem. Šibam."

Mogoče se je pa udomačila.

*** Neb verjel

"Neb verjel če neb biu zraven!"

Kako človek, v tem primeru, sam en in edini, a vem da nisem bil sam, še manj pa en in edini, spremeni pogled na življenje. Iz čistega jebivetra, tu se pač ne spomnim bolj kulturne besede (brezveznik, ni dovolj definiran), ki bi opisovala točno to, do posameznika z izdelanimi, na trenutke dokončnimi stališči o marsičem.

Ne, sploh ne sam od sebe. Pač glede na leta odraščanja, glede na leta življenja, pa sigurno od konteksta večino sila odvisno. Če se ne bi nabirala vsa tista energija, ki je potem s časom privedla do kamor je pač privedla, bi bila tudi stališča precej drugačna, tako pa, ja nas je bilo kar nekaj ki smo verjeli in to mrtvo resno, da je sistem super, samo posamezniki ga delajo neprebavljivega. Proti temu se pa borimo z dobrimi zgledi preko javnega udejstvovanja in se bodo še uni malo manj obupno obnašali, ter sem se vpisal na

*** FSPN

Takrat nisem vedel da je to partijska šola. Sem kar rabil, da mi je kapnilo, kar je pa tudi že opisano. Itak je bilo pa že prepozno in sem za pol leta odšel vozit Rent a car, ter pomagat Rudiju kot asistent kamere.

Poletje sem preživel v vznesenem ritmu Abba Dancing Queen v Plavi laguni, zraven pa trpel kot žival, ker me niti pogledala ni, ko je menjavala soplesalce na plesišču in spremljevalce na plaži.

"Zdej. To je tko."

Mlado pa ludo.

Kilometrini bi sigurno pomagala, če ne že rešila zagate, al kaj ko sem bil, več ali manj na začetku. Sicer čistem ne, a da bi se pa z izkušnjami hvalil, pa sigurno ne.

Ja nekaj tujih, je bilo splošna mantra, a sem tudi dvomil, ker v tistih (tujih, je bilo kaj vse ne (tko zagulen pa tudi ne more bit (če skor vsem rata (enim sicer ne, a tisti majo ker drug problem (a o tem kje drugje))))), ni da bi vse ponavljal.

In tko.

Čim bolj me je ignorirala, odganjala sicer ne, še nisem bil tako daleč, da bi se ne glade na stališča, udejstvoval v svojem filmu, tem bolj sem trpel in podaljševal agonijo. Ko tako za nazaj premišljuješ, je precej jasno. Uremelne, al pa še kam, a takrat je izgledalo ravno nasprotno, kot da bi užival.

Ma to lih ne.

Ka pa vem?
A sado mazo uživa?
Lej če se s kladivom po prstu tolče, po moje mu je vseč kadar
fali.
Ene vrste užitek.
Al pa ne?
No, pa ti povej!

Oto je pel 30 let, Domicelj Jamajko, Lačni Franz

*** Praslovan,

Moni Kovačič pa Nasmeh poletnih dni.

V disku smo poskakovali na Abba Dancing Queen in Village People YMCA.

Willie Nelson je resno zavzel svoj prostor, Rod Stewart ga je imel že precej dolgo, zacahnal sem Earth, Wind & Fire.

Južnjakarji so mi bili vedno bolj pomembni, Miriam Makeba Pata pata, Fela Kuti Zombie.

Tudi pank sem že slišal, The Clash in ostali za nazaj.

Art Ensemble of Chicago so mi bili vedno izbranci. Lester Bowie, Chico Freeman sta blestela med zateženimi, kakor so mi pravili iz stare ekipe.

"Zdej. To je tko."

Smo se oddaljili tudi na tem področju. Kakor povedano, meni je vse bolj vleklo proti jazzu, sicer še na komercialni strani, pa magari imel celo plate od Penderkega, a ga lih samo enkrat prevrtel, potem pa samo še občasno, ko je bilo treba kaj poiskati, zopet na gramofon dal, a tudi po hitrem postopku ustavil, ker kar je preveč je pa le preveč.

Dočim klapa pa.

Če smo v dobrih starih časih, pa saj le te opisuješ, ja a so tudi le ti diferencirani.

Komot lahko rečeš, na začetku, sredini in na koncu. Eto so že trije dobri stari časi. Pa bi se dalo še bolj členiti, a pustimo to za kakšen drug navdih.

Če smo v dobrih začetnih starih časih, več ali manj skupaj konzumirali rock napredek, saj veš Deep Purple - Smoke on the Water, smo družno krurili po ulično svetilko, je s časom klapa več ali manj, vse bolj tonila v sivino, kar so na radiju predvajali. Pa spet.

Če že razumeti ne moreš, je pa nekako pričakovano, da bo obveljala Slovenska popevka, ali celo Sanremo. Ne rečem, če je dober komad še meni ni odveč poslušati. Vsaj prvič ne, čez čas je že druga. Da bi pa nekritično vlekli, kot so na radiju rjaki, pa že dolgo ne. Zdej, kolk dolgo niti ne vem, a zdaj in tukaj pa sigurno ne. Je tudi res, da se mi ni dalo več radio Luxemburg ponoči poslušati, tako da sem se tudi sam dal voditi radiu Študent, pa vendar.

Vsaj občutek je bil da smo progresivci na liniji.

To da nam je radio Študent pral možgane, sem rabil še veliko časa preden sem pogruntal, a o tem kdaj drugič.

Ps.:

Tale je sicer iz preteklega obdobja, pa je po glasbeni strani sila privlačna.

A se spomniš Beti Jurkovič?

A ne?

Ja, saj menda so jo res naši starši poslušali.

Ok, nima veze.

Sam sem jo tudi in to zato ker je imela nekaj sila progresivnih.

As mal fiu-fiu?

Sm. A sem hotel o drugem.

Namreč.

A se spomniš

THE SHADOWS - Apache (1969)

Tut ne. A se sploh česa spomniš?

Ka pa?

The Animals - House of the Rising Sun (1964)

To pa. Saj smo jo vsi stalno peli in špilali.

No, po Animalsih, so Šadovsi posneli Apača. Bi se reklo pomemben mejnik za razvoj rock glazbe.

No, in ta pomemben del rock glazbe je imela Beti celo boljši.

As mal fiu-fiu?

Sm.

Beti ima sicer malček butasto, a besedilo, šadovsi pa samo muziko, zato bolje.

Pa reč kej če morš.

*** 101

Zelo, zelo veliko jih je bilo, precej ponosnih, če ne že patriotov ko je prišla 101-ka. Nacionalni ponos je vel iz vseh narodov Jugoslavije. Mi delamo avte na svetovni ravni.

Govori se, da se je Titotu čist utrgalo, ko je videl prototip zatave 102, kasneje imenovanega Jugec. Je menda naročil, po takem uspehu z 101-ko naj naredijo povsem domač avto, tako rekoč folkswagen, iz povsem domačega znanja. Najbolše kar premore naša že tako najboljša domovina. Ko ga je pa zagledal pa podn. Menda da gršega avta še ni videl.

Sicer zgodovina molči, a je dal koga zapreti, povodom toga, ker proizvodnjo so nadaljevali in se je končalo tako, da smo morali kupovati dva avta. Enga zase, drugega za Amerikance. Menda so jih tam, na koncu na tomboli talali.

Na TV so spremljali Dallas, v kinu pa Deer hunter. Naši so posneli Ko zoriijo jagode.

U trulom kapitalizmu so izumili CD (zgoščanka so ji potem pravili) in Word star, za kar pa mi nismo vedeli.

No, gotovo kdo, a so menda tudi marsovce najdli, tako da jih nismo zelo resno jemali.

"Zdej. To je tko."

Če me občutek ne vara, kar pa me velikokrat in če te zanima po faktih, bo treba bistveno bolj študioso nastaviti, je takrat enkrat Popit izvalio:

"Potrebno bi bilo več in bolje delati!"

(Še dobro da je pogojnik)

So bili taki časi, da smo še verjeli v svetlo bodočnost in se nam pač ni bilo potrebno baviti s floskulami vodilnih ideologov. Skratka ni jih bilo, ki bi javno in naglas, kaj veliko proti komentirali. Večino, kateri so slišali izjavo, je bila pri koritu in so ploskali že po difoltu, če je pa še kdo razumel, kaj je v resnici rekel, pa nisem prepričan, pač v smislu, a je rekla da naj endivjo al berivko kupim, na povratku iz službe.

V resnici nam ni nič falilo, to sem že napisal, al kaj ko človeška duša ni narejena, da bi bila zadovoljna in je skoz kaj, ni samo solata, še javni prevoz, da ne omenjam, da me sosedov pes vedno nahruli. Otroku si pa že nekaj časa ne upam ukazovati.

In se je dinstalo. Že iz gornjega stavka, se da slutiti, da niti vladajoča elita ni povsem zadovoljna. Za ka pa bi bilo treba več in bolje delati. Pa saj vse naredimo po planu. A ker ne? Če že ker, pa na Goli otok. A da časopis berem na delovnem mestu? Pa saj ga vsi. To je pa ja normalno. Zakaj smo se pa potem boril?

Petletka poteka po planu. Tone vilic, žlic in nožev so v proizvodnji.

"Ka pab šerad?"

(Kaj bi pa še radi?)

A se spomniš, smo imeli vsi glihne bešteke (kuhinjski pribor). So se dobile tri variante. Noblih, ki to sploh ni bil, a se mu je tako reklo in katerega ni vsakdo vzel, ker to so bili tudi časi, ko si dal kaj na intelektualni razvoj in je nastopaštvo izpadlo negativno.

Naslednji je bil kopija, niti ne tako slaba bešteka iz Danske (Arne Jakobsen). Ta beštek je imela večina.

Pa še plehnat beštek. Odtis v ne preveč debel pleh. Tega tudi ni bilo veliko, ker so bile cene skoraj enake.

Ne vem če niso takrat tudi nastavili vizijo, da se naj bi odražal uspeh socializma tudi skozi urbanizem, arhitekturo in oblikovanje. Za celo Jugo, ne samo za našo dolino, čeprav so potem Slovenski arhitekti in oblikovalci kar kaj naredili po celi Jugi, ostali v naši dolini, pa samo za vzorec.

Tako da.

Če ne bi slučajno naletel na enga in zaradi njega še na katerega, bi mislil da živimo v rajju. No, skor. V rajju menda ni treba mesečkove kupiti. Al pa?

Jože je študiral klavir v Gracu (Gradec (Graz)). Že srednjo je tam naredil, sedaj je pa na akademiji in jo sedaj samo hvalil. Seveda smo ga poslušali.

"U, a tko? Ne ga srat. A res?"

Čeprav sem delil njegova pripovedovanja z 16 je vse eno ostalo, kar kaj za komentirat.

Včasih sem imel občutek da zanalašč vse v drek daje. Lih vse ali vsakogar je pregriznil. A Avstriji je pa vse drgač. Še celo v zahodni Evropi je vse drgač.

Ne rečem. V Franciji so Francozinje, v Italiji pa Italjanke, da o Skandinavkah ne govorim. To doma redko vidiš. A se da. Na našem

plavem Jadranu, u kva vse ne.

Lej, u kapitalizmu tudi ni vse z rožicami postlano. Sam poglej koliko imajo klošarjev. Tega pri nas ni. Da ne omenjam narkomanov. Kriminala kolikor ga hočeš, filmi so polni samo tega. Kot da je v trulom kapitalizmu samo sex and drugs and rokenrol.

Pa reč kej. Tega pri nas ni. As vidu, smo skor zmagal z Dan ljubezni na Evroviziji. Če ne bi bilo tistih dekadentnih Abba bi zihhr zmagal.

Sploh pa ne rabiš 50 različnih beštekov. Mi imamo 3 in smo vsi srečni.

"Kok jih je pa tam srečnih zaradi beštaka?

Uben!"

*** Logika

To pa ni bilo več kr tko.

Kar samo se je napletlo. Pri meni izgleda deluje ena posebna logika. Če mi je katera všeč in to še nakažem, potem me ne šmirgla 5%.

Potem ko sem videl, da punce pač ne dobim, in sem na tem področju precej popustil, ne da ne bi okoli gledal, u seveda, a če je bilo kaj omembe vrednega, sem mimo šel kot da je ne bi bilo.

In eto.

Samo sedaj je bilo bistveno bolj komplicirano. Ne moreš več kakor koli, kamor koli. U, se je treba dogovarjat in predvsem pripravljat.

"Ja ne moreš tak iti?

Kašn?"

U, skoz kaj. Da ne omenjam tiste.

"Kok maš težke prjatl!"

Ja, malo so bolj definirani, a ni ne vem kakšen ekstrem. Pač malček se prilagodiš. Itak je pa vsa paleta. Če ti ta ne odgovarja zaradi tega, ti bo pa un zaradi drugega.

Malo morgen.

Tako da me je celo par krat imelo da bi na trdo nastavil:

"Ej, če ti ni pejd levo jest grem pa desno, pa oprost, da sem ti perspektivo pokvaril."

Tako sem včasih reagiral, potem pa tumbal, zakaj je ni, ki bi za mano gledala. Mogoče je pa kaj na tem.

Bom raje tiho, si svoje mislil in videl kako bo. Bo še najbolj enostavno.

"Zdej. To je tko."

Seveda je fajn družba. A je še boljše se stisniti v topel objem, pogledati v globine oči, čutiti toplo sapo na vratu, globoko vdihniti omamen vonj.

"Dobr."

Ni vse super. Pol ko te domov odpelje, se je treba delat vljudnega

in omikanega, da ne omenjam olikanega. Kakšni izrazi, jih celo življenje nisem uporabljal, sedaj pa takole. A je potrebno točno to. Narediti vtis na mamo, malo tudi na ata, to je itak od družine odvisno. Včasih pa še na babico. Karmin terjer me ni prenesel, al pa sam ne njega, ne vem, a je kakor je, skratka nič. A zaradi pesa? Malo tudi.

Sedaj ne hodim kar na vsako zabavo, ki mi prečka horizont. Samo na določene, z določenimi, če je pa družbeno pomembna, pa še najraje z povabilom, še huje z imenom na povabilu.

"Kam plujemo?"

(na tla)

***Ne zaupam vase

To je pa najtežje izvedljivo.

Po moje tisti ki dvomi, ima možnost nadgradnje.

Sploh pa, kaj pa je zaupati vase?

To, da se hvališ, kako si pomemben, pa pameten pa lep.

Kar je zadnje čase tako popularno in razširjeno.

Če hočeš nasmejati ljudi le.

Sicer pa le malček podvomi. Boš imel vsaj priložnost popraviti se. To bi morala biti vrlina, ne pa uno prej.

To da ne pustiš drugim do besede.

To da uporabljaš argument moči in ne moči argumenta.

To da kimaš z enakimi.

To da se pustiš toku množice in njene histerije.

To da se vključiš v čredni nagon.

Nič od tega ni zaupati vase.

Ravno nasprotno.

Če dvomiš o sebi, vendar na konstruktiven način.

Ja, mal freh je že treba biti, a samo na začetku, potem pa takoj poslušati nasprotno stran.

Toliko da se led prebije. V smislu, ko pita ne skita. A ne z v naprej pripravljenimi stališči in odgovori.

Zaupati vase pomeni spustiti se v dialog z neznancem in ne pričakovati zmage ampak samo razširitev obzorij.

Zaupati vase pomeni poslušati okolico in sebe.

Ne zaupam vase ker mi ne gre...

Ja pa ja.

Dokler nečesa ne znaš, ti ne gre, ne obvladaš, nima veze z zaupanjem. Ima pa veze z neznanjem. Ko se navadiš, naučiš, obvladaš. Kot tisto, tako nemogoče, težko in nerazumljivo, enostavno, lahko, razumljivo. A to nima veze z zaupanjem vase.

Zaupati vase pomeni imeti določeno kilometrino, izkušnje in znanja in na podlagi le tega poizkušati nekaj novega. Tu pa pride v ospredje zaupanje vase.

Ker to novo, to pa ne bo jasno, vse dokler ne bo predstavljeno in uporabljeno od drugih, ki bodo presodili ali je uporabno ali

ne. Pa zopet nima veza ali je uporabno ali ne. Ker če ni je potrebno izboljšati in tako dolgo izpopolnjevati da bo.

In opravljanje tega procesa, ne prenehati ob prvem porazu, ne odnehati po 10, če verjameš vase, potem verjameš vase.

Seveda ima tudi to meje in pregrade. Če predolgo vztrajaš, ne nazadnje so primeri, ko so celo življenje raziskovali in nič odkrili. Gotovo niso izumitelji in raziskovalci, so pa gotovo verjeli vase. To pa ni debate.

Tako da. Verjeti vase, to je ena zmuzljiva zadeva. Brez ne gre, z so pa tudi težave.

Everything will be okay in the end.

If it's not okay, it's not the end.

*** A veš?

Ko se zbudiš utrujen. Utrujen od šoka. Ne toliko fizično, psihično pa precej. Isti občutek, ko ravno mine nevarnost in te je bilo fajn strah, potem je pa treba kar malo posedeti, da se povrne običajna stabilnost.

Meni se dogajajo občasno ene sanje, točno na to temo. Pa sploh ne vem kaka katastrofa ali dramaturgija.

"Ja, to si itak vsak sam naštima.

Ka?"

To, kako zares jemlješ dano situacijo. Eni v isti situaciji sploh ne pomislijo da je bila kriza, spet drugi pa bistveno bolj doživljajo. Tako da, ja, sem nekje na sredi. Ker v resnici niti ni ne vem kako razburljivo.

Ok. Nima veze.

Občasno, sploh ne stalno, pa spet ne tako pogosto, da bi bil kar kakšen vzorec. Ali celo povezano z nečem v realijah, se mi zgodijo te sanje. Te pravim, ker imam tudi druge ponavljajoče, ravno tako občasne, nikakor ne stalne. Toliko vode vmes preteče, da celo pozabim, da se mi kaj takega sploh godi. Ko se mi pa, je pa po eni strani domače.

Že spet.

Zdej.

Skoraj nikoli se ne ponavljajo. To je itak težko beležiti, ker tudi tisto, ni povsem jasna slika. Vsaj ne vse. Nekaj slik pa precej.

Zakaj sem se sploh spravil o tem pripovedovati? Ker se mi zdi sila

interesantno, da se mi sanjajo stvari, za katere si sploh ne znam predstavljati v kakšni zvezi bi bil lahko zraven.

Zdej.

Tako novo tudi ni, da se ne bi dalo opisati.

Večinoma, se mi zdi, da sem ene tri stvari in prostore, za čas se mi pa sploh ne sanja, pomešal. Pa ni rečeno. Mogoče celo kdaj tako izpade. Bom videl če bo še, da bi nekoč med sabo primerjal.

Če ne povem, ne vem, ali sem to že sanjal, ali se mi samo zdi, ali pa sploh ni, ker tisti občutki znajo povsem drugačni biti, pa magari se ti zdelo, da tule sem pa že bil, ali celo, to je pa nadaljevanje, ali celo ponovitev.

Zakaj občutek tesnobe?

Ej to je sicer malo hecno, a ko sanjam, je fejest zares.

Zamujam.

U, tega sem pa v življenju ogromno počel. Nikoli zanalašč. Sem en tisti, ki raje 5 minut prej gre, pa magari vedel da bo potem vsaj akademska četrt in ni nič nenavadnega, da je pol ure kaj običajno.

"A si dolg čakal?"

Ma ne. Lih sem prišel"

, pa sem v resnici že pol ure tu, a to sem si sam kriv, kaj pa kompliciram.

Kar pa sploh ne prejudicira, da potem nekaj drugega vidim, srečam, mislim, in se napovedani zmenek, v trenutku sprevrže v dramo, ker že spet mene čakajo.

"U, tega pa kolikor hočeš."

Eto isto je v teh sanjah.

Mogoče sem nekoč videl kakšen dokumentarec o tistem Nemškem gradu, ki je najbolj možno kičast, katerega morajo vsi Amerikanci in Japonci videti. Je sicer bolj novodoben, a je v neo-kiči, gotsko, baročnem, pa verjetno še kaj stilu. Če ga srečam dopišem.

V sanjah se sploh ne vidi da je to tisti grad. A je vsaj njegov bližnji sorodnik, če bi ga zgradili.

Evo isto kičast, kot tisti, razen, da ima med zgradbami, obzidjem in trdnjavami poljane cvetočih travnikov. Lej, v sanjah se take stvari izidejo.

Pol smo mi na eni ekskurziji.

Se sicer tudi ne vidi, ker mi, a se da slutiti, da bi lahko bil med sedmim osnovne, do tretji srednje, ker so me ene sila zanimale, zraven sem pa tudi sila kompliciral, da bi prišlo do kakšne akcije na to temo.

Ja ne moreš kr direkt:

"Živjo, ka delaš, men si pa ti tok všeč, a bi sladoled, pa tak."

U, je treba pozirat, da te lih nič ne zanima. Ne izlet, ne grad, ne poljane, ne vsi turisti, ki se valjajo po poljanah, kamoli vsi sladoledi in ne nazadnje tršica je pa sploh mim.

Skratka cela drama, čeprav bi bilo čisto preveč za opisat.

"Kje je pa tu drama?"

Lej, to je pa tko."

Čeprav vse gornje še kar drži, in se tudi godi in dogaja je tu še en moment, zato tudi dajem v tisto obdobje.

Pol je pa tukaj še tobogan, ringelšpil in kar je še takih, staroveških, podeželskih, lunaparkov.

Namreč, kakor je tisto prej sila pomembno, je pa tudi fajm se malo po riti zadričati, če se pa že vsi. Vsaj večina naših. Skratka čisti užitek, ob vrtenju in hitenju, rotaciji in pospešku. To se potem tudi godi a ni strahu, ker tak se pa ja nikogar ne boji.

Je pa zato.

Ta ringelšpil, tobogan, skakalnica al kar je že bilo, gre med temi zgradbami in okoli, pod, nad poljanami turistov. Vsi cvilimo iiiiii, kok je pa to fajm. Pa ni samo iiii. Menda vsi samoglasniki. Traja pa še kar. Ne prav dolgo, kratko pa tudi ni.

Kdo je pred mano, za mano, pod, gor, pojma nimam, je pa vrsta. Tako da je treba, a ma lih vsak ovinek, prepreko, skakalnico zvoziti, ker sicer dobiš naslednjega za vrat.

"In. In, in."

In se zahaklam v enem tunelčku, pa še pod vodo je blo. Sicer sem imel nos zunaj in oči, menda je bilo ravno na meji.

"Men pa nerodn."

Sicer sem fejest pob, in se tudi ne pustim, ter zrinem, cel un plaz osebkov, ki se je nabral za mano, ter se preko njihovih glav skabacam iz tunelčka.

Ne sploh ni bilo to, da je bilo v tunelu polnem vode.

Problem je bil, ker sem šel še en krog, naši so bili pa že na avtobusu, al vagonu, al kar koli smo že imeli in so sevede,

"že spet mene čakali."

U, sem zakuhal.

Tako da še govorit nisem mogel, ko sem skočil na prevoz in so se za mano zaprla vrata. Tršica in piflarce so nekaj komentirele, da vedno iste čakamo, una na sredini pa ni niti opazila, da sem gor prišel, so tako klepetali z unimi vosli.

Evo tko je blo.

(Mogoče)

Those who do not believe in magic
will never find it.

*** rajanja 78

Zaključni šuba, Vič, ŠZO

O zaključnem izletu na ŠZO že veš, kakor tudi o zaključnem plesu imenovanem valeta, tudi.

Na zaključnem izletu Šubinem nisem bil, pa so me vabili, ker je bilo čisto nedosegljivo in predvsem nepredstavljivo zame, da bi šel pit vse do Ohrida. A dej, dej, ne bom se tri dni vozil, da bom potem tam kozlal neko butasto mastiko.

Pa ni bil to problem. V resnici je bil denar, da ne omenjam da sem imel še vsa una nastopanja v Festivalni.

Ven sem se sicer vlekel z ideologijo, da je pač to preseravanje skupščinskih otrok, po svoje je bilo res, a v bistvu me je to še naj manj brigalo.

Pa še una iz Šube, zaradi katere sem trpel zadnje leto kot žival, ki me je že prejšnje poletje šetala v Plavi laguni, sedaj menjuje fante po tekočem traku, mene tut pogleda ne, men se pa že mal meša.

Skratka sfuzlan se priključim ekipi na zaključnem plesu na Viški gimnaziji.

Vičani takrat niso izstopali po moje v ničemer. So bili pa zato prav prijetna družčina. Če mi je zapasalo začutiti tisti topli občutek, ko po dolgem času srečaš ekipo in ta se te razveseli, da se celo malo čudiš, kva sem pa takega naredil, a taki so bili in po moje ni bilo samo nastopaštvo.

V resnici se niti nisem toliko družil z njimi. Ja tudi. So bili iz naselja tam, pa iz Trnovega pa tudi nekaj znancev iz Ljubljane, tako da sem jih pol poznal že od prej. Potem je bilo nekaj plesov in celo proslav. Ka pa rocker dela na proslavi dneva mladosti. Lej če je kera obetavna je koj kaj nujnega, sicer se pa zmisliš. Fleksibilen je treba biti pa gre.

Rosa.

A ni fajn ime? Že zaradi imena bi se komot zaljubil.

Pa ko bi bilo samo to. U superca v mnogih pogledih. Kok dobre ... ja oči luba duša pokvarjena, ka pa drucga, očke. Nima vsaka takega pogleda. Kar toplo ti je postalo pri srcu, pa si jo samo pogledal. Blondinka. Da ne bi slučajno kdo mislil da sem mehke na blondinke. Teoretično sem celo proti, a kot že mnogokrat nastavljeno pri meni špila celota in biti blond nima niti neke teže.

Lasje razmrščeni, pa takrat to še ni bilo moderno. Kot se ne bi česala že ene pol leta. Tudi pri frizerju ni bila.

Ji je marsikdo očital, da se ji cepijo lasje in naj gre k frizerju.

"Zase se brigej butl."

Al pa krava. Ni delal razlik.

Pa lička, ustnice, ušesa ma vse je bili sila pripupno. Dobr, nos je bil na frjuks, pa sploh ne moteče, pač kot kraljične.

Ramena, pa vse tja do pasu eno samo veselje, kakor tudi od pasu navzdol.

Ja ka pa pol?

Kontekst.

Z Roso sva se rada imela že v osnovni šoli. Je bila vedno v

paralelki, tako da je nisem poznal celo uro. Saj veš eni so fajn a samo občasno. Če si pa predolgo zraven se pa kaj hitro pokaže narav. A se tako napiše?

Med odmori se je igrala z micikami, sam sem pa letal z mulci okoli. Normalno skratka. Razen da sva se zjutraj posebej pozdravila, popoldne poslovila, vmes kdaj pa kdaj pogovorila, če je bilo kaj. Če ji je kateri težil, sem bil blizu, da sem vsaj Crletu rekel, priti pomagat, pa sva ga.

Tudi pri računstvu sem kdaj (velikokrat) pa kaj prepisal od nje. In tko.

Pa ni bilo nič več. Kot ene vrste brat in sestra. Če se dalj časa nisva videla, sva bila toliko bolj vesela snidenja. Za odhajanja sva se pa tudi obveščala.

"Na viško gimnazijo grem. Pridi me kdaj obiskat.

Sigurno pridem."

In sem jo. 2x na leto sigurno, pa je bilo gotovo več. Čeprav ni bilo vedno samo njo, ker sem jih toliko poznal.

In tko na proslavi dneva mladosti. Začetek je bil vedno sila butast. Saj veš na odru eni nekaj deklamirajo. Zbor poje kero za Titita. Ravnateljica nekaj klobasa. Tako da smo komaj dočakali športne igre. Tam so nastopali skor vsi, razen unih katere je glava bolela. To punce rečejo, če se jim neljubi za žogo letati. Je kdaj tudi katerega fanta, a se s tem sploh ni mogel ven vleči.

Se usede, kot že tolikokrat ob mene. Niti ni bila gužva na tribuni, al kakšen oder je že bil, kjer smo sedeli navijači, gostje, pa lenuhi in bleferke, skratka uni ki nismo igrali, v tem primeru odbojke. Se je naslonila name, tako da me je še objela zraven in rekla:

"Kaj sva prav zaprav midva?

A sva kaj?

Včasih se mi zdi, da sva veliko več kot večina unih, ki se za roke držijo, ko po cesti grejo, spet drugič, kot na primer danes, ko me nisi niti pogledal, pa se mi zdi da sva tujca.

No daljna znanca, če bi tak termin sploh obstajal."

Sploh jo ni zanimala odbojka. V resnici tudi mene ni, a je na krilu bila ena Maja, na Meje pa veš sem bil vedno mehak, ki je tako dobro branila na mreži, da ne omenjam zabijanja, bi prav z veseljem proti njej igral, da ji zbijem moralo, ker trenutno je kraljevala in je izgledalo, da ji lih noben nič ne more. Kar žarela je od sreče in posledično njihova ekipa tudi.

Dobr.

Oficielno se ne igra punce proti fantom. A neoficielno pa tudi, kakor tudi mešane ekipe. In me je precejkrat veselilo, kakšno tako, ki se ji vidi da trenira za kakšno šolsko ekipo, potem presenetiti, ker ...

Če poznaš igro, pa v resnici ni samo pri odbojki, podobnosti bi se našle tudi pri košarki, verjetno pa še nogometu, čeprav pri slednjem imam pa še naj manj pojma. A ko je tim uigran in dosega najboljše rezultate, takrat ko jim lih noben nič ne more, se pokažejo vzorci. Pri vzorcih, se da veliko predvidevati. Če ti uspe še najti slabo točko, pa potem lahko tako, ali takega, nima veze z spolom, precej sesuješ, ker je v resnici samo preveč zaverovan vase, kot posledica vzorca in nenehnih uspehov. Ko najdeš slabo točko in ga ene tri krat ustaviš v njeni popolni slavi, prvič sploh ne kuži da si ga in izgleda zgolj kot sreča. Drugič malo hudo gleda, če ti uspe pa še tretjič, je pa kot po pravilu žalosten (na) ker se je sesul zmagoviti pohod. V resnici

bi bilo potrebno samo spremeniti vzorec in bi kaj hitro nastal stari rezultat, a tam sredi igre, je to ene vrste šok, in večinoma, potem zmagovalno ekipo povoziš, ali pa vsaj ne zmaga z lahkoto, ampak z zadnjimi atomi. In to me je sila veselilo.

Ja, pa za pogledat je bila tudi več kot super fajn. Sem se tudi na to skliceval, ker tisto prej bi malo kdo razumel, če nisem ene vrste mazohist.

Da me veseli zvezdo zatolč.

Pa lih.

Zdej.

V ta koncept seveda ne paše, vse mehko in dobrohotno in mejmo se radi, saj smo vsi samo dobri ljudje.

Ja konceptualno se celo strinjam, a potem ne bi bilo odbojke. Po moje se še potičke iz peska ne bi delale, ker bi takoj proti komu bila to negativa, če ne celo agresivna reakcija.

Rosa je bila taka. Se je kar nasmihala in vse rada imela, mene malo bolj, a po moje samo zato, ker se poznava menda še od začetka sveta. Je bila kot kakšen Hari Krišna pa takrat se še niso režali po ulicah.

Rosa saj veš, če bi si bila midva usojena, bi se zgodilo že marsikaj, saj sva imela priložnosti, kot nihče drugi, pa je vedno, pri tebi glava, pri meni pa, še sam ne vem kaj, a razen da te imam zelo rad, iščem, verjetno nekaj nepredvidljivega, divjega, vsaj neukrotljivega, kar pa ti nisi nikoli bila. Saj vem. V resnici ne vem kaj hočem, razen, da je še čisto prezgodaj za resno zvezo, za mal pohecat pa ti nisi nikoli bila. A že znaš kakšen vic? Še smejiš se jim ne. Kako pa bi potem midva, če sem sam čisto neresen, ti pa tako vse po reglcih.

Je samo vdihovala, me še vedno objemala in nastavila.

"A če bi bila športnica kot tista koza Maja, bi me pa hotel?"

Mogoče je res prezgodaj, a si sama niti ne predstavljam, kako drugače, kot vse utečeno. Sama ne morem, če so vmes nepredvidljive, ali celo nepredstavljljive situacije. Tu se zares ne ujameva. A dišiš pa vse eno uredi in včasih te pridem poduhat. Me je objela, poljubila na lice in dodala:

"Vedno boš moj princ."

Bi vse preklical in takoj za njo letel, če bi bilo prvič. Pa sva take in podobne že par krat premlela. Sicer ne takole direktno, a načelno že. Pa tudi, ja mi je žal da se nisva ujela. Sem tudi vesel, da se imava rada in se verjetno bova, vsaj dokler ne dobi pravega. Upanje je, da celo po tem, a kaj takega ne morem pričakovati.

Majina ekipa je bila prva na tekmovanju. Smo se vsi veselili ob podelitvi kolajn. Nekateri pa še potem.

Rosa. A ni super ime? Bi se že zaradi imena zaljubil.

Ps.

Ka pa zaključni?

U, to je pa tko. Me je povabila, pa ne samo Rosa. Še celo Maja, pa sploh ni nič kazalo. Pol pa še skor pol razreda, pa še ene par iz paralelke.

Pa nisem nikomur prikimal. Ker valetu so imeli v Festivalni.

Tako da sem večino večera preždel na odru, jim mahal, mežikal, tudi kaj pripomnil, a se je glas izgubil v poplavi ostalih glasov. Pol proti jutru, je tudi meni uspelo navezati bližnji stik z nekaterimi ostanki, tako da ... Ja fajn je blo.

Rosa je žarela. Pripeljala je svojega soplesalca. Glede na to kako sta se gledala, bova imela vsaj pavzo, če še kdaj kaj bo. Je prav čudno gledal, ko mi ga je predstavila. Ne vem, če ni o meni kaj takega pravila, da mu sedaj ne gre skupaj. Ja, sva vsaj na zunaj kot dan in noč.

Na odhodu, me je prišla pozdravit.

"A ni super? Fajn se mej. Se oglasim."

In je že frlela, kar malo po luftu, se je zdelo. Sam da boš ti meni srečna.

A Maja?

Nič ni z njo. Ni bilo in ni pričakovati.

don't promise when you're happy.
don't reply when you're angry and
don't decide when you're sad.

P.s. 5

*** UKANC

Potem je bilo pa eno vmesno obdobje. Sem že vse razumel. Vsaj tako si takrat predstavljaš. Danes vem, da nisem vedel ničesar. A to šele na koncu pogruntaš, če kdaj, nekateri pa itak nikoli. A sploh nisem hotel o njih, temveč o enem luuuuuuštne spominu.

Čeprav sem bil perspektiven, nadarjen, obetaven, kaj vse ne, mladi kolega, kateremu pa ni potegnilo, da je bolje sproti delati tudi tiste predmete, kateri me niso prav nič zanimali in so mi šli celo na jetra, sem zabluzil opisno geometrijo.

"Zdej. To je tko."

V srednji šoli smo imeli enega ki mi je stalno cveke dajal in sem zatorej znal vse dvojno. Oj, smo drgnili tudi ta pridni, mi progresivci pa dvojno.

Tako da sem na faxu samo zehal, ker tisto kar smo tam delali, je bilo pri nas v prvem. Osnove osnov. Jejhata mi je bilo dolgčas in sem seveda nehal na predavanja hoditi.

Kar je bila točno tista najpomembnejša napaka. Tam si dobro skozi prišel če si sedel v prvi vrsti. Če si se pa še vicem smejal, pol je bila pa 10-ka. Punce niso nič pridelale z odpetimi bluzami, so rekly da je gotov feder. Mogoče je pa poznal finto.

Je pa tripal na odziv na njegove hece in ta glasni smejači so naredili v prvem.

Me je tako en tak, na pisnem delu, spraševal kaj pomeni vprašanje, sem mu seveda razložil tam med izpitom. Je naredil z 10-tko. Sam sem pa zaružil.

"Em, me ni bilo na predavanjih.

Em, nisem nosil rdeče srajce.

Em, nisem v prvi klopi sedel.

Em, kamoli da bi se butastim vicem režal."

In tako sedim tam za prikolico v naslanjaču v bohinjskem avtokampu in pestujem Osnove opisne geometrije zvezek 1. in se mi zdi življenje ena butasta zmes, neumnosti, da mora taka kapaciteta potem, ko so septembra vsi še na morju pestovati knjigo katera mu je budila ne samo odpor, ampak sovraštvo.

"Zdej, a sem sam kriv?

Če un butl ne bi, saj menda razumeš?"

Prikolico sem potegnil iz Savudrije, ker se še mami ni več ljubilo stalno na eno mesto hoditi. Mnogo let smo bili taborniki, potem jo je pa na stara leta pičilo, da bo gospo špilala in si je omislila prikolico in avto. Pa še izpit zanj je naredila, ker smo vsi deklarativno izjavili, da naj se kar sama s prikolico okoli klati, ker je to za tabornike pač pod nivojem, in je podobno kot če bi partijo zamenjala.

Tako hudo vse eno ni, pa tudi to obdobje, smo takrat mislili, je mimo. Oj, ko bi vedeli kaj naš čaka. A to je že druga zgodba.

In po parih letih Savudranja prestavim prikolico v Bohinj, da bom še malo po hribih letal. Je bila tam samo tisto leto, potem je pa prodala oboje. Samo izpit ji je ostal katerega pa itak skoraj ni koristila. Potem ko se je ni dalo ustaviti, taka je bila moja mama, sem jo vse eno sam okoli trogal. Saj je meni tudi pasalo, da te ne žuli v rit kamen pod počeno blazino v šotoru. Tabornik gor al dol, čez komot ga ni.

In tako se smilim samemu sebi tam za prikolico s pogledom na gladino jezera. V resnici sila lepo. Umirjeno, to sem imel po tihem vedno rad, mi je zares pasalo. Imel sem tudi kanu, tako da sploh ni bilo napačno. Gre samo za pojanto. Če bi prišel na počitnice super-najbolj-možno-fajn. Tako sem pa čakal na jesenski rok. Največja-možna-neumnost.

"Joj kok je bilo hudo.

Zdej."

Glede na to da sem imel v srednji stalno cvek opisno, sem jo potem na popravni obvladal in sem vedel a ma lih vse kar sem sedaj bral. Še celo kaj bo na naslednji strani. A sem se bal, da bo tastar hotel več, če sem mu trn v peti in na to sem se pripravljaj, ter dokaj sistematično predeloval materijo. Tako da je tisti teden minil

Načrt je bil. Zjutraj čim prej vstati. Kar ni ne vem kakšen

problem, ker sem v bistvu jutranji tip. Ja, včasih se kaj zaplete, a v tistih časih ni bilo interneta in mobitov in se v resnici ni bilo kaj zapletati, če nisi zvečer šel mal okol.

Mal okol?

Ja. Saj ni da ni bilo ničesar. Že v kampu je bilo nekaj zanimivih. Pol pa še recepcija, tam se je vedno kaj videlo in srečalo. Pa gostišče. V skrajnem primeru pa še gostišče pri Savici in ne nazadnje hotel v Ribčevem laz. A do tam si moral imeti ekstra motivacijo. Meni je bilo že okoli kampa dosti.

Pred zajtrkom en mal okol v čolnu. Pa obvezno kavco zraven in cigaret.

Oj je luštno da bolj ne more biti.

Po zajtrku poglavje od včeraj na hitro, današnje tri precej resno in še hiter pogled na jutri. In tko 6 x 3 se glih izide. Kot rečeno sem že od prej obvladal in načelno sploh ni bil problem.

Samo ...

V času kosila na izico in mal v zapiske gledat, sicer pa okoli zijat, to me je od vekomaj navduševalo.

Zvečer mal naokol in tko cel teden.

"Ja, malo morgen.

To je teorija."

Praksa pa ni tako enostavna.

Prvo je treba vmes za eksistenčni minimum, kaj vse ne. Prvo se umivat. Ne gre da bi se kar v jezeru. Al mi je bilo odveč do kopalnice. Pol v premalem hladilniku vedno kaj fali. Se ne da, v teh letih samo z četrta belga pa 20 dek salame. Mora biti vsaj gotova jela, katere pa tudi ni da bi izbiral. Eno preslano, drugo itak še sveže ne maram, tretje, no ja, mogoče pa le in tko. Cela drama na to temo.

Da ne omenjam.

In to je bilo dosti bolj moteče.

V sosednji prikolica priletna Nemca. Sila uglajena in vse kot mora biti, ampak ta stara. Ej, boljše mačke pa še nisem videl v življenju. Bolš kot v vseh filmih skupaj. Pa kako ne bi stalno tja zijal. Oj, kaj vse nisem sanjal prvo noč. Pol jo je pa še dedec veslati učil, sta tudi imela kanu in to Prijonovega. Kar je med kanuji kot BMW med avti. Sem tudi samo zijal. Moj doma narejen še komor ni imel in se ga ni smelo prevrniti, ker bi šel kar na dno....

Kar me sicer ni oviralo, da ne bi ponoči tja pod Tiči-stan zapeljal, to je en neizrazit polotok vizavi kampa. Nad njim, Tiči-stanom vendar, je izvir Govinc ali nekaj na to temo, in naj bi med deževjem tam celo slap videl, kar pa nisem nikoli videl. Sem bil vedno v Bohinju ob sušnih obdobjih.

No skor.

A takrat pač nisem za slapovi lazil. Je bila ena bistveno bolj pomembna, a do tja je še daleč in ni niti približno bilo še slutiti v današnji zgodbi. Jasnovidec pa tudi nisem.

Tam pred Tiči-stanom je ena posebna energija in takole v črni nočki, takrat ni bilo meseca, samo zvezde, se tam peljati, sam sem znal veslo namakati v absolutni tišini, kar ni dano vsakemu, in je potem tisti občutek praznine.

Praznine?

No, praznine v smislu, ja fejest je treba imeti domišljije, kar pa meni nikoli ni bil problem, razen pred praznim listom a to je ena povsem druga zgodba, in sem kaj hitro zajadral v ...

Ja, v veselje.

Če si tam v čolnu in se ne vidi dosti več kot kaj je gor in kaj dol, in ga ni zvoka in če si obrnjen proti severu, tam pa nobene luči, na jug se jih vidi, čez jezero, se kaj lahko zazdi, da ni ničesar pod čolnom, nad pa samo veselje. In če si tolk fiu-fiu, kot sem sam, da greš v tem še plavat, temperatura vode v Bohinju nikoli ni visoka. Še poleti se segreje samo površina, tako da že na popku čutiš bistveno razliko kot na vratu, če izbereš tak slog plavanja, da imaš glavo zunaj.

Gori ob izlivu Bohinjke v jezero, menda je ta šele ob izlivu, tukaj je pa še Savica. Kaj pa vem, poguglaj pa zveš. Hočem samo reči da je temperatura vode na Ukancu nižja kot v Ribčevem lazju. In če greš takrat plavat potem je malo kot da lebdiš v veselju. Čarobno in grozljivo.

Sploh ne vem ali sem bolj užival v vodi ali potem ko sem nazaj v čoln zlezal. Po moje, glede na to da sem v bistvu cvikator, kar pa ne izključuje da ne bi izzival, pol bolj.

Zdej, dodatno težo da tudi dejstvo da se čoln ne sme prevrniti. Sicer bi ga lahko na breg odfrcal a tam v Tiči-stanu je polno dreves podrtih v vodi in vej ki te pošlatajo lih takrat, po takem mestu, da se kar mal zdrzneš, da je bilo lažje izvesti kavbojski vstop.

Sicer tale termin sem se ravno izmislil, sploh ne vem če je kakšen, če pa je, pa kateri je. Gre pa takole.

Kanu se precej dobro drži naprej nazaj. Levo desno pa že kakšna neroda not pade, še na ravnem, kamoli v sitnih situacijah. U teh zgodb pa kolikor hočeš. Večinoma sila veselih.

Torej kanu se zajaha zadaj. Lahko tudi spredaj, a je potem treba do zadnjega zica priti, pa je pol bolj logično zadaj.

Zajahaš ga pa zelo podobno kot v kavbojskih filmih ta veliki frajerji, ki konju pritečejo za rit in se od tam na sedlo zavihtijo. To je sicer redko pokazano, ker si predstavljam, da to kaskaderji naredijo, in zato John Wajne vedno zajaha s strani.

Ok. Nima veze.

V vodi sicer ni zaleta a tudi kanu ni tako visok kot konj. Zdej, a je lažje ne vem, ker nikoli nisem napadel konja na tak način, sem bolj na Johna.

Takrat pa nekaterim ni bilo problem iz vode to izvesti. Ne vsem, nekaterim pa. U pa zgodb tudi precej. Da ne bi sedaj o tem.

Prav za-prav sem navrgel, pa vmes pozabil, to se mi zadnje čase kar dogaja, da je un Švaba svojo na nenavaden način učil veslanja. Saj veš, Prijon, BMW. To je tako da jo je odrinil od obale pa se znajdi. Boga gospa se je samo vrtela. Ker je pa lahen stalen vetrc iz Komne vlekel, je pa prav počasi plula Ribčevem lazju v nedrje. Do tam je bilo še sila daleč, a se mi je že tam smilila, ker je bilo gibanje v vse smeri razen v željeno. Ne da je kakšna kunšt, a zgleda eni pač niso nadarjeni. Nemško nisem nikoli znal, takrat pa še angleško samo na rokovski način. Če se je kakšen stavek iz kakšne pesmi izšel, sem potem velikokrat cel verz povedal. Sicer sem pa precej mahal.

In pri uni sem večinoma mahal, ker veslanje po angleško mi ni sedelo.

Sicer me je po svoje veselilo, da ni takoj skužila, kako se vesla, da sem jo lahko zelo od blizu opazoval, na koncu pa celo dotikal, ker sem ji moral še celo veslo in roke premikati.

Če mi ne bi čudno izgledalo, takole na blizu, z uno najboljšo na

svetu, da sem še njeno sapo začutil, dišala je fenomenalno, al sapa ..., bi vse do Ribčevega laza šla, sam bi bil pa že kompletno zaljubljen, pa sem prekinil Faunovo pesem, privezal njen kanu za svojega in jo odvedel na breg. Saj ne bi, a ji je že fejest na jok hodilo, tisto ko so solze že na robu vek in brada se začinja po malem trest in bi jo sicer prav rad tolažil, a je treba vsaj osnov sporazumevanja za kaj takega.

A to je bilo prej preden sem šel v Tiči-stan plavat v vesolje. Pol pa....

In tako ti pridem v kamp ko že vsi spiyo. Čisto potih, da ja ne bi koga zbudil. Takole v jesen so v kampu samo še upokojenci. Saj ne. A mularije pa skoraj ni. Če pa že kateri je pa še pod budnim očesom in mora ob 8h spat.

Ne vem, kako je danes v kampu, a takrat so bile luči samo na vhodu, in se seveda zvrnem, takoj potem ko sem čoln privezal in to čez eno, ki je tam na pomolu ležala in zvezde gledala. Zdej.

Ne bom napisal kaj je rekla niti kaj sem sam, se ne bi na papir prijelo, si pa komot lahko misliš in težko da ne pogruntaš.

Pol pa grem, una pa tut.

In to v isti smeri. Se ustavim.

"Kva je pa zdej to?"

Se ustavi.

"A me zasleduješ?"

Ne, kle mam prikolco.

Jest tut.

Pa ne te?

Ne sosednjo.

Po pa uredu."

V resnici ni bilo po lublansk, ker je bila že spet ena Štajerka.

Ni miru za jekleno pest, si mislim, in nadaljujem, kva se pa valaš okol, krava, v temi.

Ter pasiram v svojo prikolicu kmalu za tem ko se je v sosednji prižgala luč in se je videla silhueta na zavesah.

Zjutraj me vrže pokonci. Sem mislil da se je prikolica podrla. Strašen šum. A me ne lih šum. Bolj pok, bada bum, tra, blu, dum. Saj ne vem kako se napiše, ko prevrneš kaj pa vem kaj, a povezano eno stvar, verjetno hočeš ujeti naslednjo katero zgrešiš, ker si vmes prevrnil še eno in se nato zložiš na četrto ali pa zraven prevrneš še peto. Ej, pojma nimam, ker sem samo poslušal in si mislil prej opisano, ker je moja Štajerka ravno nazaj priletela, in izvedla prevračanje.

Kar je po svoje fajn, da nisem vedno sam vpleten v tovrstno dogajanje kot akter in sem končno kot opazovalec in še tem primeru poslušalec.

V resnici se mi je fajn zdelo in bi bolj pasal en vesel pogled, pa sem vse eno namontiral uno ko hudo gledaš ko odgrneš zaveso, češ kakšen hrup je pa zdej to?

Pa ji je bilo izgleda tako nerodno, da je še celo uro po tem, ko sem se že vrnil iz umivanja, ven prišla, pa še takrat je izgledalo kao neki nujno, pol pa takoj nazaj v predprostor.

Sem prav z zanimanjem opazoval. Na učenje kompletno pozabil, še sosedova, najlepša na svetu, švabica je bila samo preblisk v jutru.

"A ti kaj prinesem iz trgovine?"
Je samo nos zavihala visoko nad Komno.

Pol ko sva kuhala, je celo par krat proti meni pogledala. Pa nič konkretnega. Saj veš, to punce znajo.

Ker ne verjamem v naključja ali celo usodo in sem človek od akcije, sem jo ob popoldanskem povratku iz veslanja povabil zvečer na kozarec in spoznavni večer. Je sicer rekla ne hvala, a do večera je še daleč, sam pa tudi ne odneham takoj, tako da sem potem to pustil stati.
"Člounk ankol ne ve."

"Inetounetukispet."

Ko sem se vrnil iz večernega mal naokol, ko se ni godilo nič kaj pretresljivega. Tam pri recepciji so spet stali eni mladci, tako kot že včeraj in se nekaj hihitali. Smo si pomigali, tista gesta, ko je vsem jasno, da je vse običajno in ni več kaj dodati. Tudi moja sosedova švabota sta se že vračala iz večernega sprehoda in premlevala, kaj pa vem, o čem se Nemci pogovarjajo ob večerih. Po moje ne stalno o apfelstrudel. Itak sem pa stalno na Štajerko mislil, pa spet ne direkt za njo hodil, da si ne bi še kaj domišljala.

Sem jo videl, je stala tam na pomolu, kjer sem imel kanu privezan. Občasno metala kamenčke v vodo, jih je morala imeti polno pest, ker je kar trajalo.

Sem sedel tam na obali, v naslonjaču, kjer bi moral čez dan s knjigo v roki, pa sem bil nekako nemiren in je bilo kaj vse bolj važno nego čiček in knjiga.

Po moje je vedela da jo gledam, ker je potem, mogoče ji je zmanjkalo kamenčkov ali pa si je vmes premislila, kaj pa vem, namesto naslednje pesti kamnov kar nadaljevala po obali mimo svoje prikolice do moje in vprašala:

"A še velja?"

Seveda."

Letim sestavljat dodaten stol.

"Ni treba bom kar stala.

A dej dej, mal se uset, bova kero rekla.

Še glažek ti natočim.

Ne hvala. Ne pijem alkohola.

Saj imam sok tudi."

In letim po hruškov sok. Na tega sem bil ekstra mahnjen.

Je stala tam. Pila ravno toliko da je bilo vljudno. Mogoče bi moral borovničevega kupiti in razlaga:

Da se oprošča za zjutraj, da je vse prevrnila, ker je premalo prostora in da je prehitro pritekla. Trenira tek in gre zjutraj in zvečer okoli jezera.

"A maraton?"

Ne, na kratke proge, da ima dovolj eksplozivne moči, da ji pa manjka kondicije pa še kakšen kilogram je preveč.

Se ji ni poznalo da bi jo bilo kje preveč. Po mojem bi ji raje katerega dodal. A to so drugi vatli.

"Torej vodo za jutri?"

Ja, sok je presladek.

A sam vodo?"

Ja!

Ok, no.

Sedaj pa grem spat, rabim spanec za tek.

A-ja, Bojana.

Andrej.

Zdravo.

Lahko noč."

Še en zdravo. A so bili na Štajerskem sami partizani?

Sem povsem pozabil na najlepšo ever švabico in preišljeval samo o teh očeh. Zdej, lih lepotica ni. A je več kot superca. Kdo se pa še bavi z lepoticami. Tisto je čisto preveč zafnano. Da ne govorim, da je potem samo še to važno a si zlikan. Lej, tut če se ne umijem in operem, kamoli zlikam sem en fejš pob. Če pa kera tega ne vidi je pa njen problem. No, z umivanjem mogoče ni da bi odlašal ipak se ob veslanju sproščajo svako jaki vonji in ne vem če bi ji bilo všeč. Zdej če prelaufaš celo jezero tudi ne moreš dišat na vijolice. Sploh je pa vonj pri puncah prav posebno mamljiv. Ja ampak tisto je en drug to ni od laufanja. Kaj pa vem? Pa da vidimo. Men je prav dišala. Mogoče se je sicer neparfumala, to punce znajo. Ene pa res zadanejo vonj. Spet pri drugih, pa ima vse attribute, katere naj bi punca imela pa mi sploh ne potegne. Po moje je vonj. Sigurno je. Oj sem sanjal.

Kako leti tale teden. Saj sem šele prišel pa je že četrtek. A bom naštudiral? Ah. Saj že vse vem. Sicer pa. Če me bo hotel, me bo vrgel, pa tudi če več vem od njega. Ok, mal bom še pogledal. Tako na splošno. Celoto, sicer bom pa izgleda za sosedo gledal. Ej, si otročji. Se še ohladilo ni, ko sta šla narazen, bi se vsaj spodobilo ena fajna pavza pa si že ves zmešan.

Lej, saj sem za pavzo. Al kaj ko se kar samo napelje. A sem se sam tako teatralno, no filmsko, burleskno zložil. Nisem. Sem moral pogledati če je pa tako ropotalo. Če nebi, bi mogoče še vedno švabico požiral. Saj je res fajna. Al kaj ji pa morem. Nč. In tko se kao učim tam za prikolicico. Še ko v trgovino grem razmišljam o, da ne omenjam na večernem veslanju. Bi jo pa kar s sabo imel.

Zvečer je bilo kar normalno da se pride mal usest k meni. Šele ko je trden mrak a vse eno.

Da ima fanta, da jo ne razume, ker toliko trenira in noče žurirati, tako da včasih sam gre in da ji je vse eno kaj se z njim godi.

"A si sploh zaljubljena?"

Seveda."

Ej, tole je pa en čuden odnos.

Da je posestniški mimo, in da lahko dela vse, da pa mu zaupa in on njej.

Ko bi le bilo res.

Me je ravno pustila, a dokler sva bila skupaj mi ne bi pustila pol ure samega kaj pa veš kaj se godi tam zunaj.

"Ja in. A si tak?"

Kakšen?"

Da se zaljubiš v pol ure."

To ne, a ni vedno samo ljubezen. Včasih je samo simpatija. Včasih se pač superfinofajn razumeš potem pa ni lahko krmariti.

Ok. Ne rečem da ni mogoče. A se ne zgodi takoj. Do tega se pride. Počasi korak za korakom, pa še potem je veliko več možnosti da se nič ne zgodi.

Ja. Verjetno je, kot v filmih, tudi mogoče, zažari iskra in se vname eksplozija. A proti temu nič ne moreš. Če še tako mirkaš se ne da veliko.

In tko, tam do 11h, ko reče, sem pozna in eksa svojo vodo in odfurja.

Nasmeh ima pa res super, pa čeprav ga ne uporablja veliko. Je pa takrat toliko bolj sladak. Na pegice sem bil vedno mehak, da jamic v licih ne omenjam. Tudi diši omamno. Ni parfun. Verjetno milo. Me prav zanima kakšno. Postavo ima ..., no kot tekačice. Malo močnejša bedra, rit super, joškic ravno prav da so seksi. Ma cela je superca. Škoda da je že oddana. Sploh pa da bi se spet v Celje vozil.

Tole z joškicam je čisto precenjena zgodba. Ne rečem, so čisto fajn, u, a pač še ena igrča. Se jih naveličaš kot novih Lego kock.

Celota je tista ki špila. Ja ne sme biti ničesar preveč ali premalo. Če že kje fali mora biti potem drugje bolj zanimivo. Edino kar pri meni odloča, poleg celote seveda.

Je lahko celota super a če vonj ne špila, potem odpade. Ta se mora pa nujno poklopiti. Niti ne vem kateri. Še manj ali je kupivni ali je naravni. Ene pač po difoltu omamno dišijo, ene pa ravno nasprotno. Če zna še pravi parfun dodati, ali milo ali kaj pa vem kaj, a pri nekaterih se ti zmeša pri prvem povohu. Eto tko.

Petek popoldne.

"A greš mal z mano veslat?"

Ne znam.

Te naučim, če je pa kaj izica je pa to."

In se vrtiva tam nekje na sredi jezera.

Ok. Mogoče ni izica.

"Ti se luštno na montiraj v čolnu, bom sam veslal.

A se da?"

Komot. No malo bolj je že treba potegniti, če hočeš kam. Sicer se nama pa nikamor ne mudi, je že tu superfinofajn.

Pol sva bila tiho in opazovala vodno gladino, valčke ob lahнем vetrcu, obalo na obljudeni strani in nasproti, hoste, hribe, oblake na nebu, ptice v letu in tko kot mora biti.

Pol.

Pol sem začel prav potihó razlagati, kaj vse se vidi. Kje vse sem že bil. Kaj, kje, kaj pomeni ali kaj vse smo doživeli na bregovih jezera in vrhovih okoli.

Molčala je skoz. Bi si lahko celo mislil, da je problem, če se ne bi čutilo, da tako umirjenega popoldneva ne razočara zla slutnja.

In pravi:

Tako slabo se razumem s starši.

Stalno mi težijo. Pet minut nimam mira. V vse se vtikujejo. Potem se zapiram v sobo, če že moram ven, samo na hitro in kratko, predvsem pa osorno, če me že dobijo. Tako da gre samo še na vzdol. Čim bolj težijo, tem bolj so mi zoprni in tem bolj jih ignoriram, pol je pa samo še huje.

Po moje je to tako normalno.

Verjetno je tako naštimano, da se, ko dobiš mozolje, tudi začneš počasi odklapljati od staršev. Kako bi pa izgledalo, da greš, ker si samostojen, in ker je to edina naravna pot, starši te pa še vedno pedinajo od spredi in zadi. Še vedno tako skrbijo zate, kot takrat, ko si ravno shodil. Verjetno je mama še lulat ukazala. Nič verjetno. Se točno spomnim, po Cik-caku: Zobe umit, lulat pa spat.

Saj nekateri se nikoli ne odklopijo od mamice. Al pa očka, saj ni razlike. So tudi izjeme, nič ne rečem. A sploh ni pojanta v tem. Dokler starš ne dozori, in to je v resnici problem, se vtika v življenje otroka. Nekateri do konca. Zato se jih pa toliko loči, ker še od doma niso odšli. Pa magari so jim starši kupili hiško na drugem koncu mesta. Mama ta mladi v pisker gleda in tamlada nič ne naredi pravilno, sinko se pa globoko strinja, saj goveja župa mamina, je bila pa povsem drugačna in predvsem 100x boljša.

Kako pa naj. A ima kdo denar na začetku da gre lahko po svoje? Nobeden. Ravno v tem je haklc. Tako kot so tvoji začeli iz nule, tako bi moral vsak. Vse vzpone in padce sta premagala skupaj in gradila vzajemen odnos. Sicer se pa menda na poroki reče v dobrem in zlem. Pa še nekaj kozlarij, pa ni da bi ponavljal. Čeprav, priznam, je lažje da mama spegla, še skuha če je že tle.

Sploh so pa v debelih bukvah napisali, da so starši na začetku simboli in junaki. V puberteti idioti in sovražniki. In potem v samostojnosti prijatelji in zavezniki. A če zamešaš vrtni red, ali celo katerega izpustiš, se pa krize dogajajo. Nekatero celo kot tragedije. Ne nazadnje mora vsak sam to skozi dati. Še nikoli ni noben mladostnik upošteval nasveta starejših. Pa magari na koncu točno enako govoril svojemu mozolarju, ki ga ne bo slišal ne poslušal.

"Tako to je.
In menda je normalno.
Enostavno pa ni. Če kaj, pa enostavno ni.
Kok si star?
Kot bi kakšnega izkušenega starca poslušala."

Oh nič takega. Sam vedno zakompliciram, če pa še drugi pol pa maš tako govorjenje. V vseh treh zvezah je bilo sila komplicirano.

"A tri punce si že imel?"

Ne vem če ne one mene.

Meni je čisto prehitro takole zares.

Rabim še vsaj par let lerlaufa.

Česa?"

No ne prav zares. Saj imam rad intenzivnosti a ne brezizhodne. Vse opcije odprte, pa magari najbolj zares možno. Mi ni nikoli bilo blizu, samo flirt. Ja flirt, je zelo pomemben, a je samo ena od faz. Začetna, najbolj atraktivna a samo to. Vodi v nekaj globljega.

"Sigurno pa ne tako globoko da ni izhoda.

Ne še.

Mogoče kdaj. A tudi upam da nikoli do konca.

Ej, si kompliciran.

Sori."

Pol sva bila pa spet tiho. Črna nočka naju je zagrnila že pred

časom in tišina je bila čarobna. V brezčasnosti, breztežnosti v vesolju.

Prav tiho sva privezala čoln in se usedla pred prikolico. Natočil sem ji vina in zrla sva na gladino, katera se je po malem svetlikala, a daleč od morskih svetlikanj. Še to ne vem če se mi ni samo zdelo.

Bila sva tiho in srebala vino.

Nakar se dvigne in sede v moje naročje.

Kar je sledilo ni za javnost.

; -)

A dej dej, nič takega.

Ene pol ure, no, 20 minut sigurno, 10 pa ziher, lupčkanja in božanja, superfinofajn, a sva oba držala kozarce s drugo roko, tako da res ni bilo ne vem kaj.

V resnici je bilo pa popolno, a to ti ne razumeš, ker misliš da bi moralo biti še kaj. Ne, bilo je vse.

Pol sva zajela sapo. Se pogledala direkt v oči, tisto ko se nosova še dotikata in ti sapo čutiš globoko v nosnicah in pol... Pol je vstala rekla lahko noč in odšla.

Tudi sam sem odšel prav mirno spat. Brez velikih pričakovanj. Saj je bilo vse popolno. Kaj je pa še lahko?

Zjutraj se je prišla poslovit. Sva zajtrkovala skupaj, se gledala in paberkovala.

Da sem sladak, da gre domov in svojega v roke vzame in da od sedaj že ne bo nikoli več po svoje šel, če hoče z njo biti. Skupaj v dobrem in zlem. Da bo mamu in fotra objela vsaj enkrat na dan.

Da me noče nikoli več videti, da me bo pa še velikokrat sanjala in mogoče celo sinu dala ime po meni.

Nisva jokala ko je odpeljal avtobus.

Saj je bilo vse kot mora biti.

*** Odsevi

Mislil na

(gotovo na kaj

(tisti ki pravi da na nič ne misli se izmika

(je pa res da je eden od bolj uporabljenih izgovorov)

)

), odsevi na vodni gladini in sončni žarki med vejami, me vedno odnesejo nekam, večinoma v dalj (daljave in širjave (če odmislim čas)), ta je še najbližja.

Prepustim se toku misli in Ljubljance.

"Zdej. To je tko."

Desetletje ki se končuje, sploh ni pustilo ničesar prelomnega, da bi sploh kdo pomislil nanj. Ok. Grem staviti da so kje imeli proslavo tudi tega, a ne zaradi desetletja, pač, ker so zadnji petek v tednu že tolikokrat praznovali, vsi rojstni dnevi so pod streho, v bližnji prihodnosti ga pa tudi ni, vsi dnevi mladosti ali kar kaj je že tolikokrat prežvečeno. Zato kje prav pride tudi desetletje.

Se je pa nastavljal, in marsikje je bilo slutiti, da nekaj bo. Kaj? Ej, pojma nimam. Me tudi kaj malo briga.

"Auš še en pir?"

V resnici je bilo piva vse manj. Tam nekje v tretjem letniku, se je prevagalo, niti ne vem zakaj. Mogoče, ker smo začeli po otvoritvah hoditi. Tam je pa fina družba in se ne spodobi. A da bi v Ekurni pivo točili. Pa saj nismo fuzbalerji. In so bile buteljke. Rizling iz Ljutomera je bil tisto leto posebej dober in kar je po moje odločilo, čisto poceni. Je bila buteljka cenejša kot hruškov sok. Takrat enkrat je začel Fructal izkoriščati naše južne brate. Saj veš tisto, ko poceni kupuje sadje potem ga pa drago proda v sokovih. Takrat se na to temo še ni nihče pritoževal.

V vsakem žepu buteljka Rizlinga in pod vrbe v Trnovem. A je sploh še treba česa?

*** Rap

Takrat se je zgodil Rapers delight. Predhodnik rapa, a meni veliko prehitro. Rap sem vzel zelo pozno, pa takrat bolj podrobno.

Sem bil pa zato povsem za Pink Floyd The Wall, u to smo pa poslušali po dolgem in počez, se menili o vsem kar bi lahko bilo vsaj malo na to temo.

Takrat sem pogruntal da je celo Rock v resnici pop. Pop je bil

vedno zame delanje denarja ne pa muzika. No tudi, a je denar prvi. Rock je bil pa ravno zato avangarda, ker se ni menil za denar. Je, seveda je fajn kaj zaslužiti, a raziskovanja so dosti bolj pomembna.

Takrat sem pa slišal AC/DC Highway To Hell. V resnici obrtniško gledano, dosti boljše kot večina izdelkov na tem področju do sedaj. Ja, tudi tehnika je napredovala z velikimi koraki, pa vendar. Takrat sem skušil, da je polno vzorcev, katere je potrebno upoštevati da izpade najbolj-možn-fajn rock.

Problem je, ko začneš iz te strani gledati, sploh več ni rock ampak pop. No, pa saj se je tudi začel členiti. Iz rocka so nastali na začetku desetine, potem pa stotine podzvrsti. Od PopRocka, do SoftRocka in vsi odtenki in stranpoti vmes.

"Kar sapo mi jemlje guspa. "

Na srečo je vsaj jazz ostal to, kar se od njega pričakuje. Dollar Brand: African Marketplace, Jack DeJohnette: Special Edition in Art Pepper: Straight Life so nas še vedno razveseljevali.

"Zdej. To je tko."

Veš da se je tudi tu vse spreminjalo, a dosti bolj počasi. Bi se celo reklo da se staramo.

"Ka?"

Ne res. Če ne slediš več vsaki neumnosti, katero prinese Ljubljana, ta je pa že tisočletja mešala glave vsem, kateri so se ji pustili, potem ti ni več za vsako neumnost in se prepustiš že znanemu in umirjenemu, ter komot zaključiš, to je pa ene vrste penzionerska scena. Ja, pa ja. Pa ne še, saj smo šele na začetku, da ne omenjam da je nekaj v luftu.

Verjetno da res, a na področju jazza pa ne vem če si še progresivac.

?

*** Svinec

Čeprav moja generacija ni vedela za svinčene čase, drugače kot skozi štose,

(so zaprli prvoborca Franceta, ker ima brata domobranca.

Brat je pa direktor tozda, ker ima brata partizana)

so se doma vse eno godile velike stvari. Je škripnil Edvard, so nekateri zastrigli z ušesi, a je imel Josip še vse pod kontrolo, tako, da razen dolgočasnega programa na TV kaj večjega ni bilo.

Nejc je bil na Everestu, kar smo pomno spremljali, ne samo tisti redki, ki smo v hribe hodili. Spremljali smo tudi Mediteranske igre v Splitu, kjer smo izvedeli, da je tjučenj še do pred kratkim živel tudi v Jadranu.

So me ustavili takoj za klancem pod motelom Medno, avto pa poln prijateljev, da gremo na žur pod Katarino. Nč. Peš smo šli, ker sem imel liho tablico, tisti dan je bil pa samo za parne.

Savnikov telefon je dobil mednarodno nagrado za oblikovanje, kar je pomenilo da ni samo naš, ta rdeč, ampak še dober po vrhu.

Dejansko so bili rdeči s črno slušalko še najbolj videti.

Vsi so vrteli Rubikovo kocko, meni je nikoli ni uspelo sestaviti. No, skor, a to menda ne šteje.

Naši prijatelji Rusi so bili v Avganistanu in jih zato nismo preveč kritizirali. Itak je pa vse imperialistična propaganda.

Homeinita smo sicer podpirali, a le ni bilo tako črno belo. To da je imperjaliste lulat peljal, je fajn, a da minikikle prepove, bomo pa še videli.

Margareth Tacher po moje noben takrat ni razumel. To da zapreš vse rudnike, je isto kot če se ustreliš v koleno. Oboje je butasto. Kaj le misli? (če sploh kaj)

Unedva modela ([Dan Bricklin](#) in [Bob Frankston](#)) sta sestavila Visicalc s popotnico, da je to njun doprinos razvitku znanosti in kulture. V neslednjem desetletju ga je pa mali mehki preimenoval in mastno zaslužil. Lej tko je to v gnilem kapitalizmu.

"Zdej. To je tko."

Bogice uni, ki so si predstavljali, da se da iz tega sistema narediti kaj dobrega. Vse bolj se je kazalo, da moraš biti naš, ma saj to je bilo vedno, ne samo naš, še po nacionalnosti, to je bilo tudi vedno, ne samo po nacionalnosti, še podrejen biti. Če nimaš hrbta kritega, na primer stare familije, al pa stari partici, al pa star je treba biti. Pa spet, upokojenci so pa vse manj pomembni.

Skratka. Če se je včasih zdelo, da lahko z pozitivnim odnosom kaj premakneš na bolje. Pa potem, ko se ni dalo, vsaj demonstriraš lahko. Peticijo podpišeš, al pa vsaj sodeluješ na odprti mizi, menda se drugače reče, a saj veš kam merim, potem se je vse bolj kazalo, da psi lulajo (lajajo), karavana gre pa dalje. Karavana unih ki so vedno pri koritu, nima veze z sistemom. Če ne spredaj, pa vsaj v navezi.

Mi ostali, smo pa vedno j..... stranka, kakor koli obrneš in zato

...

Ja, kaj?

Hribi so vedno tam.

Ljubljana boža ljubezenska pričakovanja.

Z gradu se zvečer vidi zlato na zahodu.

In tko.

*** JFD

Zakaj nisem nikoli zadovoljen z fino, mirno in prijazno punco.

"Kere so ti pa so ti pa sploh?"

"Ka?"

Videz je bil dolga leta edino pomemben. A to so še časi ko ne veš zakaj so punce na svetu, razen da težijo. Takrat se pobčki menijo o kraljičnah. No, le te so glede na obdobje popularne, pa spet povsem mimo. A vse je projekcija nekoga drugega. Največ iz filmov. Glede na to da so v tistih časih kavbojski, so potem tudi lepotice na to temo. Ja, ene že prav divje. A vedno objekt poželenja.

Skratka nedosegljivo. Ok, če bi bil kot John Wayne, pa nisem, torej čist mim.

Pol so različne akcije katerih se občasno udeležujejo tudi punce ter izpade da niso vse čist brez veze. Spet čist predivje, predvsem pa že imajo svoje muhe. Te jih itak nikoli ne zapustijo. Nekatero so ravno zaradi njih fajn. A zopet nedosegljiv objekt.

Naslednje obdobje vključuje soborke. Na primer, je potrebno pripraviti proslavo ob kaj vem kaj. Nima veze, a si določen da zrihtaš, to pa to, postaviš uno in tisto, pregledaš kaj vse ne. Skratka 6 stvari preveč, da bi ostal na udobni strani dogajanja. In tam vskoči, na primer una koza iz 5-ega in ti pomaga zrihtati ono, postavi tisto in predvsem pregleda in še celo napiše poročilo, kar je bila misija nemogoče in si samo upal da bodo v gužvi pozabili.

Ne samo da izpade prav posrečena smrklija. Med akcijo se še zasvetijo oči, roki dotakneta, da ne rečem, da da en škc od svojega sendviča.

Sicer nikoli priznati, mi da rabimo punce, o to pa že ne. Ok, če je že tuki, pa tudi ni odveč.

Naslednje obdobje, se pobi samo še o puncah menimo. Ja, kdaj pa kdaj je še kje kakšen vic, še košarko igramo, a tam med odmori, pa samo še okoli zijamo, ali bo kje katera mimo šla. In če. U, potem pa zgodb, lih kolikor jih hočeš, ter še malo čez.

Ravno zato postaja tole malček odveč. Isto kot psi lajajo, karavana gre pa dalje. Al pa, pes ki laja ne grize in take.

Tako da postaja moteče, da ne rečem, da se z nekaterimi (puncami) da prav uredi pogovarjati. Ok, za neunosti so skoraj neuporabne. Če pa že, ji pa lih samo do kolena sežem.

Ene pa še omamno dišijo in sploh

"Ok, ampak kere so ti pa všeč?"

Lej, tista prispodoba z Miklošičevo ob 3h (15:00) je pravšnja?

"Mislim, kakšna punca ne ulica ti je všeč?"

Ja, sej.

Greš dol po Miklošičevo, ob 15h je gužva, vsi se drenjajo v vse smeri in v tisti množici jo zagledaš

Super zrihtano, gazelo in kar je še takih prispodob na to temo. Zdej.

A je fajn z njo biti?

A se je fajn pogovarjati?

A fajn diši?

A so ji všeč prvi listi na pomladanskih bukvah, vonj poletnih trav, žarki toplote na zlatih macesnih? In ostale kozlarije.

Nič od tega in ostalega ne veš. Se ti pa zatakne za oko, ni debate.

A pri meni je bistvena celota. Ja, so fajn blondinke, ni da ni, a so črnolaske še bolj, kakšna rjava je božanska, še kakšna z rumenimi prameni na zeleni prinčeski zna biti fajn, a to redko kateri rata.

Predvsem je pa bistveno ali je z njo fajn biti.

"Ka pa to pomeni?"

U, tega pa tudi cel haufen.

Vse tja do.

Sem opisal, ena je bila skor vse, je tudi res, da smo bili rosno mladi, pol na koncu me pa njena mama ni prenesla. Navkljub švercanju in zavlačevanju sva šla narazen. Mora biti že res neukročena, da se še mami upre.

Pa spet, če že vse eno generaliziram. Lej, Taljanke se super rihtajo, u, kaj vse ne vidiš, a so mi le bližje Francozinje. Malček živalske prvobitnosti je tudi sila fajn.

Pa nivo mora biti podoben. Saj se vsi prilagajamo, a tudi tu so meje. Vsak malo popusti, vsak doda najboljše po svojih močeh. Predvsem mora biti pa poln kufer zaupanja.

En je rekel:

Ženske vedno zahtevajo več, kot potrebujejo, moški dajejo manj, kot bi lahko.

Še kako se strinjam, a ni da bi iz tega krizo delal. V resnici, je potrebno iz drugega kota pogledati in dodati, super, se pa res fajni najdemo.

Pol je pa še ta zateženi del. U, tega pa tudi ni malo. Pa še oditi ne moreš, vsaj ne na prvo žogo. A zakaj? Ker si zacopan, eto zato.

Tu je sicer težko posploševati, a ni redko in osamljeno, ali celo ekstremno.

Bipolarna motna ali manična depresija. To je sicer zanje čase mal noblih, a je tudi precej pogosto. Sicer včasih samo za vzorec, in si včasih misliš, da bi pomagalo 2 okoli uh, a to je tudi redko. Se zna še bolj zaplesti, pa raje iz andohtjo.

Se počuti zapuščeno, rabi moške v bližini, hkrati pa jih odganja, ker jo bodo ranili.

Prihajanje in odhajanje. Veselo snidenje, žalostno slovo.

A sploh veš kaj bi rada?

Ma, saj smo vsi mal tko.

"Zdej. To je tko."

Še nekaj je.

Mora biti mal fiu-fiu. Na preveč, dva fiu-fiu, ne špilata. Mal pa skor nujno, da razume bistvo.

Ka pa je JFD?

Jako Fina Dama.

You don't understand.

And I cant explain.

*** Potep

Na potep greš, da bi doživel avanturo življenja. Neponovljivo in edinstveno. Vsaj osnovni koncept je v tej smeri.

"Zdej. To je tko."

V resnici je ravno obratno.

Vse ali veliko večino v naprej prečkiraš, pregruntaš (preguglaš) kaj je treba videti, na kateri hrib iti, s katerega mostu pluniti. Pol pa počneš isto kot široke ljudske množice, ne v smislu agencijskega turizma, kdaj greš lulat sam odločaš, tudi ali boš plačal pico al pa samo četrt beuga in 10 dek posebne. Veliko več pa niti ne.

Ja, zgubiš še prej, pol pa itak samo o tem govoriš. Ker v resnici se avantura začne šele ko si se izgubil, uno prej je ene vrste dolgčas. Ne glih dolgčas, to je itak od karakterja odvisno, eni naredijo žur ne glede na kraj in družbo, eni pa niti na potep ne gredo in samo žurirajo.

Ja, ampak eni pa ne grejo na potep in ne žurirajo. Ok, eni to isto, pol pa še težijo, kako bi bilo, če pa bi le enkrat šel, a še ni čas.

Čas ni nikoli pravi. To je staro grško reklo, pol je pa še dodal, brez prvega koraka ni začetka potovanja, a to je menda že en drug navrgel.

When nothing goes right.
Go left.

*** Polček in valka

Tole bom težko razložil, a je ključno, za kaj se sicer ne ve, a velikokrat, na mnogih področjih, pridem, pridemo do točke, ko je lažje drugam gledati, ker, vzrokov vse polno, en od težjih bi bil:

"Saj je brez veze."

Ni da ni, a vse eno ostane ene vrste grenak priokus. Vsaj zaradi občutka, da nisi niti poizkusil.

Eto tko.

Primer kiča. Kič je večinoma slab, zato se mu pa tudi reče kič, ker v nasprotnem bi lahko bil umetnost. Bojo eni poskočili. Pa saj drezaš v sveto. Ne rečem da ne, a ko sveto postane institucija, institucija pa še nikoli ni bila sveta.

Eto tko.

Je bil tam v Las Vegasu, u tam se je mnogo kaj dogajalo. Eni

priznali in se s tem hvalili drugi pa zatajili in se delali, da jih sploh blizu ni bilo.

Nima veze, pravim samo da je ekstrem. Tak ali drugačen. In tam je en Liberači (Władziu Valentino Liberac) rastural na celi črti. Da poudarim. Nič od tega mi ni blizu. Glede na to da je Vegas, lahko celo zaključim da je nagravžno.

Vendar.

Ta buksl je bil genij. Genij na mnogih področjih. In ravno o tem sem hotel. Včasih se zgodi, da je tako genialno, a na neintelektualnem (no ja) področju, da je z levo roko odpravljeno, češ s tem se pa mi ne ukvarjamo, mi smo pa tako pametni da se kar kadi. Ravno tu je po moje napaka. Se mi zdi da je Miler hotel preseči ravno to, ko je Mrlinko vzal.

Končno da nastavim, vse do zdaj je bil uvod za nadaljevanje.

Vsi (skor), katere zanima muzika, popularna in progresivna, poznamo, zgodovinski Kešev (Johnny Cash) doprinos. V svojem času, je zabil žebljico na glavico. Če ti je všeč je že druga zgodba, povsem nepomembna v tem kontekstu. Meni na primer ni, ga pa globoko spoštujem, glede na prej povedano.

Vzel je eno lušno, mejhno, cel cukar June Carter. Viš in ravno o tem sem hotel. Naredila sta najboljšo možno ameriško pravljico in živelata srečno do konca dni.

Dejansko. A nisem hotel o tem.

Problem je da je bila June genialka. Sicer na področju zabavljaštva, kar je spet tisti del, ki ga mi težki (no ja) intelektualci preziramo.

Napaka.

Zgodovinska.

Ko je izdala album Appalachian Pride (by June Carter Cash & Helen Carter Jones), je bila že pod vplivom intelektualnega bremena zgodovinsko pomembnega moža.

Prej je June snemala oddaje v živo, takrat so tudi naš TV dnevnik predvajali v živo. Brez v naprej posnetih prispevkov. Ona pa je peljala skeče v živo, brez plejbeka, brez popravljanj. Pa ko bi bil en, bi rekli je imela pač dober dan. Ne. Bilo je na desetine skečev s petjem in plesanjem. Sicer polke in valčki, a ti so bili takrat sila popularni, menda je pred rock-and-roll-om v Ameriki največ plošč prodal en Slovenski izseljenec s polko.

[Frankie Yankovic](#)

"Zdej. To je tko."

Mislím da bi ji vse eno morali postaviti spomenik, pa čeprav se je s pogrošno robo bavila.

Wanna be happy?

Break the rules!

***Nimam poguma

za nove izzive

V resnici je vse povezano in soodvisno. Kaj pogojuje kaj, sicer ni povsem jasno, a je sigurno pogojeno.

Tako nimaš poguma, za nenehne nove izzive, ker ne preneseš neuspehov, zaradi česar sem stalno pod stresom iz česar sledi da so slabi odnosi z učitelji in nenazadnje tudi z starši in sošolci.

Ker veš, da ne znam nič drugega trobezljati, razen o prioritetah, naj tudi sedaj povzamem. Odvisno kako se ceniš, kako ceniš dano situacijo, in komu bi se dalo malček zameriti, komu pa prav gotovo nič. To vsak sam pretuhta in odloči. Na prioritete ti ne more nihče dati odgovora. Saj se spreminjajo iz situacije v situacijo.

Ti bo pa marsikateri navrgel, da se ni toliko sekirati. Saj verjamem. Hudo je, če ciljaš na univerzitetno izobrazbo ali celo na doktorat. U, nije ti lako, če tako. Pol se pa raje malček podvizaj. Ker če bi se človek ukvarjal z neumnostimi s katerimi nas filajo v osnovni šoli in potem srednji, še posebej če ni poklicna. Večje neumnosti menda svet še ni videl.

Čim bolj se učenci učijo, tem bolj se dviga prag znanja. Pa se še bolj učijo, pa še bolj dvignejo znanje. Sedaj se v srednji že isto učijo kar se doktorji.

Težava je v tem, da vso to znanje ni uporabno nikjer nego na šoli ali na maturi. Al še na sprejemnih, pa še to samo v naši dolini. S tem znanjem nimaš kaj iskati na tujih univerzah.

Je nič koliko primerov, ko so naši študentje na povratku iz gnile tujine, povedali, da uni nič ne znajo. Nič ne znajo faktografskega znanja. Kdo se pa to še uči. Samo post socialistične države. Še Avstrijci so omehčali stališča in se obračajo k tinskemu, projektnem delu.

To je takrat, ko ne veš, katero znanje boš rabil, ker se bo izkristaliziralo šele z nalogo, projektom, raziskavo. In se nimaš kaj naučiti v naprej, in ne narediti zapiskov.

Je pa sila pomembno ali boš potem v skupini strokovnjakov, ali čudno, vsi strokovnjaki, ne en učo in čreda ovc, imel sposobnost izpeljati teorijo, jo podkovati in dokazati. No to zadnje naredijo samo bolj pametni.

Pa če si še tak zlati masturbant, in imaš strica pri tardečih, in 10 doktoratov ti nič ne pomaga, če nisi sposoben z ekipo, neznancev, izluščiti rešitev.

Viš tu pa potem z našimi šolami povsem pogorimo. In ne gleda na doktorate, katere itak nihče ne prizna zunaj, začneš od začetka. S kuhanjem kavce. O to pa ne, saj sem dr. br. mr.gr. ing. bing, cing...

Ja pa lih. Če si dober človek, skuhaš kauco, če ne gre drugače, za vse, pa še prav prijazno še zraven režiš, če si pa govedo, ti bo pa itak že drugi dan jasno, da teli so pa spet ene budale, kapitalistične, ki jim je samo za gnar, pa magar vsi dobrovolno delajo, nekateri celo sami krijejo stroške, ker vedo, da se jim bo dolgoročno več kot izplačalo.

Pa upam da ni nič na to temo. Sam mislim, da doktor rata silom razmer in situacij. Tisti ki se odločijo jest bom pa dohtar, znanosti, ne medicine, tist pojma nima in je samo prepotenten osebek, ki bi ga bilo treba prvega odstreliti v smeti zgodovine.

Zame so doktorji uni ki so bolj pametni od mene. Ne da imam občutek, ko se kateri oglašaja, ne samo da znam sam bolje, nego da je itak butl, da take kvasi. Doktor ti mora spustiti čeljust al pa ni doktor. Je sam piflar, ki je do korita prišel.

Tudi v naprej se ne moreš opredeliti za doktorja. Pa se eni točno to. Nisem dobil službe pa doktorat delam. Ej, tistim par pametnim nivo zbijaš pa nič drugega. Ker potem še tistih nekaj pametnih izpade riti, ker se niso niti oglasili, da lahko doktorat vsako tele dela.

Mislím, da se moraš sama zavarovati, da ti šolanje ne pokvari izobrazbe.

Izobrazba namreč ni piflanje in kopičenje informacij, katere se dan današnji na guglu najde, zraven jih pa ne znaš uporabiti in se do njih opredeliti. Internet nam je odprl široke možnosti, a ga je treba jemati kot začetno informacijo, da ne začneš od začetka, ker vodo so že iznašli.

Vendar je potrebno prenekatero informacijo, še posebej če misliš graditi na njej, preveriti. Pa raje 2x in to iz različnih virov. Ker na spletu, se sicer najde vse, a je vmes dosti več sranja, kot v časih akademskih izobraževanj. No vsaj doktor znanosti, največja budala na svetu, ti ne teži, ker včasih je bilo točno tako in je bila edina pametna pot z najmanjšo možno energijo, pa čim prej, da čim prej pozabiš in lahko začneš delati kaj potrebnega.

Prvo. Prvo se je pa potrebno umiriti. Znižati cilje. Ne ciljaj na doktorat. To lahko na koncu še vedno narediš, če ti bo še kaj časa in energije ostalo, sedaj se pa skoncentriraj na okolico in trenutek.

*The quieter you become,
the more you can hear.*

*****Ej, pojma nimam!**

Ali je bolje več ali manj?

To po moje ne bo nikoli povsem jasno. Mislím da je bolj odvisno od osebe. Ta pa spet od obdobja, konteksta, situacije in tko.

Seveda ekstremi so odveč, pa spet, ali ni dolgočasno brez. To da je ustaljeno, pričakovano, znano je verjetno večini bližje. A tisti pregovor pove vse:

"Ne živi isto leto 85 x in ga imenuj življenje."

Ali pa:

"Močna osebnost nima enostavne zgodovine."

Najti ravnovesje med biti težak in biti dolgočasen, ti pa ne bo

nihče znal povedati. V resnici isto kot na začetku. Pa predvsem, vsak sam dozira. Pač kolikor ga še prebavljajo. Eni bolj, drugi manj. Si lahko tako v enem okolju sprejemljiv ali celo zaželjen, v drugem pa rano obratno.

Sam sem zato tako rad med veslače hodil.

Med njimi so ljudje brez izobrazbe, a to ničesar ne prejudicira. Velikokrat je polno tipov (al pa tipk) s preveč izobrazbe in so totalni idioti, nekaj jih je pa brez izobrazbe a so najboljše možne.

Ne, sploh ne, ker bi jim bil blizu ali podoben. Sploh ne, a tam je bilo mnogokaj tako enostavno, da sem se resno spraševal, pa kaj tako kompliciram, ali celo, kaj sploh poslušam une čuke.

Večinoma so bile sove. Ker mnogo premnogo komplikacij je bilo povezanih z odnosi nežnega spola.

"Pa bi šel."

Ja pa ja. To je najlažje. Ko sem bil mlajši sem točno tako postopal, v resnici so vsi problemi in konflikti v zvezi ali zaradi njih. Potem je pa nekam prazno. Da ne rečem, da je biologija poskrbela, da mi nikoli ni uspelo brez nežnejšega spola.

"Zdej."

Če bi bil ekstrem, bi celo bilo nekaj z bipolarno motnjo. Saj veš tisto, ko se jih bojiš, ker te lahko prizadenejo, na drugi strani pa ne moreš brez.

Ja, malček je tudi tega, a po mojem mnenju bistveno premalo, da bi to lahko kriza bila.

Verjetno je pa več ali manj pogojeno z razvojem. V začetku pač težko prebavljivo, saj veš, je obdobje ko so punce na svetu samo da težijo. Potem so še kar vrede. Da nekoč postane misija nemogoče brez njih.

Če pa že vprašaš.

Je nič koliko primerov v zgodovini, ko visoko cenimo posameznike, če bi pa živeli z njimi pa ni nič luštnega, mogoče celo katastrofa.

Npr.1:

Vudita (Woody Guthrie) poznamo kot pionirja angažirane muzike. Menda je bil nemogoč oče, mož, sodelavec.

Npr.2:

Je ena prav ogorčeno pravila, da je vse dobro od Rodena (Auguste Rodin) v resnici naredila njegova ljubica (Camille Claudel), kateri se je potem zaradi nesrečne ljubezni odpililo.

Npr.3:

Menda je Pikaso (Pablo Ruiz Picasso) bil nemogoč oče, mož pa itak podn. A to šele po tem ko je novo dobil. Prej so ga gledale kot boga.

Saj mogoče celo je kaj na tem, a v resnici se menimo o rezultatih, ne o osebah. Čeprav je tudi tega veliko in je včasih, čisti podn, ko začnejo častiti nekoga kot pol božanstvo.

Lej bil je genij, naredil je to pa to, osebno življenje je pa njegova privatna stvar.

A je zato ker je bil nemogoča osebnost slab umetnik. Ali celo ni genialen, ker je tako delal z ženskami.

Tako da.

"Ej, pojma nimam."

Imam toliko, da trdim, da delati tako z puncami (ljudmi) nima veze z biti umetnik, čeprav je tudi tega veliko.

Pa še brado je treba imeti.

Some of life's best lessons
are learned at the worst times.

*** Frustracije

in predsodki:

Seveda sem nasprotnik predsodkov, čeprav sem jih sam poln, sicer ne priznam, a globoko v sebi se celo še kar sekiram zaradi tega. Ali so frustracije zaradi predsodkov ali so predsodki zaradi frustracij, to ne bo nikoli znan odgovor. Verjetno od časa, prostora in konteksta odvisno. (Kot že vse do sedaj)

Ni pa nikakršne debate, da so eni ali drugi produkt sami od sebe in sploh iz tebe, se pravi, v tej debati, mene.

Vedno je to proizvod okolice in še hujše pričakovanj okolice.

Zadnje čase tako ponavljano:

"Kaj bodo pa sosedje rekli?"

Še prej:

"Pa je ne moreš tak iti!"

Še prej:

"Saj ni čudno, če te nič ne zanima!"

Še prej:

"Vsi naredijo domačo nalogo!"

Še prej:

"Viš (vidiš) kako lepo reče prosim!"

Še prej:

"Naš pa stalno dudo na tla meče!"

Pa bi me samo pri miru pustili in nič od gornjega ne bi bil problem, ali celo kriza in posledično frustracije in predsodki. Na žalost je tri četrtine življenja začinjeno s tujimi problemi in pravijo, da si dozorel če jih obvladaš. Malo že, nič ne rečem, a po moje je pa vse eno večina povsem brez veze.

Ampak gornje sploh ni pomembno, pomembni so svetovni problemi. Kaj pa rasizem, ksenofobija in fobija na splošno.

Ne rečem, v resnici tudi sam v tej smeri nastavljam, a tudi dodam da se od malega začne in se potem proti manjšinam gre. No, vsaj teoretično. To pravim, ker menda je punc več kot fantov in se vse eno do njih obračamo kot da bi bile manjšina. Etnična skupnost in

tko.

So mnogi, na mnogih mestih, ob mnogih časih razpredali, kakšne so razlike med puncami in fanti.

Po moje sta dva kriterija.

Prvi in odločilen je, u kok je pa to fajn, pa lih tisto majo super kar drugim fali.

Drugi, bolj za sprot (nepomemben), večina punc se ne zna fajn tepst. Raubarje in žandarje pa itak ne obvladajo.

Tako da, je le ravno prav nastavljeno, da ne težijo preveč in so tam, ko je to najbolj potrebno.

Enakopravnost?

Po moje je vse (razen gornjega) samo kulturni proizvod. Tako da, če bi že kateri (katera), že lih kaj na to temo, je potrebno pri vzorcih v družbi začeti, skratka čist na začetku.

Uno sicer pomaga, kvote (po moje je 50% ta prava), a tudi kaže, kako globoko smo v dreku, da je treba prisil, da se kaj zrihta. Je v resnici bolj o sistemu, nego o enakopravnosti.

Pa ni samo o punce-fanki efektu. Vse frustracije in predsodki so spodbujeni zaradi nadvlade, prevlade, skratka sile nekoga nad nekom. Nima veze z količinami ima pa z oblastjo in posledično kontrolo.

"Zdej to je tko."

Ko tako na splošno premišljujem, se tudi vprašam, če le ni nekaj tudi na tem. Na tem, da brez razlik, frustracij, hrepenenj, itd, ne bi bilo vse en sam dolgčas. Ne, rečem, da je nujno, da nekdo trpi, če bi rad kaj naredil. Ne vem pa če bi, če mu nebi nič falilo.

Manda je Balzac (Honoré de Balzac) rekel. Če bi ga tista prva uslišala, ne bi bil pisatelj.

"Pa reč kej če morš!"

People wait
all week for friday,
all year for summer,
all life for happiness.

*** Mesečina bato

Message in a Bottle so takrat peli The Police.

"Zdej. A je res al ne?"

Niti ni tako pomembno. Meni je bilo servirano kot suho zlato. Ja

če bi bil kakšen odločilen podatek, pa ni, je bližje rubriki "Saj ni res, pa je!"

Torej. Menda je klical nadebudni poslušalec na radio, takrat je to postalo sila popularno, se spomnim, je mama naročila eno kratko domačo za babičin rojstni dan, za oddajo, Poslušalci čestitajo in pozdravljajo, zraven je pa hotela, da bi bila čestitka anonimna. Se teta na drugi strani žice sploh ni nehala čuditi, češ da to ne gre skupaj. Čestitam za rojstni dan, pa ne povem kdo. Ok, to je od karakterja odvisno, v tem primeru pa še od žanra. A je ilustrativno, da so bili časi in osebkki, ki niso hoteli biti javni in so sedaj časi, ko bi vsak rad bil nekje naliman, pa zato še na radio kliče. Za vsako figo, samo da bi se o njem govorilo. Ene vrste dan in noč.

Menda je rekel:

"Stavi mi onu: Meščina bato."

Pa nisem hotel o tem, temveč o občutku, prvič takrat, sicer samo kot trenutek, pa ne v smislu tako imenovane zone, te je zona srečala, eni pravijo smrt pošlatala. Ne, a za trenutek sem pomislil, da gre mimo mene. A kaj? Do takrat sem mislil, da sem v središču dogajanja, mnogo katerega, v tem primeru pa muzičnega in še bolj natančno rokovskega.

Mesečina bato, je šla mimo mene kot da je ne bi bilo, pa je potem izpadlo, da je bil prelomen, če že ne komad, pa vsaj nastavek zanj. Sting je od takrat naprej krojil horizonte, kakor tudi U2,

»You who?«

Tudi za njih sem naknadno dodal:

»Res, niso slabi.«

Pa so bili zakon, sam sem se pa staral. Čeprav takrat, v tistih letih, na vse prej pomisliš, samo na to ne.

»Staral, pa ja!

Jest?

Ankol.«

*****Vsebina**

Verjetno o tem ne bi smel niti razmišljati, kamoli razpredati, ali celo pisati. To je pa je sveto.

Ravno zaradi tega. Ko nekaj postane institucija je samo še sebi namen in je že zdavnaj izgubilo bistvo, zakaj je sploh nastalo. Pa, da končno zabijem glavico na žebljico.

Sploh nisem pristaš, zadnje čase tako popularnega pogleda, da je "in" (pomembno (saj vem, a ima tudi tak pomen)), samo tisto kar dobi največ "lajkov" (podpore med uporabniki). Če se spustimo na ta nivo, postane samo to še pomembno in smo spet izgubili stik z realnostjo.

Nekje vmes, kje se bo s časom pokazalo, predvsem pa kot enakovreden partner. Partner pravim, ne pa:

"ti pa kar tiho bodi k pojma nimamš!"

Namreč.

Jezik je živa stvar. Še stvar ni, a se tako reče. In kot tak se nenehno dopolnjuje in spreminja, dodaja iz izumira. Saj veš tisto, "ko smo bili pa mi mladi, je bilo pa vse drugač!"

Ne samo to.

Ko so bili pa oni mladi je pa solnce sijalo.

Že tu se razodene, vsa pisanost jezika in je po moje, ne samo slabo, temveč katastrofa, vztrajati samo pri knjižni obliki.

Mimogrede.

Knjižna oblika je konstrukt. Tega jezika sploh ni. Če bi dramatiziral bi celo zaklical.

"To je laž!"

Pa ne dramatiziram. Mislím da je nujno potreben, vendar kot enakovreden partner vsem dialektom in slengom, tujkam in spremembam.

Enakovreden pa še partner po vrhu. (podčrtal avtor)

Ker Slovenci smo obstali samo zaradi jezika in to ne knjižnega. Temveč zaradi neskončne prilagodljivosti širokih ljudskih množic pred vsakokratnimi tlačitelji in dušebrižniki jezičnih.

Na srečo se jezika ne da tako enostavno izključiti iz akademske srenje in gre svojo ustvarjalno pot.

Predvsem je pa dosti bolj bistvena vsebina.

ps.

Če nam je res kaj do slovenščine, se moramo predvsem potruditi, da imamo v njej čimveč vsega tistega, kar sodoben človek potrebuje. Kajti če z vsebinami tistega, kar nam naš jezik ponuja, ne bomo imeli veselja, bomo zmeraj bolj brali, poslušali, pa tudi pisali in govorili druge jezike.

(Prosto po Rozi)

*****Travne bilke**

se zibljejo v jesenskem vetrcu. Svetloba pozno popoldanska, kdo bi celo rekel večerna. Ja, nič ne rečem, postane zlato oranžno, a to je stališče. Zame je večerna svetloba potem, ko že zmanjkuje svetlobe in se prikradejo modri odtenki, tik preden nas zakrije noč. To sicer vsi vidimo, a redko kdo opazi. Takrat, ko zlata ugasne in se modra prikrade, takrat, je toliko drugih energij, da se z svetlobo ne da ukvarjati. Ja, če si mal fiu-fiu, kar pa že veš, da meni nikoli ni bil kunšt. Če si malo fotografa, pa magari že malo pase, a ostane tista zvedavost, da se še s takimi trapiš, sicer samo v primeru samote, sicer pa vse kaj drugega.

Sedajle nisem sam. No, sem. Sam brez znanih. Pa si jih v tem trenutku tudi ne želim. Ne rečem, je fajn v družbi, je fajn na klubu iz katerega ravno odhajam. Zato pa zijam zlate trave na zamolkli zeleni Ljubljanci. Hodim mimo parčkov, se še niso povsem

razgreli. A ni daleč modrina, ko se tudi to zgodi. Tisti čarobni trenutek, ko se zazreš v globino oči. In. In ti to vračajo. Kdo bi v takem trenutku pomislil na barvno toploto.

Če sem pa sam. Pa točno to. Celopase, tisti občutek, da se bo tudi meni zgodilo, da se uredi. Saj mi nič ne fali, razen. Razen umirjenega odnosa. Ko lahko z veseljem rečeš, jest pa iz uno hodim že ... Menda po mesecu še ni. Mogoče je le še prehitro. Ja rečeš seveda lahko. Če pa to pomeni, ali celo da to tudi pomeni, pa je menda še prehitro. Takrat na začetku, je še vse tako novo. Še dihati ne moreš normalno, ne da bi nanjo pomislil. Takrat že ni umirjeno. U, je pa fajn. Če poenostavim, zaradi tega se živi.. Teoretikli spiking. Praktikli bo pa tudi še, ti povem, mi prav dobro kaže.

Ok. Morda bi moral nehati gledati odtenke toplote v barvah, in bolj kaj si pa ona misli. A kaj morem, če me pa toliko stvari zanima. 100 na enkrat. Menda bi se še katera našla, pa nisem nikoli študiozno tega počel. Vse iz vzgiba, ali kako se temu reče, ko nič kaj veliko ne preišljuješ. Skočiš, pol pa vidiš kam te bo naplavilo. Če že vem, kaj bi lahko bilo narobe z mano, (narobe?) (to se samo tako reče) priznam pa še ne. Mogoče nekoč, sedaj sem pa še preveč profiliran.

Profiliran. A ni hecn izraz? Profiliral, a dej dej. Ok, pa naj bo, saj menda ti je jasno na kaj cikam.

Torej, če že vem, še ne pomeni, da vem kako spremeniti, da bi se kaj predrugačilo.

To je tako kot če stopiš v blato (olepšava). Seveda takoj izstopiš. A se ti vsaj na čevlju še pozna, če nisi ekstra nadarjen in ga nisi še kje kasiral. Potem brišeš tisto v travo, če je prisotna, kar pa večina ve, da po Murfutu, je to sila redko, raje še kaj za povrhu. Pa še potem, ko si se nekako očedil, se ti zdi da te spremlja tisti vonj. Mogoče samo namišljen, velikokrat pa zares.

Eto iz puncam je pa isto.

Ma ne da imajo kaj z gornjim. Nič. A je prispodoba, če si se v nekaj namočil, potem ni tako lahko odmočiti ali celo posušiti. In traja in traja in poizkušaš kaj vse ne, še sam ne moreš verjeti, česa vsega je sposoben takle svobodomiseln rocker, samo da bi do punce prišel. Une pa. Menda vohajo al kaj. In ni samo namišljen vonj.

Ti povem ni enostavno. Verjetno bo še najlažje za nekaj časa pustiti to stati. Na stranski tir dati, al kaj je še takih prispodob, ker pri meni je povsem nasproten učinek. Čim bolj sem za, tem težje mi gre.

Ter zavijem preko novega Prulskega mostu. Novi široki, o enosmernem prometu kmalu nihče ne bo verjel, s prvim krožiščem v Ljubljani. Verjetno. Tole bo le treba preveriti, a nisem hotel o tem, temveč o zgodbi zadaj, a o tem kdaj drugič.

Eat half,
walk double,
laugh triple,
and

love without measure.

Še par fotk na to temo:

[impresije](#)

*** Rock Dodatek***

Ker je gornje pisanje prepletено z dogajanji okoli roka (rock), prilagam par tujih seznamov kaj je bilo takrat fajn, pomembno in tko.

(Niso samo povezave na, ker le te kaj rade izpuhtijo)

***En neobvezen:

Best Songs Of The 70s

Creedence Clearwater Revival: Have You Ever Seen The Rain?

Neil Young: Heart of Gold

Leo Sayer: More Than I Can Say

The Carpenters: Top Of The World

The Beatles (Paul McCartney): Let it Be

Bee Gees: How Deep Is Your Love

Eagles: Hotel California

Kansas: Dust in the Wind

Lynyrd Skynyrd: Free Bird

Carpenters: Every sha la la

Harry Nilsson: Without You 1972

Tony Orlando: Tie a yellow ribbon 'round ol' Oak tree

Boney M. - Gotta Go Home

Boney M: Daddy Cool

Paul Anka - Papa

Abba: Dancing Queen

Dire Straits - Sultans Of Swing

Gloria Gaynor: I Will Survive

Queen: Bohemian Rhapsody

*** Po pa Zares

<https://digitaldreamdoor.com/>

Je sicer bistveno predolg seznam, a sem ga dodal, ker sem sam na mnogih mestih rekel:

"i pa res, ta je bila tudi fajna, pa sem jo povsem pozabil!"

(na jutubi se vse(skor) dobi)

1970

- 1 Layla Derek And The Dominos
- 2 Bridge Over Troubled Water Simon and Garfunkel
- 3 Let It Be Beatles
- 4 Your Song Elton John
- 5 Get Up (I Feel Like Being A) Sex Machine James Brown
- 6 Lola Kinks
- 7 Who'll Stop The Rain Creedence Clearwater Revival
- 8 Fire And Rain James Taylor

9 Paranoid Black Sabbath
10 All Right Now Free
11 Black Magic Woman Santana
12 Have You Ever Seen the Rain Creedence Clearwater Revival
13 My Sweet Lord George Harrison
14 War Edwin Starr
15 Maybe I'm Amazed Paul McCartney
16 I'll Be There Jackson 5
17 Oye Como Va Santana
18 The Long And Winding Road Beatles
19 Moondance Van Morrison
20 Band Of Gold Freda Payne
21 Ohio Crosby, Stills, Nash and Young
22 American Woman Guess Who
23 Instant Karma John Lennon
24 Joy To The World Three Dog Night
25 Child In Time Deep Purple
26 25 or 6 To 4 Chicago
27 Truckin' Grateful Dead
28 O-o-h Child Five Stairsteps
29 Ball Of Confusion Temptations
30 Roadhouse Blues Doors
31 Question Moody Blues
32 Up Around The Bend Creedence Clearwater Revival
33 Close To You Carpenters
34 Proud Mary Ike and Tuna Turner
35 Mama Told Me (Not To Come) Three Dog Night
36 Iron Man Black Sabbath
37 Cracklin' Rosie Neil Diamond
38 Signed, Sealed, Delivered I'm Yours Stevie Wonder
39 We've Only Just Begun Carpenters
40 Ain't No Mountain High Enough Diana Ross
41 Lookin' Out My Back Door Creedence Clearwater Revival
42 If You Could Read My Mind Gordon Lightfoot
43 Woodstock Crosby, Stills, Nash and Young
44 Across The Universe Beatles
45 In The Summertime Mungo Jerry
46 Wild World Cat Stevens
47 ABC Jackson 5
48 Kentucky Rain Elvis Presley
49 The Love You Save Jackson 5
50 Lucky Man Emerson, Lake and Palmer
51 Move On Up Curtis Mayfield
52 Immigrant Song Led Zeppelin
53 The Wonder Of You Elvis Presley
54 Rose Garden Lynn Anderson
55 It's A Shame Spinners
56 Cecilia Simon and Garfunkel
57 Teach Your Children Crosby, Stills, Nash and Young
58 Love Grows (Where My Rosemary Goes) Edison Lighthouse
59 Into The Mystic Van Morrison
60 Travelin' Band Creedence Clearwater Revival
61 Big Yellow Taxi Joni Mitchell
62 Express Yourself Charles Wright & Watts 103rd St. Rhythm Band
63 Eighteen Alice Cooper
64 Make It With You Bread
65 Sweet Jane Velvet Underground
66 Patches Clarence Carter

67 No Matter What Badfinger
68 Spill The Wine Eric Burdon and War
69 Samba Pa Ti Santana
70 Stoned Love Supremes
71 Since I've Been Loving You Led Zeppelin
72 I Heard It Through The Grapevine Creedence Clearwater Revival
73 El Condor Pasa Simon and Garfunkel
74 I Think I Love You Partridge Family
75 Call Me Super Bad James Brown
76 Mississippi Queen Mountain
77 Domino Van Morrison
78 Colour My World Chicago
79 Run Through The Jungle Creedence Clearwater Revival
80 Don't Play That Song Aretha Franklin
81 Midnight Rider Allman Brothers Band
82 After Midnight Eric Clapton
83 Knock Three Times Dawn
84 If I Were Your Woman Gladys Knight and the Pips
85 War Pigs Black Sabbath
86 Southern Man Neil Young
87 What Is Life George Harrison
88 Love The One You're With Stephen Stills
89 Groove Me King Floyd
90 Make Me Smile Chicago
91 Working Class Hero John Lennon
92 Yellow River Christie
93 Coal Miner's Daughter Loretta Lynn
94 I'm Your Captain/Closer To Home Grand Funk Railroad
95 Green-Eyed Lady Sugarloaf
96 Turn Back the Hands Of Time Tyrone Davis
97 I Hear You Knocking Dave Edmunds
98 Draggin' The Line Tommy James
99 Carry On Crosby, Stills, Nash and Young
100 Rivers Of Babylon Melodians

20 more worth mentioning.

101 Black Night Deep Purple
102 Our House Crosby, Stills, Nash and Young
103 Lonely Days Bee Gees
104 Casey Jones Grateful Dead
105 Still Water (Love) Four Tops
106 Funk #49 James Gang
107 Black Sabbath Black Sabbath
108 After the Gold Rush Neil Young
109 Uncle John's Band Grateful Dead
110 Call Me Aretha Franklin
111 Mr. Bojangles Nitty Gritty Dirt Band
112 Merry Christmas Darling Carpenters
113 Ride Captain Ride Blues Image
114 No Sugar Tonight Guess Who
115 If There's a Hell Below We're All Going To Go Curtis Mayfield
116 Vehicle Ides Of March
117 Signs Five Man Electrical Band
118 For The Good Times Ray Price
119 One Bad Apple Osmonds
120 Don't Let The Green Grass Fool You Wilson Pickett

1971

- 1 Stairway To Heaven Led Zeppelin
- 2 Imagine John Lennon
- 3 What's Going On Marvin Gaye
- 4 Let's Stay Together Al Green
- 5 Maggie May Rod Stewart
- 6 American Pie Don McLean
- 7 Won't Get Fooled Again The Who
- 8 Brown Sugar Rolling Stones
- 9 Just My Imagination Temptations
- 10 Family Affair Sly and the Family Stone
- 11 Theme From "Shaft" Isaac Hayes
- 12 Me And Bobby McGee Janis Joplin
- 13 Baba O'Riley The Who
- 14 It's Too Late Carole King
- 15 Riders On The Storm Doors
- 16 Ain't No Sunshine Bill Withers
- 17 Rock And Roll Led Zeppelin
- 18 Changes David Bowie
- 19 Black Dog Led Zeppelin
- 20 Tired Of Being Alone Al Green
- 21 Mercy Mercy Me Marvin Gaye
- 22 Bang A Gong (Get It On) T. Rex
- 23 Roundabout Yes
- 24 Aqualung Jethro Tull
- 25 Long Cool Woman (In A Black Dress) Hollies
- 26 Have You Seen Her Chi-Lites
- 27 Tiny Dancer Elton John
- 28 Respect Yourself Staple Singers
- 29 Without You Nilsson
- 30 Smiling Faces Sometimes Undisputed Truth
- 31 Behind Blue Eyes The Who
- 32 LA Woman Doors
- 33 Mr. Big Stuff Jean Knight
- 34 Inner City Blues (Make Me Wanna Holler) Marvin Gaye
- 35 A Horse With No Name America
- 36 Locomotive Breath Jethro Tull
- 37 Clean Up Woman Betty Wright
- 38 You've Got A Friend James Taylor
- 39 Slipping into Darkness War
- 40 Gypsies, Tramps & Thieves Cher
- 41 You Are Everything Stylistics
- 42 It Don't Come Easy Ringo Starr
- 43 Thin Line Between Love And Hate Persuaders
- 44 Hot Pants James Brown
- 45 I Feel The Earth Move Carole King
- 46 Love Her Madly Doors
- 47 Wild Horses Rolling Stones
- 48 Life On Mars? David Bowie
- 49 Take Me Home, Country Roads John Denver
- 50 Betcha By Golly Wow Stylistics
- 51 Stay With Me Faces
- 52 Whatcha See Is Whatcha Get Dramatics
- 53 Spanish Harlem Aretha Franklin

54 I've Seen All Good People Yes
55 Jealous Guy John Lennon
56 Superstar Carpenters
57 Indian Reservation Raiders
58 Rock Steady Aretha Franklin
59 Want Ads Honey Cone
60 Happy Xmas (War Is Over) John & Yoko & The Plastic Ono Band
61 If You Really Love Me Stevie Wonder
62 Day After Day Badfinger
63 Wild Night Van Morrison
64 Treat Her Like A Lady Cornelius Brothers & Sister Rose
65 Do You Know What I Mean Lee Michaels
66 Don't Pull Your Love Hamilton, Joe Frank & Reynolds
67 I'd Love To Change The World Ten Years After
68 The Low Spark Of High Heeled Boys Traffic
69 Going To California Led Zeppelin
70 Uncle Albert/Admiral Halsey Paul & Linda McCartney
71 Never Can Say Goodbye Jackson 5
72 Peace Train Cat Stevens
73 Got To Be There Michael Jackson
74 Levon Elton John
75 Drowning In The Sea Of Love Joe Simon
76 How Can You Mend A Broken Heart Bee Gees
77 I Am, I Said Neil Diamond
78 Hocus Pocus Focus
79 All Day Music War
80 She's A Lady Tom Jones
81 Baby I'm-a Want You Bread
82 I Gotcha Joe Tex
83 Coat Of Many Colors Dolly Parton
84 Precious And Few Climax
85 Bargain The Who
86 Case Of You Joni Mitchell
87 Maggot Brain Funkadelic
88 Morning Has Broken Cat Stevens
89 Rainy Days and Mondays Carpenters
90 So Far Away Carole King
91 Brand New Key Melanie
92 Can't You Hear Me Knocking Rolling Stones
93 If Bread
94 Reason To Believe Rod Stewart
95 Vincent Don McLean
96 Funky Nassau Beginning Of The End
97 Sylvia's Mother Dr. Hook & the Medicine Show
98 An Old Fashioned Love Song Three Dog Night
99 Sweet City Woman Stampeders
100 Make It Funky James Brown

20 more worth mentioning.

101 When The Levee Breaks Led Zeppelin
102 Never Been To Spain Three Dog Night
103 Another Day Paul McCartney
104 Statesboro Blues Allman Brothers Band
105 Hot Rod Lincoln Commander Cody & His Lost Planet Airmen
106 Famous Blue Raincoat Leonard Cohen
107 Outa-Space Billy Preston
108 The Story In Your Eyes Moody Blues
109 Sunshine Jonathan Edwards

110 Sooner Or Later Grass Roots
111 Sam Stone John Prine
112 Bitch Rolling Stones
113 Jeepster T. Rex
114 No One To Depend On Santana
115 I Just Want To Celebrate Rare Earth
116 Scorpio Dennis Coffey & the Detroit Guitar Band
117 She's Not Just Another Woman Eighth Day
118 Long Distance Runaround Yes
119 Don't Knock My Love Wilson Pickett
120 Sweet Seasons Carole King

1972

1 Superstition Stevie Wonder
2 Papa Was A Rollin' Stone Temptations
3 Smoke On The Water Deep Purple
4 Lean On Me Bill Withers
5 Heart Of Gold Neil Young
6 Walk On The Wild Side Lou Reed
7 You Are The Sunshine Of My Life Stevie Wonder
8 If You Don't Know Me By Now Harold Melvin & the Blue Notes
9 I'll Take You There Staple Singers
10 Tumbling Dice Rolling Stones
11 Love Train O'Jays
12 You're So Vain Carly Simon
13 Oh Girl Chi-Lites
14 Take It Easy Eagles
15 I'll Be Around Spinners
16 Reeling In The Years Steely Dan
17 Rocket Man Elton John
18 School's Out Alice Cooper
19 All The Young Dudes Mott the Hoople
20 The Harder They Come Jimmy Cliff
21 Back Stabbers O'Jays
22 I Can See Clearly Now Johnny Nash
23 Burning Love Elvis Presley
24 I'm Still In Love With You Al Green
25 Listen to the Music Doobie Brothers
26 Alone Again (Naturally) Gilbert O'Sullivan
27 Crocodile Rock Elton John
28 Stuck In The Middle With You Stealers Wheel
29 I Saw The Light Todd Rundgren
30 Rock And Roll, Part 2 Gary Glitter
31 Me and Mrs. Jones Billy Paul
32 Go All The Way Raspberries
33 Do It Again Steely Dan
34 Could It Be I'm Falling In Love Spinners
35 Garden Party Rick Nelson
36 Freddie's Dead Curtis Mayfield
37 You Wear It Well Rod Stewart
38 Ziggy Stardust David Bowie
39 Saturday In The Park Chicago

40 Superfly Curtis Mayfield
41 Brandy Looking Glass
42 Time In A Bottle Jim Croce
43 Starman David Bowie
44 Suavecito Malo
45 Doctor My Eyes Jackson Browne
46 Love And Happiness Al Green
47 Summer Breeze Seals and Crofts
48 The Cisco Kid War
49 I'm Stone In Love With You Stylistics
50 I Am Woman Helen Reddy
51 Suffragette City David Bowie
52 Virginia Plain Roxy Music
53 Everybody Plays The Fool Main Ingredient
54 Frankenstein Edgar Winter Group
55 Neither One of Us Gladys Knight and the Pips
56 Hello It's Me Todd Rundgren
57 Look What You Done For Me Al Green
58 Why Can't We Live Together Timmy Thomas
59 Sail Away Randy Newman
60 Ain't No Woman Four Tops
61 Too Late To Turn Back Now Cornelius Brothers & Sister Rose
62 Break Up To Make Up Stylistics
63 Your Mama Don't Dance Kenny Loggins and Jim Messina
64 Free Ride Edgar Winter Group
65 Day Dreaming Aretha Franklin
66 The Jean Genie David Bowie
67 Get On The Good Foot James Brown
68 Dancing In The Moonlight King Harvest
69 The Guitar Man Bread
70 Peaceful Easy Feeling Eagles
71 You Don't Mess Around With Jim Jim Croce
72 Easy Livin' Uriah Heep
73 You're Still A Young Man Tower of Power
74 Mother and Child Reunion Paul Simon
75 Rockin' Pneumonia And The Boogie Woogie Flu Johnny Rivers
76 In the Rain Dramatics
77 Ventura Highway America
78 Me And Julio Down By The Schoolyard Paul Simon
79 Witchy Woman Eagles
80 (If Loving You Is Wrong) I Don't Wanna Be Right Luther Ingram
81 I'm Just A Singer (In A Rock & Roll Band) Moody Blues
82 Everything I Own Bread
83 Honky Cat Elton John
84 Top Of The World Carpenters
85 I'd Love You To Want Me Lobo
86 You Ought To Be With Me Al Green
87 Amie Pure Prairie League
88 Taxi Harry Chapin
89 Rocky Mountain High John Denver
90 Telegram Sam T. Rex
91 Happy Rolling Stones
92 Operator Jim Croce
93 Hold Your Head Up Argent
94 Black And White Three Dog Night
95 Walking In The Rain With The One I Love Love Unlimited
96 Soul Makossa Manu Dibango
97 Use Me Bill Withers

98 Conquistador (live) Procol Harum
 99 The World Is A Ghetto War
 100 Rock And Roll Lullaby B.J. Thomas

 20 more worth mentioning.
 101 Starting All Over Again Mel and Tim
 102 Last Song Edward Bear
 103 Talking Loud And Saying Nothing James Brown
 104 One Way Out Allman Brothers
 105 It Never Rains in Southern California Albert Hammond
 106 Will It Go Round In Circles Billy Preston
 107 Little Willy The Sweet
 108 Hi, Hi, Hi Wings
 109 Nice To Be With You Gallery
 110 Jesus Is Just Alright Doobie Brothers
 111 Troglodyte Jimmy Castor Bunch
 112 Old Man Neil Young
 113 Ben Michael Jackson
 114 America The Beautiful Ray Charles
 115 Song Sung Blue Neil Diamond
 116 Children Of the Revolution T. Rex
 117 Wildflower Skylark
 118 Whiskey In the Jar Thin Lizzy
 119 Thick As A Brick Jethro Tull
 120 Dixie Chicken Little Feat

1973

1 Free Bird Lynyrd Skynyrd
 2 Let's Get It On Marvin Gaye
 3 Midnight Train To Georgia Gladys Knight and the Pips
 4 Dream On Aerosmith
 5 Living For The City Stevie Wonder
 6 Money Pink Floyd
 7 Piano Man Billy Joel
 8 Killing Me Softly With His Song Roberta Flack
 9 Goodbye Yellow Brick Road Elton John
 10 That Lady Isley Brothers
 11 Angie Rolling Stones
 12 Bennie And The Jets Elton John
 13 The Joker Steve Miller Band
 14 Radar Love Golden Earring
 15 Drift Away Dobie Gray
 16 Higher Ground Stevie Wonder
 17 Knockin' On Heaven's Door Bob Dylan
 18 Get Up, Stand Up Wailers
 19 Takin' Care Of Business Bachman-Turner Overdrive
 20 Ramblin' Man Allman Brothers Band
 21 Time Pink Floyd
 22 Were An American Band Grand Funk
 23 Band On The Run Paul McCartney and Wings
 24 Natural High Bloodstone
 25 When Will I See You Again Three Degrees
 26 The Payback James Brown

27 Until You Come Back To Me Aretha Franklin
28 Long Train Runnin' Doobie Brothers
29 Over the Hills and Far Away Led Zeppelin
30 You Make Me Feel Brand New Stylistics
31 Jessica Allman Brothers Band
32 Candle In the Wind Elton John
33 Rosalita Bruce Springsteen
34 Live And Let Die Paul McCartney and Wings
35 Bad Bad Leroy Brown Jim Croce
36 Never Never Gonna Give Ya Up Barry White
37 Desperado Eagles
38 I Can't Stand The Rain Ann Peebles
39 Jet Paul McCartney and Wings
40 China Grove Doobie Brothers
41 La Grange ZZ Top
42 Behind Closed Doors Charlie Rich
43 Daniel Elton John
44 I Shot The Sheriff Wailers
45 Kodachrome Paul Simon
46 Love's Theme Love Unlimited Orchestra
47 Best Thing That Ever Happened To Me Gladys Knight and the Pips
48 Rock The Boat Hues Corporation
49 Show And Tell Al Wilson
50 Feelin' Stronger Every Day Chicago
51 Cum On Feel the Noize Slade
52 Diamond Girl Seals And Crofts
53 Ballroom Blitz The Sweet
54 Rock On David Essex
55 Rocky Mountain Way Joe Walsh
56 20th Century Boy T. Rex
57 The Love I Lost Harold Melvin and the Blue Notes
58 For The Love Of Money O'Jays
59 Jolene Dolly Parton
60 Personality Crisis New York Dolls
61 Search And Destroy Stooges
62 Funeral For a Friend/Love Lies Bleeding Elton John
63 Loves Me Like A Rock Paul Simon
64 She's Gone Daryl Hall and John Oates
65 Come And Get Your Love Redbone
66 Brother Louie Stories
67 Call Me Al Green
68 Seasons In The Sun Terry Jacks
69 Just You 'n' Me Chicago
70 Pillow Talk Sylvia
71 Hollywood Swinging Kool and the Gang
72 So Very Hard To Go Tower of Power
73 The Way We Were Barbra Streisand
74 Can't You See Marshall Tucker Band
75 Keep On Truckin' Eddie Kendricks
76 Jungle Boogie Kool and the Gang
77 Brain Damage/Eclipse Pink Floyd
78 I'm Doing Fine Now New York City
79 The Most Beautiful Girl Charlie Rich
80 D'Yer Maker Led Zeppelin
81 Saturday Night's Alright For Fighting Elton John
82 My Love Paul McCartney and Wings
83 I've Got To Use My Imagination Gladys Knight and the Pips
84 Photograph Ringo Starr

85 Give Me Love George Harrison
 86 If You Want Me To Stay Sly and the Family Stone
 87 Us And Them Pink Floyd
 88 Gimme Three Steps Lynyrd Skynyrd
 89 Tie a Yellow Ribbon 'Round the Ole Oak Tree Dawn
 90 Nutbush City Limits Ike and Tina Turner
 91 Love Reign O'er Me The Who
 92 I'm Gonna Love You Just A Little More Baby Barry White
 93 No More Mr. Nice Guy Alice Cooper
 94 Here I Am (Come And Take Me) Al Green
 95 Tubular Bells Mike Oldfield
 96 Lady Styx
 97 Tequila Sunrise Eagles
 98 Saturday Night Bay City Rollers
 99 Right Place, Wrong Time Dr. John
 100 Doin' It To Death Fred Wesley and the J.B.'s

20 more worth mentioning.

101 I'll Have To Say I Love You In A Song Jim Croce
 102 Rock And Roll, Hoochie Coo Rick Derringer
 103 I'll Always Love My Mama Intruders
 104 Blockbuster The Sweet
 105 I Got A Name Jim Croce
 106 Hooked On A Feeling Blue Swede
 107 Just Don't Want To Be Lonely Main Ingredient
 108 The Ocean Led Zeppelin
 109 Midnight At The Oasis Maria Muldaur
 110 5:15 The Who
 111 Touch Me In The Morning Diana Ross
 112 Don't You Worry 'Bout A Thing Stevie Wonder
 113 One Of A Kind (Love Affair) Spinners
 114 Half Breed Cher
 115 Let It Ride Bachman-Turner Overdrive
 116 Karn Evil #9 Emerson, Lake, and Palmer
 117 Get Down Gilbert O'Sullivan
 118 You're Sixteen Ringo Starr
 119 My Maria B.W. Stevenson
 120 Boogie Down Eddie Kendricks

1974

1 No Woman, No Cry Bob Marley and the Wailers
 2 Sweet Home Alabama Lynyrd Skynyrd
 3 You Ain't Seen Nothin' Yet Bachman-Turner Overdrive
 4 Rock Your Baby George McCrae
 5 Lady Marmalade LaBelle
 6 Autobahn Kraftwerk
 7 Help Me Joni Mitchell
 8 Waterloo ABBA
 9 Can't Get Enough of Your Love, Babe Barry White
 10 Tell Me Something Good Rufus
 11 Black Water Doobie Brothers
 12 Rebel Rebel David Bowie
 13 Killer Queen Queen

14 Pick Up The Pieces Average White Band
 15 Can't Get Enough Bad Company
 16 Rikki Don't Lose That Number Steely Dan
 17 I Shot The Sheriff Eric Clapton
 18 You're The First, The Last, My Everything Barry White
 19 You're No Good Linda Ronstadt
 20 It's Only Rock 'n' Roll Rolling Stones
 21 You Haven't Done Nothin' Stevie Wonder
 22 Boogie On Reggae Woman Stevie Wonder
 23 Cat's In the Hat Harry Chapin
 24 Be Thankful For What You Got William DeVaughn
 25 Fire Ohio Players
 26 Shame, Shame, Shame Shirley & Company
 27 Lovin' You Minnie Riperton
 28 Sideshow Blue Magic
 29 Some Kind Of Wonderful Grand Funk
 30 Love Hurts Nazareth
 31 Already Gone Eagles
 32 The Air That I Breathe Hollies
 33 Don't Let the Sun Go Down On Me Elton John
 34 Then Came You Dionne Warwick and the Spinners
 35 Sundown Gordon Lightfoot
 36 Bad Company Bad Company
 37 TSOP (The Sound of Philadelphia) MFSB featuring the Three
 Degrees
 38 Everlasting Love Carl Carlton
 39 Never Can Say Goodbye Gloria Gaynor
 40 My Eyes Adored You Frankie Valli
 41 How Long Ace
 42 September Gurls Big Star
 43 Do It ('Til You're Satisfied) B.T. Express
 44 Best of My Love Eagles
 45 I Can Help Billy Swan
 46 You Are So Beautiful Joe Cocker
 47 Fox On the Run Sweet
 48 Dancing Machine Jackson 5
 49 School Supertramp
 50 The Loco-Motion Grand Funk
 51 Tonight Is The Night Betty Wright
 52 This Town Ain't Big Enough Sparks
 53 Take Me To the River Al Green
 54 Supernatural Thing Ben E. King
 55 Rock Me Gently Andy Kim
 56 The Bitch Is Back Elton John
 57 Annie's Song John Denver
 58 Tin Man America
 59 Nothing From Nothing Billy Preston
 60 Devotion Earth, Wind & Fire
 61 Free Man In Paris Joni Mitchell
 62 Laughter In the Rain Neil Sedaka
 63 Jackie Blue Ozark Mountain Daredevils
 64 Lonely People America
 65 The Night Chicago Died Paper Lace
 66 Skin Tight Ohio Players
 67 Come Monday Jimmy Buffett
 68 Kung Fu Fighting Carl Douglas
 69 Emma Hot Chocolate
 70 Distant Lover (live) Marvin Gaye

71 Bloody Well Right Supertramp
72 Carefree Highway Gordon Lightfoot
73 I Will Always Love You Dolly Parton
74 Can't Get It Out Of My Head Electric Light Orchestra
75 Forever Young Bob Dylan
76 Sugar Baby Love Rubettes
77 Down Down Status Quo
78 Whatever Gets You Through the Night John Lennon
79 Magic Pilot
80 When Will I Be Loved Linda Ronstadt
81 Hang On In There Baby Johnny Bristol
82 Call Me The Breeze Lynyrd Skynyrd
83 Walking In Rhythm Blackbyrds
84 Jazzman Carole King
85 Bungle In the Jungle Jethro Tull
86 Before The Next Teardrop Falls Freddy Fender
87 I Honestly Love You Olivia Newton-John
88 Late For The Sky Jackson Browne
89 Beach Baby First Class
90 You Got The Love Rufus featuring Chaka Khan
91 Lucy In the Sky With Diamonds Elton John
92 Oh Very Young Cat Stevens
93 Feel Like Makin' Love Roberta Flack
94 Dreamer Supertramp
95 # 9 Dream John Lennon
96 Poetry Man Phoebe Snow
97 Bad Time Grand Funk
98 Machine Gun Commodores
99 Angie Baby Helen Reddy
100 Same Old Song And Dance Aerosmith

20 more worth mentioning.

101 The Streak Ray Stevens
102 (I've Been) Searchin' So Long Chicago
103 Promised Land Elvis Presley
104 The Lamb Lies Down On Broadway Genesis
105 Billy Don't Be A Hero Bo Donaldson & the Heywoods
106 Train Kept a-Rollin' Aerosmith
107 Everything I Own Ken Boothe
108 Overnight Sensation (Hit Record) Raspberries
109 Mighty Mighty Earth, Wind & Fire
110 The South's Gonna Do It Charlie Daniels Band
111 I've Got The Music In Me Kiki Dee Band
112 Sha La La Al Green
113 The Wall Street Shuffle 10cc
114 Wishing You Were Here Chicago
115 Up For The Down Stroke Parliament
116 Roll On Down The Highway Bachman-Turner Overdrive
117 Keep On Smilin' Wet Willie
118 Lookin' For A Love Bobby Womack
119 Express B.T. Express
120 Rock and Roll Heaven Righteous Brothers

1975

- 1 Born To Run Bruce Springsteen
- 2 Bohemian Rhapsody Queen
- 3 Walk This Way Aerosmith
- 4 Kashmir Led Zeppelin
- 5 Tangled Up In Blue Bob Dylan
- 6 Wish You Were Here Pink Floyd
- 7 Thunder Road Bruce Springsteen
- 8 One Of These Nights Eagles
- 9 Low Rider War
- 10 I'm Not In Love 10cc
- 11 Tear The Roof Off The Sucker Parliament
- 12 Rhiannon Fleetwood Mac
- 13 Sweet Emotion Aerosmith
- 14 Rock And Roll All Nite KISS
- 15 That's The Way (I Like It) KC and the Sunshine Band
- 16 Fame David Bowie
- 17 Love To Love You Baby Donna Summer
- 18 Love Is The Drug Roxy Music
- 19 That's the Way Of The World Earth, Wind And Fire
- 20 December, 1963 (Oh, What A Night) Four Seasons
- 21 Philadelphia Freedom Elton John
- 22 Young Americans David Bowie
- 23 I Love Music O'Jays
- 24 Lyin' Eye Eagles
- 25 50 Ways To Leave Your Lover Paul Simon
- 26 Love Rollercoaster Ohio Players
- 27 Shining Star Earth, Wind and Fire
- 28 Sister Golden Hair America
- 29 You Sexy Thing Hot Chocolate
- 30 Shine On You Crazy Diamond Pink Floyd
- 31 Slow Ride Foghat
- 32 Jive Talkin' Bee Gees
- 33 Get Down Tonight KC and the Sunshine Band
- 34 The Hustle Van McCoy
- 35 S.O.S. ABBA
- 36 Hurricane Bob Dylan
- 37 Evil Woman Electric Light Orchestra
- 38 Landslide Fleetwood Mac
- 39 You're My Best Friend Queen
- 40 Mamma Mia ABBA
- 41 Sailing Rod Stewart
- 42 T.N.T. AC/DC
- 43 This Will Be Natalie Cole
- 44 Tush ZZ Top
- 45 Take It To the Limit Eagles
- 46 Fooled Around and Fell In Love Elvin Bishop
- 47 Why Can't We Be Friends War
- 48 Magic Man Heart
- 49 I Want You Marvin Gaye
- 50 Sara Smile Daryl Hall And John Oates
- 51 All By Myself Eric Carmen
- 52 Feel Like Makin' Love Bad Company
- 53 Blue Eyes Crying In The Rain Willie Nelson
- 54 Let's Do It Again Staple Singers
- 55 I Don't Want To Talk About It Rod Stewart
- 56 Let The Music Play Barry White

57 Love Will Keep Us Together Captain And Tennille
58 Reasons Earth, Wind And Fire
59 Rhinestone Cowboy Glen Campbell
60 Let Your Love Flow Bellamy Brothers
61 Golden Years David Bowie
62 Dream Weaver Gary Wright
63 For The Love Of You Isley Brothers
64 Make Me Smile Steve Harley and Cockney Rebel
65 Wake Up Everybody Harold Melvin And The Blue Notes
66 Someone Saved My Life Tonight Elton John
67 It's a Long Way to the Top AC/DC
68 Sweet Thing Rufus featuring Chaka Kahn
69 Nights On Broadway Bee Gees
70 Stranglehold Ted Nugent
71 Fly, Robin, Fly Silver Convention
72 Sing A Song Earth, Wind And Fire
73 Cortez The Killer Neil Young
74 Fight The Power Isley Brothers
75 Right Back Where We Started From Maxine Nightingale
76 Gloria Patti Smith Group
77 Jungleland Bruce Springsteen
78 Mississippi Pussycat
79 At Seventeen Janis Ian
80 Green Grass and High Tides Outlaws
81 Theme From Mahogany Diana Ross
82 Roadrunner Modern Lovers
83 Eighteen With A Bullet Pete Wingfield
84 Say You Love Me Fleetwood Mac
85 Walk Away From Love David Ruffin
86 Have a Cigar Pink Floyd
87 Welcome To The Machine Pink Floyd
88 Hair Of the Dog Nazareth
89 Love Machine Miracles
90 Who Loves You Four Seasons
91 Strange Magic Electric Light Orchestra
92 How Sweet It Is James Taylor
93 Listen To What The Man Said Wings
94 It Only Takes A Minute Tavares
95 Miracles Jefferson Starship
96 Bad Luck Harold Melvin And The Blue Notes
97 Shooting Star Bad Company
98 Old Days Chicago
99 The Agony And The Ecstasy Smokey Robinson
100 Squeeze Box The Who

20 more worth mentioning.

101 Boogie Fever Sylvers
102 Love Is Alive Gary Wright
103 Games People Play Spinners
104 Fallin' In Love Hamilton, Joe Frank And Reynolds
105 Houses Of The Holy Led Zeppelin
106 What Am I Gonna Do With You Barry White
107 Trampled Under Foot Led Zeppelin
108 Have You Never Been Mellow Olivia Newton-John
109 Saturday Night Special Lynyrd Skynyrd
110 Roll Over Lay Down Status Quo
111 Over My Head Fleetwood Mac
112 Island Girl Elton John

113 Movin' Brass Construction
114 Send In The Clowns Judy Collins
115 Bad Blood Neil Sedaka
116 Sweet Love Commodores
117 Tenth Avenue Freeze-Out Bruce Springsteen
118 My Little Town Simon And Garfunkel
119 Rockin' Chair Gwen McCrae
120 Rockin' All Over The World John Fogerty

1976

1 Hotel California Eagles
2 Go Your Own Way Fleetwood Mac
3 More Than A Feeling Boston
4 Anarchy In The UK Sex Pistols
5 Dancing Queen ABBA
6 (Don't Fear) The Reaper Blue Öyster Cult
7 Night Moves Bob Seger
8 Blitzkrieg Bop Ramones
9 The Boys Are Back In Town Thin Lizzy
10 Play That Funky Music Wild Cherry
11 Kiss And Say Goodbye Manhattans
12 Disco Inferno Trammps
13 Tonight's The Night Rod Stewart
14 Always And Forever Heatwave
15 Fly Like An Eagle Steve Miller Band
16 I Wish Stevie Wonder
17 Carry On Wayward Son Kansas
18 Life In The Fast Lane Eagles
19 Turn The Page (live) Bob Seger
20 Long Time Boston
21 If You Leave Me Now Chicago
22 Lowdown Boz Scaggs
23 Sir Duke Stevie Wonder
24 Don't Go Breaking My Heart Elton John & Kiki Dee
25 Car Wash Rose Royce
26 Show Me The Way (live) Peter Frampton
27 Crazy On You Heart
28 Heaven Must Be Missing An Angel Tavares
29 Blinded By The Light Manfred Mann's Earth Band
30 Breakdown Tom Petty & the Heartbreakers
31 I Wanna Get Next To You Rose Royce
32 Dazz Brick
33 Silly Love Songs Wings
34 Don't Leave Me This Way Thelma Houston
35 Rock'n Me Steve Miller Band
36 Knowing Me, Knowing You ABBA
37 Love Hangover Diana Ross
38 Do You Feel Like We Do (live) Peter Frampton
39 Boogie Nights Heatwave
40 Still The One Orleans
41 Misty Blue Dorothy Moore
42 Somebody To Love Queen
43 Take the Money and Run Steve Miller Band

44 American Girl Tom Petty & the Heartbreakers
 45 Peace Of Mind Boston
 46 New Kid In Town Eagles
 47 I'll Be Good To You Brothers Johnson
 48 Baby I Love Your Way (live) Peter Frampton
 49 Rich Girl Daryl Hall & John Oates
 50 Isn't She Lovely Stevie Wonder
 51 You Should Be Dancing Bee Gees
 52 Year Of the Cat Al Stewart
 53 Fernando ABBA
 54 Livin' Thing Electric Light Orchestra
 55 Turn The Beat Around Vicki Sue Robinson
 56 Music John Miles
 57 Disco Lady Johnnie Taylor
 58 Lido Shuffle Boz Scaggs
 59 Shake Your Booty KC & the Sunshine Band
 60 Love Ballad L.T.D.
 61 Mainstreet Bob Seger
 62 Dirty Deeds Done Dirt Cheap AC/DC
 63 I'd Really Love To See You Tonight England Dan & John Ford
 Coley
 64 The Rubberband Man Spinners
 65 More, More, More Andrea True Connection
 66 The Wreck Of The Edmund Fitzgerald Gordon Lightfoot
 67 This Masquerade George Benson
 68 New Rose Damned
 69 Detroit Rock City KISS
 70 Police And Thieves Junior Murvin
 71 Fool To Cry Rolling Stones
 72 Young Hearts Run Free Candi Staton
 73 Beth KISS
 74 Telephone Line Electric Light Orchestra
 75 You'll Never Find Another Love Like Mine Lou Rawls
 76 Cherry Bomb Runaways
 77 Money, Money, Money ABBA
 78 I'm Your Boogie Man KC & the Sunshine Band
 79 As Stevie Wonder
 80 You Make Me Feel Like Dancing Leo Sayer
 81 Gonna Fly Now Bill Conti
 82 The Things We Do For Love 10cc
 83 Chase The Devil Max Romeo & The Upsetters
 84 Get Up Offa That Thing James Brown
 85 New York State Of Mind Billy Joel
 86 Couldn't Get It Right Climax Blues Band
 87 When I Need You Leo Sayer
 88 The First Cut Is the Deepest Rod Stewart
 89 Keep It Comin' Love KC & the Sunshine Band
 90 Back In The Saddle Aerosmith
 91 Achilles Last Stand Led Zeppelin
 92 Devil Woman Cliff Richard
 93 Let's Stick Together Bryan Ferry
 94 You Don't Have To Be A Star Marilyn McCoo & Billy Davis, Jr.
 95 Takin' It To the Streets Doobie Brothers
 96 Smokin' Boston
 97 Let 'Em In Wings
 98 Getaway Earth, Wind & Fire
 99 Tom Traubert's Blues Tom Waits
 100 So In To You Atlanta Rhythm Section

20 more worth mentioning.

- 101 Get Up And Boogie Silver Convention
- 102 Do Ya Electric Light Orchestra
- 103 You Are The Woman Firefall
- 104 Just To Be Close To You Commodores
- 105 Summer War
- 106 Smoke From A Distant Fire Sanford/Townsend Band
- 107 Rock 'n' Roll Band Boston
- 108 Enjoy Yourself Jacksons
- 109 Afternoon Delight Starland Vocal Band
- 110 Rock 'n' Roll Never Forgets Bob Seger
- 111 Shout It Out Loud KISS
- 112 Get Closer Seals & Crofts
- 113 Something He Can Feel Aretha Franklin
- 114 Travelin' Man/Beautiful Loser (live) Bob Seger
- 115 2112 Rush
- 116 Last Child Aerosmith
- 117 The Pretender Jackson Browne
- 118 Lonely Boy Andrew Gold
- 119 Moonlight Feels Right Starbuck
- 120 Love So Right Bee Gees

1977

- 1 Stayin' Alive The Bee Gees
- 2 We Will Rock You/We Are The Champions Queen
- 3 Heroes David Bowie
- 4 Best Of My Love The Emotions
- 5 God Save The Queen The Sex Pistols
- 6 Brick House The Commodores
- 7 Dreams Fleetwood Mac
- 8 Paradise By The Dashboard Light Meat Loaf
- 9 I Feel Love Donna Summer
- 10 Jamming Bob Marley and the Wailers
- 11 Flash Light Parliament
- 12 Wonderful Tonight Eric Clapton
- 13 Lust For Life Iggy Pop
- 14 Just the Way You Are Billy Joel
- 15 Got To Give It Up Marvin Gaye
- 16 Cocaine Eric Clapton
- 17 Shame Evelyn "Champagne" King
- 18 Night Fever The Bee Gees
- 19 Psycho Killer Talking Heads
- 20 Margaritaville Jimmy Buffett
- 21 Dust In The Wind Kansas
- 22 Running On Empty Jackson Browne
- 23 Fantasy Earth, Wind & Fire
- 24 One Love Bob Marley and the Wailers
- 25 How Deep Is Your Love The Bee Gees
- 26 Mr. Blue Sky Electric Light Orchestra
- 27 Alison Elvis Costello
- 28 Solsbury Hill Peter Gabriel
- 29 Sheena Is A Punk Rocker Ramones

30 Easy Commodores
31 Don't Stop Fleetwood Mac
32 Take A Chance On Me ABBA
33 Lovely Day Bill Withers
34 Barracuda Heart
35 Whole Lotta Rosie AC/DC
36 It's A Heartache Bonnie Tyler
37 The Passenger Iggy Pop
38 The Chain Fleetwood Mac
39 Strawberry Letter 23 Brothers Johnson
40 Black Betty Ram Jam
41 Love Is In The Air John Paul Young
42 Cold As Ice Foreigner
43 Like A Hurricane Neil Young
44 Three Little Birds Bob Marley and the Wailers
45 Float On Floaters
46 Give A Little Bit Supertramp
47 I Just Want To Be Your Everything Andy Gibb
48 Marquee Moon Television
49 Baby Come Back Player
50 You Make Loving Fun Fleetwood Mac
51 Wishing On A Star Rose Royce
52 She's Always A Woman Billy Joel
53 Sound And Vision David Bowie
54 Come Sail Away Styx
55 Pretty Vacant Sex Pistols
56 Only The Good Die Young Billy Joel
57 Uptown Top Ranking Althea and Donna
58 Dance, Dance, Dance Chic
59 More Than A Woman The Bee Gees
60 Two Out Of Three Ain't Bad Meat Loaf
61 Watching The Detectives Elvis Costello
62 Waiting In Vain Bob Marley and the Wailers
63 Bat Out Of Hell Meat Loaf
64 Everybody Dance Chic
65 You're In My Heart Rod Stewart
66 Complete Control The Clash
67 Nobody Does It Better Carly Simon
68 Peg Steely Dan
69 Serpentine Fire Earth, Wind & Fire
70 White Riot The Clash
71 If I Can't Have You Yvonne Elliman
72 Gold Dust Woman Fleetwood Mac
73 Don't Let Me Be Misunderstood Santa Esmeralda
74 Turn To Stone Electric Light Orchestra
75 Jet Airliner Steve Miller Band
76 Let There Be Rock AC/DC
77 Feels Like the First Time Foreigner
78 Footsteps In The Dark Isley Brothers
79 Denis Blondie
80 Two Tickets To Paradise Eddie Money
81 That Smell Lynyrd Skynyrd
82 Back In Love Again L.T.D.
83 One Bourbon, One Scotch, One Beer George Thorogood & The Destroyers
84 Movin' Out Billy Joel
85 Lay Down Sally Eric Clapton
86 Mull Of Kintyre Wings

- 87 It's Ecstasy When You Lay Down Barry White
- 88 Trans Europe Express Kraftwerk
- 89 Deacon Blues Steely Dan
- 90 Oh Honey Delegation
- 91 Blue Bayou Linda Ronstadt
- 92 Sweet Talkin' Woman Electric Light Orchestra
- 93 Voyage To Atlantis Isley Brothers
- 94 Holidays In The Sun Sex Pistols
- 95 What's Your Name Lynyrd Skynyrd
- 96 Rockaway Beach Ramones
- 97 Scenes From An Italian Restaurant Billy Joel
- 98 In The City The Jam
- 99 I've Got Love On My Mind Natalie Cole
- 100 Baby Hold On Eddie Money

- 20 more worth mentioning.
- 101 Closer To The Heart Rush
- 102 The Name of the Game ABBA
- 103 She's Not There Santana
- 104 Zoom Commodores
- 105 Hot Legs Rod Stewart
- 106 Emotion Samantha Sang
- 107 Ffun Con Funk Shun
- 108 The Load-Out/Stay Jackson Browne
- 109 Jungle Love Steve Miller Band
- 110 Love's Holiday Earth, Wind & Fire
- 111 Heard It In A Love Song Marshall Tucker Band
- 112 Swingtown Steve Miller Band
- 113 Isn't It Time Babys
- 114 Your Smiling Face James Taylor
- 115 Slide Slave
- 116 Short People Randy Newman
- 117 Cat Scratch Fever Ted Nugent
- 118 Jack And Jill Raydio
- 119 Just A Song Before I Go Crosby, Stills & Nash
- 120 Dance With Me Peter Brown

1978

- 1 I Will Survive Gloria Gaynor
- 2 Roxanne Police
- 3 Sultans Of Swing Dire Straits
- 4 Heart Of Glass Blondie
- 5 One Nation Under A Groove Funkadelic
- 6 I Wanna Be Sedated Ramones
- 7 Miss You Rolling Stones
- 8 Le Freak Chic
- 9 Old Time Rock And Roll Bob Seger & the Silver Bullet Band
- 10 Rock Lobster B-52's
- 11 YMCA Village People
- 12 Just What I Needed Cars
- 13 Because The Night Patti Smith Group
- 14 Werewolves Of London Warren Zevon
- 15 September Earth, Wind & Fire

16 Runnin' With The Devil Van Halen
17 Who Are You The Who
18 Surrender Cheap Trick
19 One Way Or Another Blondie
20 Baker Street Gerry Rafferty
21 What A Fool Believes Doobie Brothers
22 Boogie Oogie Oogie A Taste Of Honey
23 Pump It Up Elvis Costello
24 You're The One That I Want John Travolta & Olivia Newton-John
25 Wuthering Heights Kate Bush
26 Reunited Peaches & Herb
27 Beast Of Burden Rolling Stones
28 Is She Really Going Out With Him? Joe Jackson
29 You Really Got Me Van Halen
30 Got To Be Real Cheryl Lynn
31 Do Ya Think I'm Sexy Rod Stewart
32 I Want You To Want Me (live) Cheap Trick
33 Das Model Kraftwerk
34 Hold The Line Toto
35 Last Dance Donna Summer
36 Don't Stop Me Now Queen
37 Ever Fallen In Love? Buzzcocks
38 Three Times A Lady Commodores
39 Is This Love Bob Marley & the Wailers
40 He's The Greatest Dancer Sister Sledge
41 Life's Been Good Joe Walsh
42 My Life Billy Joel
43 Can't Stand Losing You Police
44 You Make Me Feel (Mighty Real) Sylvester
45 Teenage Kicks Undertones
46 Shake Your Body (Down To the Ground) Jacksons
47 My Best Friend's Girl Cars
48 Too Much Heaven The Bee Gees
49 I Want Your Love Chic
50 Grease Frankie Valli
51 Knock On Wood Amii Stewart
52 Fat Bottomed Girls Queen
53 Blame It on the Boogie Jacksons
54 White Man In Hammersmith Palais The Clash
55 What You Won't Do For Love Bobby Caldwell
56 Dreadlock Holiday 10cc
57 Renegade Styx
58 I'm Every Woman Chaka Khan
59 Wheel In the Sky Journey
60 Rivers Of Babylon Boney M
61 So Lonely Police
62 Stumblin' In Suzi Quatro & Chris Norman
63 Follow You, Follow Me Genesis
64 Take Me To the River Talking Heads
65 I Love The Night Life Alicia Bridges
66 Hot Blooded Foreigner
67 Mary Jane Rick James
68 Ain't Talkin' 'Bout Love Van Halen
69 Don't Look Back Boston
70 MacArthur Park Donna Summer
71 Badlands Bruce Springsteen
72 Sunday Girl Blondie
73 Driver's Seat Sniff 'n' The Tears

74 Love Don't Live Here Anymore Rose Royce
 75 Kiss You All Over Exile
 76 Shattered Rolling Stones
 77 Every 1's A Winner Hot Chocolate
 78 Hopelessly Devoted To You Olivia Newton-John
 79 Eruption Van Halen
 80 Summer Nights John Travolta & Olivia Newton-John
 81 Love Is Like Oxygen Sweet
 82 (What's So Funny 'Bout) Peace, Love and Understanding Elvis Costello
 83 Fire Pointer Sisters
 84 Honesty Billy Joel
 85 Use Ta Be My Girl O'Jays
 86 Hanging On The Telephone Blondie
 87 Lights Journey
 88 Hollywood Nights Bob Seger & the Silver Bullet Band
 89 Good Times Roll Cars
 90 Close The Door Teddy Pendergrass
 91 Damaged Goods Gang of Four
 92 The Groove Line Heatwave
 93 Radio Radio Elvis Costello
 94 Soul Man Blues Brothers
 95 When Somebody Loves You Back Teddy Pendergrass
 96 Still The Same Bob Seger & the Silver Bullet Band
 97 Killing an Arab The Cure
 98 Double Vision Foreigner
 99 Macho Man Village People
 100 Another Girl, Another Planet Only Ones

20 more worth mentioning.

101 Racing in the Street Bruce Springsteen
 102 Shout Otis Day & the Knights
 103 Down In the Tube Station At Midnight The Jam
 104 We've Got Tonight Bob Seger & the Silver Bullet Band
 105 Shake Your Groove Thing Peaches & Herb
 106 How Much I Feel Ambrosia
 107 Time Passages Al Stewart
 108 Hit Me With Your Rhythm Stick Ian Dury & the Blockheads
 109 The Closer I Get To You Roberta Flack with Donnie Hathaway
 110 When You're In Love With Beautiful Woman Dr. Hook
 111 Reminiscing Little River Band
 112 Hot Child In The City Nick Gilder
 113 Shadow Dancing Andy Gibb
 114 Big Shot Billy Joel
 115 Roll With The Changes REO Speedwagon
 116 Get Off Foxy
 117 Cheeseburger In Paradise Jimmy Buffett
 118 You And I Rick James
 119 Who Do You Love George Thorogood & the Destroyers
 120 Heaven Knows Donna Summer

1979

1 Another Brick in the Wall, Part 2 Pink Floyd

2 London Calling The Clash
 3 Rapper's Delight The Sugarhill Gang
 4 Good Times Chic
 5 Don't Stop 'Til You Get Enough Michael Jackson
 6 We Are Family Sister Sledge
 7 Comfortably Numb Pink Floyd
 8 Hot Stuff Donna Summer
 9 Brass In Pocket The Pretenders
 10 Message in a Bottle The Police
 11 Train In Vain The Clash
 12 Highway To Hell AC/DC
 13 Cars Gary Numan
 14 Funkytown Lipps, Inc.
 15 My Sharona The Knack
 16 Rock With You Michael Jackson
 17 Cruisin' Smokey Robinson
 18 Refugee Tom Petty & The Heartbreakers
 19 Oliver's Army Elvis Costello
 20 The Logical Song Supertramp
 21 What I Like About You Romantics
 22 Hey Hey My My (Into the Black) Neil Young & Crazy Horse
 23 Boogie Wonderland Earth, Wind & Fire with the Emotions
 24 I Was Made for Lovin' You KISS
 25 Crazy Little Thing Called Love Queen
 26 Video Killed the Radio Star Buggles
 27 Ring My Bell Anita Ward
 28 After The Love Has Gone Earth, Wind & Fire
 29 The Devil Went Down To Georgia Charlie Daniels Band
 30 Born To Be Alive Patrick Hernandez
 31 Bad Girls Donna Summer
 32 Don't Bring Me Down Electric Light Orchestra
 33 Boys Don't Cry The Cure
 34 And The Beat Goes On Whispers
 35 Ladies Night Kool and the Gang
 36 Walking On the Moon The Police
 37 Atomic Blondie
 38 Off The Wall Michael Jackson
 39 Ain't No Stoppin' Us Now McFadden & Whitehead
 40 Sara Fleetwood Mac
 41 She's Lost Control Joy Division
 42 I Wanna Be Your Lover Prince
 43 Pop Muzik M
 44 Hey You Pink Floyd
 45 Gimme Gimme Gimme ABBA
 46 Tusk Fleetwood Mac
 47 One Step Beyond Madness
 48 I Don't Like Mondays Boomtown Rats
 49 Escape (The Pina Colada Song) Rupert Holmes
 50 Are Friends Electric? Tubeway Army
 51 Tragedy The Bee Gees
 52 A Message To You Rudy Specials (featuring Rico)
 53 Life During Wartime Talking Heads
 54 I Do Love You GQ
 55 Transmission Joy Division
 56 On The Radio Donna Summer
 57 Breakfast In America Supertramp
 58 She's Out of My Life Michael Jackson
 59 In The Navy Village People

60 The Guns of Brixton The Clash
61 Don't Do Me Like That Tom Petty & the Heartbreakers
62 Working My Way Back to You/Forgive Me, Girl Spinners
63 All My Love Led Zeppelin
64 Goodbye Stranger Supertramp
65 I Fought the Law The Clash
66 Mother Pink Floyd
67 Bela Lugosi's Dead Bauhaus
68 Making Plans For Nigel XTC
69 Still Commodores
70 Eton Rifles The Jam
71 Chiquitita ABBA
72 Funkin' For Jamaica Tom Browne
73 Dreaming Blondie
74 Gangsters Special A.K.A.
75 Sailing Christopher Cross
76 Up The Junction Squeeze
77 Let's Get Serious Jermaine Jackson
78 Cruel To Be Kind Nick Lowe
79 Take The Long Way Home Supertramp
80 The Second Time Around Shalamar
81 Does Your Mother Know ABBA
82 Heartbreaker Pat Benatar
83 Fool In the Rain Led Zeppelin
84 No More Tears Barbra Streisand/Donna Summer
85 Dance The Night Away Van Halen
86 Oops Up Side Your Head Gap Band
87 Heartache Tonight Eagles
88 Too Much Too Young Specials
89 Knee Deep Funkadelic
90 I Got You Split Enz
91 Ride Like The Wind Christopher Cross
92 Chuck E's In Love Rickie Lee Jones
93 Disco Nights GQ
94 Voulez-Vous ABBA
95 Bounce, Rock, Skate, Roll Vaughan Mason & Crew
96 Let's Go Cars
97 Special Lady Ray, Goodman & Brown
98 Babe Styx
99 Since You've Been Gone Rainbow
100 I Call Your Name Switch

20 more worth mentioning.

101 Run Like Hell Pink Floyd
102 Rock 'n' Roll High School Ramones
103 Please Don't Go KC & the Sunshine Band
104 I Can't Tell You Why Eagles
105 Wonderful Christmastime Paul McCartney
106 My Girl Madness
107 The Ballad of Lucy Jordan Marianne Faithfull
108 Too Hot Kool and the Gang
109 We Don't Talk Anymore Cliff Richard
110 Turn Off The Lights Teddy Pendergrass
111 The Long Run Eagles
112 Lovin' Touchin' Squeezin' Journey
113 Here Comes My Girl Tom Petty & the Heartbreakers
114 Cheap Sunglasses ZZ Top
115 Rock 'n' Roll Fantasy Bad Company

116 Do You Love What You Feel Rufus (featuring Chaka Khan)
117 Flirtin' With Disaster Molly Hatchet
118 Girls Talk Dave Edmunds
119 Dim All The Lights Donna Summer
120 King Tim III Fatback